

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

Januar - februar 1962

Nr. 1

Et „lykkebringende” nytår *med 7 in mente!*

Så kom vi ind i det nye år. Foran os på vore skriveborde ligger en dejlig stabel *jule- og nytårsbreve* fra gamle elever og venner. De har glædet os, og vi siger så hjertelig *tak*.

Et ønske, som går igen i ca. 90 % af hilsenerne, går ud på, at vi må få et »*lykkebringende*« nytår. Der må vist være mode i udtrykket. Det kan nok give én noget at tænke på.

Lykkebringende nytår. Vi vil ikke nægte, at vi er svært optaget af vor egen *lykke*. Vist ønsker vi os lykke, megen endda. På vor lykke pønser vi daglig, og med henblik på den planlægger vi. På det regnestykke, der går ud på, hvor megen lykke vi kan »tilkomme«, når vi gør sådan og sådan,

regner vi egentlig døgnet rundt, uden at det for øvrigt nogen sinde er gået op. Anderledes er — heller ikke vi.

Men til regnekunsten hører som bekendt at have noget *in mente*. Det er latin og betyder »i sindet«, altså, idet man ganger eller lægger sammen, at bevare visse vigtige tal og faktorer i hukommelsen. Også og ikke mindst i det ovennævnte stykke vedrørende vor lykke gælder det om »menten«. I en stille stund nu ved årsskiftet fandt vi, at man for ikke at komme galt af sted med det »lykkebringende nytår« må have følgende 7 *in mente*:

1. Vi véd egentlig så lidt om, hvad der er lykke og ulykke. I årets løb skal vi nok møde ting, som vi regner for ulykke, men senere vil erkende som lykke — og omvendt. Det er noget med *perspektivet*. Vort er så kort — Guds er langt. Der er også noget, der hedder »under evighedens synsvinkel«.

2. Et nytår er et begreb, noget aldeles upersonligt, noget tilfældigt. Lykkebringende nytår — lyder det ikke af »lykke-lotteri« og skæbne? Og vi har dog fået lov at tro *Gud* og befale os ham, hans nåde og omsorg i vold.

3. »At *leve Gud nær* er min lykke«, siger salmedigteren (sl. 73) midt i eller efter en dyb anfægtelse. »Nærmere, Gud, til dig!« gennem alt, hvad jeg skal opleve i det nye år — er en god nytårsbøn.

4. Og tænk, om *vi* kunne blive lidt mere »lykkebringende« i det nye år — altså være med til at lette *andres* trælsomme vej, tænde lidt lys i *andres* mørke og gråhed, bære med på *andres* trættende byrder. Hele vort lykkeregnestykke burde, som det hedder i matematikken, »*skifte fortegn*«. Det forbi-strede »jeg« står foran det hele altid. Der er nok kun én, der kan få det udskiftet hos os. Læs kun om Ham og dette for-tegnsskifte i Fil. 2!

5. Det er sagt ofte, men kan ikke siges for tit: det drejer sig ikke så meget om lykke som om at *lykkes* — nemlig til Guds ære og vor næstes gavn derved, at *Guds vilje* sker med os.

6. Det er nok heller ikke helt af at have in mente, hvad der står i salme 34 og citeres i NT (1. Pet. 3, 10): »Den, som vil elske livet og se lykkelige dage, skal holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale svig, skal vende sig fra ondt og gøre godt, skal søge fred og jage efter den«. Der skal nok vise sig at være sammenhæng mellem lykke og *lydighed* — også i 1963.

7. Erfaren mand er god at gæste. Besøg Paulus og hør, hvad han priser sig *lykkelig* over! Han er jo nok lidt gammeldags, men — måske har han alligevel fat i den rigtige ende. Så man behøver slet ikke at skamme sig ved at tage sit NT og slå

efter: Han priser sig lykkelig over at eje et *håb* midt i al håbløsheden (Rom. 5, 2), over sine *trængsler* (mærkeligt — men se begrundelsen Rom. 5, 3—5!), over at være kommet til »forlig« med Gud (det betyder nok at have fået Guds tilgivelse — Rom. 5, 11), over sin *tjeneste*, altså det arbejde, han er blevet betroet af Gud (Rom. 15, 17), over sine *medkristne* (2. Kor. 7, 4) og over i alt, hvad *Kristus* har gjort for ham (Fil. 3, 3).

Nå, nu må vi holde op — ellers bliver det jo en prædiken. Og det skulle dog kun være et: *Tak i lige måde!* til alle, der i brev eller tanker ønskede os et »lykkebringende nytår«. Men husk nu: *7 in mente!* — ellers bliver regnestykket galt.

Efter nu at have læst ovenstående igennem må jeg føje til: Ingen må tro, at vi er udlærte i de 7 punkter. Men det er nu altså rigtigt, hvad Ambrosius Stub synger:

»Søde Gud! lad mig din nåde
altid have her! *Du må
gerne for min lykke råde.*
når det hist mig vel må gå.
Når jeg kun i nåden står,
uforsagt, ihvor det går.«

Mette Kirstine og K. Robert Hansen.

Hjælp til bibellæsningen

i det nye år

Som hjælp til den daglige bibellæsning udsender De Unges Forlag hvert år „De Unges Bibelplan“. Den udarbejdes for tiden af først, K. Robert Hansen, som har lovet i løbet af 5 år at gennemgå alle bibelens vigtigste dele. Det er ingen andagtsbog, men rummer en kort forklaring til hver dags bibelstykke, hvorved dets indhold og sammenhæng præciseres. I år gennemgås bl. a. 1. Mosebog, profeten Ezekiel, en del salmer, Johannesevangeliet, samt Paulus' breve til galaterne, Timoteus og Titus.

Bogen er på 80 sider og koster 1,60 kr.

Edvard Jensen

65 år

En lidt for lang og højtidelig, men vel ment hyldest til Børkopforstanderen på 65-års dagen. Bør dog læses af alle — undtagen af Edv. Jensen, for han bliver 70 og derover.

D. 31. jan. d. å. fylder forstander Edvard Jensen, Børkop Højskole, 65 år. I den anledning har redaktørerne af såvel „Sølvsnoren“ som Børkop Højskoles blad kraftigt opfordret undertegnede til at skrive et par ord. Børkopred. tilføjer udtrykkeligt, at det skal være en h y l d e s t artikel. Det havde Fårevejlered. nu også på forhånd tænkt sig, at det skulle være — men det gør godt at blive bekræftet i en sådan tanke af folk, der kender og omgås den 65-årige til daglig!

At skrive en større hyldestartikel i anledning af blot 65, er nok lidt betænkeligt. Men hvis sagen var blevet forelagt hyldestens genstand, er det afgjort, at han havde bifaldet. Med den mest gravalvorlige mine og do. røst ville han have svaret: „Gør det kun, kære venner! jeg kan bære det — og desuden kan jeg være død og begravet mange gange, inden jeg bliver 70, eller hvis jeg bliver 70, kan min ånd være så svækket, at jeg — tror, hvad I skriver om mig!“

Altså hylder vi frimodigt Edv. Jensen nu. Og da jeg lige i telefonen, for at redde en tidl. elev i en vanskelig situation, greb til at bruge det højeste prædikat, vi kender i vor lærerkreds, nemlig „en inspirerende elev“ — ja, så falder det mig i pennen at give Edv. Jensen vidnesbyrdet „en inspirerende kollega“. Og jeg ser i ånden alle hans „højskolekammerater“ både inden for Indre Missions skolekreds og kredsen af sygeplejehøjskoler nikke bifaldende.

I n s p i r e r e n d e — det betyder noget i retning af at ånde ind i, altså at give andre af sin ånd. Sådan føler vi det altid, når vi er sammen med Edv. Jensen, og han opløfter røsten — og altså ikke er faldet i søvn ved vi andres pludren. Det er ganske vist ikke til enhver tid, vi ser ham — for han har vitterlig meget om ørerne, idet han sidder i et utal af bestyrelser, udvalg, kommissioner og råd af både kirkelig og borgerlig art og oven i købet i de sidste år har taget sæde „blandt landets ældste“ som en mand, der er „kendt i

portene“ (man bør til forklaring af udtrykkene læse Ordspr. 31, 23 og heri også finde fru Jensens rolle omtalt!). Forståeligt nok, at mange søger hans råd — for han har vitterlig noget på hjerte, noget af betydning, noget af besindig og sund omtanke, tit noget af stor originalitet, altid noget af perspektiv både bagud i historien og fremad mod kommende slægter — noget af ånd.

Utroligt, så vidt Edv. Jensen spænder — en vældig bue, hvis ender står dybt og støt ikke blot i D a n m a r k s m u l d gennem sit hjem deroppe nordenfjords, i de gamle traditioner, i slægt og minder (læs og hør ham citere Højskolesangb. nr. 537 v. 4!), men i D a n m a r k s kirke, i bibelordet, i kristen tro — og som hvælver sig over en masse ting lige fra forkyndervirksomhed over højskolegerning og folketing til — som en anden Moses — med sin stav at få kilder til at vælde frem på vandløse steder — nogle siger i den forbindelse: Den mand kan vist mere end sit Fadervor!).

Ikke underligt, at da Edv. Jensen endelig tilkæmpede sig tiden til at nedskrive sine tanker, blev det til bogen „Menneskesyn“ — bogen, der skulle have heddet „Menneske først — og sidst!“ — bogen, hvori vi hjælpes til at se hele menneskelivet i G u d s o r d e t s lys, ja ser „livstræet skyde af korsets rod“, et helhedssyn på menneskelivet inspireret af simpelthen kendskab til Guds ord som bestående af både lov og evangelium.

Lidt i enkeltheder:

Forkynderen. Det begyndte oppe i Vendsyssel i 30'erne. Skulle vi høre et troværdigt vidnesbyrd eller se et problem i lyset af virkeligheden, dvs. af Guds ord, sendte vi ikke forgæves bud efter kredssekretæren i Vrå — og i tilgift fik vi det i en toneart, der gav ordet tid og lov til at synke! Og nu kender alle fra Skagen til Nexø og Myggenæs tonen. Og vejen gik naturligt ind i bestyrelsen for „Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark“, hvis næstformand han blev, denne mærkelige forening, som man hverken kan melde sig ind i eller ud af, ikke har særlærdomme eller særfagter, ikke ompænder en flok ensstøbte mennesker, men har betydet arbejde og, bevidst eller ubevidst, en inspiration for hele den danske kirke. Og her var jeg i taknemmelighed ved at skrive noget værre vrøvl — for denne bevægelse bæres jo netop ikke oppe af „personligheder“. Så lad mig i stedet sige: Vi er nu en del, som siger kirkens Herre tak for brødrene fra Bonderup og for, hvad de fik lov at være redskaber til for os yngre både personligt og i forholdet til I. M.

Højskolemanden. Edv. Jensen skulle selvfølgelig have været præst som to af sine brødre. Ad livets snørklede veje med sygdom og afbrydelse af studium og gartnerlære og andre mærkværdige ting førtes han dog derhen, hvor — som vi ikke kan lade være med at synes — han netop skulle være. Præst blev han ikke — og står dog i centrum af kirkens gerning, idet han ikke er i tvivl om, at det er teologer og lægfolk, der tilsammen gør kirkens gerning og

derfor aldrig må skilles — og idet han som skolemand véd sig i kirkens Herres tjeneste; thi i kirken er der både prædikestol og kateder. Og så skulle jeg i øvrigt tage meget fejl, om ikke Edv. Jensens elever både i Horne og Børkop, når de kort skal udtrykke, hvad de fik ud af at „sidde ved hans fødder“, finder udtrykket ramvende: en inspiration til tro og tjeneste.

Politikeren. Så blev det da ikke alene „foredraget“, men demonstreret aktivt, at vi som kristne er forpligtede på og bærer ansvar for samfundets ordninger, fordi arbejdet hermed, politik, er andet end puslerier for folk, der specielt „interesserer“ sig for det, men — som én har sagt — er „organiseret næstekærlighed“ og drejer sig om, af hvilken ånd den kommende slægt skal være (skolelovgivning!).

Der er ofte ganske bestemte ord, der „høres“ ved tanken på bestemte mennesker. I forbindelse med Edv. Jensen vil det for mig være ordene fra Ezekiel 37 — en tekst, han ofte og ikke uden grund vender tilbage til — det mækelige, stærke kapitel, der handler om inspiration — dog ikke bare i betydningen at ånde eller menneskeånd og folkeånd som noget, der kan stå alene, men om Ånd, Guds Ånd, om hvad Han formår, og om at være redskab for Åndens gerning til vækkelse og liv,

K. Robert Hansen.

Fårevejle Højskole, d. 11. jan. 1963.

Et brev om bøger

Kære gamle elever!

Det var en god idé, frk. Frederiksen fik, da hun benyttede sit julebrev i „Sølvsnoren“ til på en personlig måde at omtale fire bøger, der havde været hende til berigelse, og dermed at lade dem gå videre til andre. Jeg tillader mig at tage ideen op m. henbl. på en række bøger, som kom lige før jul på De Unges Forlag (Unitas), og som berigede advents- og juletiden for mig.

Jeg må starte med Alex Johnsen's bog om Eivind Berggrav, „Spændingens mand“. Lige fra jeg var dreng har levnedsskildringer været min læsning, især af denne art. Og hvad jeg nu som dengang spejdede efter, var vendepunktet i den pågældendes liv — da tvivl blev til tro. At læse herom for Berggravs vedkommende er intet mindre end en gave. I tilgift får man så hele den betagende skildring af en af de største kulturpersonligheder, Norge har fostret — et rigtigt og rigt menneske.

Når man så har læst den, må man i gang med den vel bedste af Berggravs egne bøger: „Kristendommens vej“ — blevet til, som den er, på grundlag af samtaler og brevveksling med moderne spørgende mennesker. Og han har svar.

Og så skal det være „Guds flammekastere“ af Monrad Norderval, biskop i Tromsø. Jeg gjorde med den noget, man ikke skal med „den slags“ bøger: læste den i ét stræk — kunne ikke andet. Der er nok nogle af læserne, der kan forstå mig, når jeg siger, at vi, som til daglig beskæftiger os med kristen forkyndelse, kan have vore vanskeligheder også simpelt hen med at høre. Men denne bog fangede mig og fængede i mig. Her blev der forkyndt så stærkt og ægte og så glad, at — jeg blev glad. Og så i nutids-sprog.

Forkyndelse er også „Frelse og fred“ af Urho Muroma, finsk præst. Det er en anden tone, lidt ældre kan man måske sige; men klart — det skal jeg love for — tales om frelsens vej. Jeg glemmer i øvrigt aldrig Muroma. Endnu kan jeg se ham for mig stående på prædikestolen i Karlskoga kirke i Mellemsverige i anledning af et studentermøde — mit første, i 1927 — og tale ord, som var fjernt fra alt intellektuelt snobberi, fordi det var studenter, men gik syndere og tvivlere til hjerte og fik betydning for os til den dag i dag.

„Mellem mennesker“ hedder den bog, hvori Wilhelm Busch fortæller oplevelser. Busch er en kendt skikkelse inden for Tysklands evangeliske kirke, er præst i en storbys arbejderkvarter og har i sandhed færdedes „mellem mennesker“ og det af enhver slags — ikke mindst sammenbruddets mennesker. For han oplevede i sin tid, at hans folk brød sammen åndeligt ikke mindre end to gange, 1918 og 1945, og mennesker gik i stykker, fordi det, de levede på, brast under dem. Men midt i det hele gik han frejdigt med troens mod og sit friske vidnesbyrd om det, der står fast. Jeg har prøvet at læse nogle af bogens afsnit for elevholdet sidst — og de bestod prøven.

Og så er der endelig min gamle ven, Grindstedpræsten P. Poulsens „På opdagelse i salmebogen“. Lige siden vi „gjorde“ Vendsyssel sammen i 30'erne, har han arbejdet med, studeret, levet sig ind, ja, netop gået på opdagelse i hele vor rige salmeskat. Og hvor har han fundet! Herom har han skrevet en hel række af værdifulde bøger. Denne bog er et koncentrat af hans „opdagelser“, med et dejligt register, så når man gerne vil vide noget om en salme, dens forfatter, den situation, hvorunder den blev skrevet, dens historie — så kan man blot slå op. Og det er nu sandt: jo mere man véd om en salme og dens baggrund af personlig art, des værdifuldere bliver den for en personligt. En i sandhed nyttig og god bog, som jeg under mange unge at eje og bruge.

Kære gamle elever! brug tid og penge ret! derfor: køb og læs gode bøger! Og i morgen stikker så vor mor og jeg af på lidt vinterferie i Østrig; men trods det, at vi kun må medtage 20 kg bagage i flyvemaskinen, der skal bringe os derned, må vi have en ny ladning gode bøger med os. Måske bliver det så i næste nr. til et nyt „bogbrev“.

K. Rob. H.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi måttet sige farvel til vort efterårshold 1962. Udtrykket er bevidst, for det var et hold, vi kun nødigt gav slip på. Så er det vist karakteriseret.

Det begyndte allerede adskillige dage inden afrejsen med små afskedskomsammen'er på elevværelserne, fortsatte søndag d. 16. dec. med, at så at sige hele flokken fulgtes ad til Fårevejle kirke og under gudstjenesten sluttede kreds om en af kammeraterne, som blev døbt af forst.

Den kombinerede jule- og afskedsfest d. 18. dec. tænker vi tilbage på med megen glæde og taknemmelighed. Det var frk. Lilly Frederiksen, der lagde for ved udfra fortællingen om vismændene fra Østerland at tale om at være på vandring og følge en stjerne, nemlig den, som Grundtvig kalder „Guds ord, det klare“, og som leder til Kristus. Ved at følge den er vi — som digteren Johs. Jørgensen siger af egen erfaring — „på vej til lykken“, dvs. vi bliver befriet fra os selv og vort eget og taget i tjeneste hos livets herre.

Frk. Annette Pade karakteriserede de bortdragende som elever, vi havde været trygge ved, og som var faldet ind i den ånd og tone, vi gerne ville skulle være stedets. „I har bekræftet os i rigtigheden af, at sygeplejeforskolen ligger i højskolen“, sagde frk. Pade.

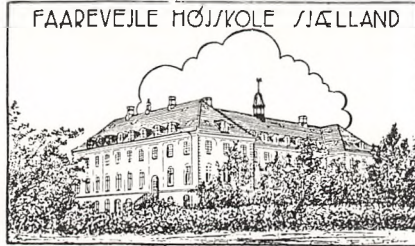
Under og efter kaffebordet blev der ordentlig åbnet for talens sluser — alle lærerne og 15 (!) elever. Det var festligt. Havde bladet været dobbelt så stort, skulle de have været refereret alle 15 — både Bente Godsk, som på kammeraternes vegne overrakte skolen en god og nyttig gave, og Åse Gjesthede, Kirsten Cort og Doris Skov, som alle på hver sin måde tog tråden op fra indledningen og talte om at søge og at finde, Inga Pedersen, Vera Madsen, Ingrid Thede, Ruth Højgaard, Else Marie Norgil, Vibeke Lerche, Ingrid Søndergaard, Inge-lise Wulff Jørgensen og Margit Sommer Nielsen, der i hver sin toneart (spændende lige fra færøsk over vest- og sønderjysk, sjællandsk, lollandsk og københavnsk til klingende bornholmsk) havde noget, de gerne ville have sagt tak for, og Rise Carlsen, som havde fundet, at de „praktiske“ fag, de kulturelle foredrag og kristendomsundervisningen til syvende og sidst drejede sig om ét og det samme eller rettere én og den samme, og endelig Lis Slemming, der (med henblik på Bays billede i foredrags-salen) havde set både „Martasiden“ og „Mariasiden“ i skolens ansigt og gerning og oplevet den.

Det blev sent, inden forst. kunne komme til at „afrunde“ den dejlige fest med at læse juleevangeliet, sætte streg under „Se, jeg forkyn-der Eder en stor glæde: der er født en frelser!“ og som skolens afskedsord tale om den store glæde. — Og nu

er holdet så spredt ud over det ganske land. Men tankerne, og det, der er mere end tanker, følger jer, med ønsket om, at I i glæde og skuffelse, helbred og sygdom må kende til at være båret af den store glæde.

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

BRYLLUPPER

I Diakonissestiftelsens kirke er sygepl. Grethe Rønso, V. 1956—57, blevet viet til assistent Ole Ib Madsen.

Henny Bang Nielsen, E. 1961, er ved giftermål blevet forvandlet til fru gdr. Henny Bang Mærkedahl, Stagstrup pr. Hørdum.

D. 26. dsc. viedes i Helleruplund kirke sygepl. Kirsten Degnegård, E. 1958, til stud. techn. Paul Schmidt-Andersen.

Økonomaass. Mina Poulsen, F 1959, viedes i Thorshavn kirke 25. nov. til fisker Johs. Bolstad. Skal bo i Sandvig, Suderø, Færøerne.

Stinne Kølbæk, V. 1954—55, fik 12. jan. 1963 ved giftermål både navne- og adr.forandring til fru Stinne Jensen, Skibbild.

D. 5. jan. viedes i Løsning kirke gymnastiklærerinde frk. Ebba Sørensens, Filadelfia, tidl. F. H., til maler John Jensen, Dianalund.

Vi ønsker alle parrene hjertelig til lykke og velsignelse.

SAMLEDE TIL FÅREVEJLESTÆVNE I ODENSE

søndag d. 18. nov. sendes alle „Sølvsnoren“s læsere en rigtig hjertelig hilsen. Kurt og Britta Bertelsen (f. Hansen) F. 1959. Evelyn Nielsen (f. Petersen) 1937. Marius og Marie Andersen (f. Johannessen) 1922. Kamilla og Johs. Madsen 1915—16. Kristian og Maren Hjorth 1921. Alfred og Johanne Hansen (f. Pedersen) 1919 og 1919—20. Nina Lohmann Rydahl 1932. Ruth Sørensen 1932. Birgit Sørensen. Ginna og Jørgen Stage 1921—22. Sørine Thorsen 1926. Peter og Emilie Østergaard Olsen 1921. Johs. Nielsen 1919—20. Hansine Pedersen, f. Jørgensen, 1914. Aage Christensen (havemand 1952).

ERNA POLD

V. 1952—53, indviedes i Ølsted kirke v. Horsens sønd. d. 18. nov. til sin gerning i Sudanmissionens tjeneste.

NYTÅRSHILSEN!

Vi har modtaget mange indbetalinger, og mange beløb er „rundet op“. Vi siger mange tak — også for hilsner på kuponen. Men der mangler en del endnu. Det ville være dejligt at modtage nogle nytårshilsener i form af indbetalinger. Vi venter dem. Det er giro nr. 8701. E. D.

BØDER

Vandremappen 1919—20 v. Eli Dalager 30 kr. Vandremappen 1920 v. Ingeborg Lund 45 kr. — Tak!

ARHUS HØJSKOLEKREDS

mødes på KFUM, Klosterg. 37, onsd. 6. febr. kl. 20. Forst. Axel Nielsen, Hoptrup Højskole, taler. Alle er hjerteligt velkommen.
P. u. v. Jens Ganer.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

stævner sammen i Hjallerup Mh. lørd. 9. febr. kl. 20. Forst. Henrik Christiansen, Haslev Højskole, taler: „Mennesket og teknikken“.
Kom selv og tag en kammerat med! P. u. v. Tage Sanden.

Efterårsholdet 1962

1. Aggerholm, Margrethe, A-kirkeby.	29. Hansen, Lissy, Herning.
2. Ahrensberg, Dorit, Fredensborg.	30. Hansen, Merete Krag, Hjørning.
3. Andersen, Anne Lise, Horne J.	31. Henriksen, Irena Bach, Hjallesø.
4. Andersen, Bodil, Ø. Vandet.	32. Holst, Anna Kathrine, Fole.
5. Andersen, Inger Lis, Thisted.	33. Højgård, Ruth, Thorshavn, Færøerne.
6. Andersen, Jonna, Bindslev.	34. Jacobsen, Agnete, Ansager.
7. Antonsen, Laila, Københvn.	35. Jacobsen, Katrine Bjerre, Aggersund.
8. Augustsen, Grethe, Korsør.	36. Jacobsen, Ingrid Bank, Ringkøbing.
9. Bach, Annamarije, Redsted, Mors.	37. Jensen, Betty Dyhrberg, Vejby pr. Brodal.
10. Birkjær, Gudrun, Sdr. Reben.	38. Jensen, Ella, Brenderup.
11. Bjerring, Bente, Ålborg.	39. Jensen, Elly, Holmsland.
12. Braarup, Lona, Allerød.	40. Jensen, Johanne Marie, Fårup, Mors.
13. Carlsen, Rise, København.	41. Jensen, Else, Lov.
14. Christensen, Nanna Blikgård, Grønning.	42. Jensen, Kristine, Ilskov.
15. Christensen, Sonja, Roslev.	43. Jensen, Margit Ørnebjerg, Fredensborg.
16. Christiansen, Grethe, Rødby.	44. Jensen, Marianne, Hillerød.
17. Eliassen, Else, Dianalund.	45. Jensen, Myrna, Svendborg.
18. Eriksen, Jytte Nogel, V. Skjerninge.	46. Jensen, Mary-Ann Birch, Hvidovre.
19. Fibiger-Erlandsen, Birgitte, Gjesing.	47. Johansen, Edith Damgård, Langå.
20. Flade, Kirsten, Tårnby.	48. Johannesen, Sigrun, Sandø, Færøerne.
21. Gade, Ulla, Thisted.	49. Josefowicz, Edith, Frifelt.
22. Gantzhorn, Jette, Herning.	50. Juhl, Hanne, Bevtoft.
23. Gjethede, Åse, Astrup, Sdr. Jyll.	51. Jørgensen, Bente, Føvling.
24. Hansen, Alice, Kirke Eskildstrup.	52. Jørgensen, Ingelise Wulf, Korsør.
25. Hansen, Else Dahl, Ørslevunderskov.	53. Jørgensen, Ruth Dahlmann, Krogager.
26. Hansen, Anni, Nykøbing F.	54. Kirk, Irene, Snedsted.
27. Hansen, Ingrid, Slagelse.	55. Kjærgaard-Clausen, Sonja, Odense.
28. Hansen, Ingrid, E., Kastager.	

56. Kjærsgaard, Nynne, Hvidovre.
 57. Kristensen, Solveig, Gårslev.
 58. Kaae, Britta Fuglsang, Nordenbro.
 59. Larsen, Elsa, Hårlev.
 60. Larsen, Sigrid Kjer, Ringsted.
 61. Lerche, Vibeke, Kgs. Lyngby.
 62. Lise, Kirsten, København.
 63. Lorentzen, Birgit, Osted.
 64. Madsen, Gerda, Aså.
 65. Madsen, Vera, Hundborg.
 66. Mogensen, Betty, Ålborg.
 67. Møller, Irene, Nakskov.
 68. Mogensen, Hanna, Gistrup.
 69. Mortensen, Dorte, København.
 70. Mortensen, Gerda, Esbjerg.
 71. Mortensen, Inge Stenmann, Rygård.
 72. Nielsen, Marita, Trangisvåg, Færøerne.
 73. Nielsen, Birgit Damgård, Korsør.
 74. Nielsen, Bodil, Vindeby.
 75. Nielsen, Jette, Ejstrupholm.
 76. Nielsen, Margit Sommer, Østerlars.
 77. Norgil, Else Marie, København.
 78. Nørtoft, Doris, Jelling.
 79. Olesen, Gunhild, Sinding.
 80. Olsen, Inger, Søborg.
 81. Olsen, Kirsten Cort, Vridsløse.
 82. Pedersen, Anna Kirstine, Leby.
 83. Pedersen, Benta Godsk, Veflinge.
 84. Pedersen, Else Heilskov, Ørsted J.
 85. Pedersen, Inga, Aulum.
 86. Pedersen, Mona Westermann, Vildsund V.
 87. Pedersen, Sonja, København.
 88. Petersen, Annette Munk, Rødovre.
 89. Petersen, Lisbeth Kvist, Hørve.
 90. Rasmussen, Gudrun, Tåstrup.
 91. Scherning, Vivian Juul, København.
 92. Schmidt, Marianne Bork, Tim.
 93. Skov, Doris, Tillitze.
 94. Skærlund, Ingelise, Thyregod.
 95. Slemming, Lis, Kongerslev.
 96. Smith-Andersen, Susanne, Frederikshavn.
 97. Sommer, Rita, Kongerslev.
 98. Søndergård, Gerda, Lindballe.
 99. Søndergård, Ingrid Smed, Ydby, Thy.
 100. Sørensen, Bente, Skærbæk.
 101. Sørensen, Elin, Randers.
 102. Thede, Ingrid, Årøund.
 103. Thomsen, Jytte, Lille Værløse.
 104. Thomsen, Lissi, Ribe.
 105. Thorgård, Marna, Viborg.
 106. Ungermænd, Kirsten, Hillested.
 107. Østergård, Inger, Herning.

ADRESSEFORANDRINGER

- S 41 Inger Knudsen, Holbergsvej 24, Fredericia.
 S 30 Esther Christiansen, Skelhøjvej 25 D - 1, Kgs. Lyngby.
 S 52 Asta Christsen (f. Kidholm), Enghavevej 51, Skjern.
 S 52 Esther Jacobsen (f. Skjølstrup Larsen), Hobrovej 75¹, Ålborg.
 51—52 Ritha Kjeldsen (f. Pedersen), Hyazintvej 10, Randers.
 52—53 Maria Larsen, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
 52—53 Gudrun Stokholm (f. Pedersen), Hedekærsvvej 7, Sædding, Esbjerg.
 S 53 Tove Løvig Pedersen, Ll. Sct. Mikkelsgade 22 - 15, Viborg.
 53—54 Britta Post, Finseninstitutet, Kbh. Ø.
 S 54 Inger Pind, Sdr. Boulevard 59², Kbh. V.
 S 54 Else Sørensen (f. Olsen), Holmbladsgade 60³ th., Kbh. S.
 54—55 Anne-Mette Pedersen (f. Jepsen), Delevagur, Thorshavn.
 S 55 Else Marie Jensen (f. Jørgensen), Søtoften 3, Pøl pr. Nordborg.
 S 55 Else Mortensen (f. Kaag), Skodborg J.

- 55—56 Karen Brahe (f. Thomsen), Pilehaven 42, Assens.
55—56 Solveig Rasmussen, Hyllested.
55—56 Ester Lind Rasmussen, Søvangsvej 6, Ry.
55—56 Elna Lund (f. Jensen), Augustenborggade 11², Århus C.
55—56 Erna Rasmussen, Spastikkerbørnehjemmet, Søllerødvej 10, Holte.
55—56 Birgit Tvistgård Hansen, Lerbjerg.
S 56 Else Rasmussen, Enghavevej 132¹, Kbh. SV.
S 56 Meta Mortensen (f. Høj), Søndergade, Stoholm, Jyll.
56—57 Solveig Hauge (f. Kristensen), De gl. Hjem, Nykøbing M.
56—57 Ingrid Kristensen, Frederikssundsvej 57³, Kbh. NV.
56—57 Kaja Gundersen, Luth. Missionsforenings Højskole, Hillerød.
56—57 Lis Christensen, Langesvej 29, Hillerød.
56—57 Ingrid Jacobsen (f. Madsen), Østergade 38, Tønder.
S 57 Anna Fjallheim, Klakksvig, Færøerne.
S 57 Kate Schmidt (f. Andersen), Dryadevej 41 a, Hvidovre.
S 57 Inger Schou (f. Westh), Fr. Andersenvej 23², Kalundborg.
57—58 Joan Hansen, Weysesgade 20², Kbh. Ø.
57—58 Anna Birgit Thing (f. Larsen), Båstrup, Hedensted.
57—58 Kate Andersen (f. Hansen), Vindum, Bjerringbro.
E 58 Bodil Knudsen (f. Bruun), Sjællandsgade 37¹, Esbjerg.
E 58 Annelise Hansen, Amtssygehuset, Tønder.
E 58 Ruth Simonsen (f. Plougmann), Nørregade 21, Holstebro.
E 58 Ruth Andersen, Amtssygehuset, Niels Andersensvej, Hellerup.
S 58 Ingrid Wolthers, Elmevangen 9, Grindsted.
S 58 Inge Jørgensen, Finseninstitutet, Kbh. Ø.
E 58 Inger Wounlund, Amtssygehuset, Lemvig.
F 59 Vera Jacobsen, Amtssygehuset, Ålborg.
F 59 Anna Mikkelsen (f. Brinck-Jensen), Beckersvej 7, Bredballe, Vejle.
F 59 Birthe Frederiksen (f. Andreassen), Horsensgade 20, Fr.havn.
F 59 Solveig Knudsen, Sundby hosp., Kbh. S.
F 59 Gerda Kristensen, Amtssygehuset, Nykøbing M.
F 59 Gunhild Holmgård Pedersen, Falen 21 A, st. tv., Odense.
F 59 Grethe Sørensen (f. Knudsen), Nisted, Stige, Fyn.
E 59 Jenny Jensen, Kirkegårdsvej 1, Thisted.
E 59 Gerda Kirkegård, Statshosp., Viborg.
E 59 Ulla Davidsen (f. Bennedsen), Augustenborgg. 23 F, Århus C.
F 60 Edel Bragh, Sygehuset, Åbenrå.
E 60 Inge Rieck Christiansen, Kommunehosp., Kbh. K.
E 60 Hanne Amby, Vestjysk Gymnasium, Tarm.
F 61 Inger Marie Rasmussen, Amtssygehuset, Hillerød.
F 61 Lillian Sørensen, Amtssygehuset, Næstved.
F 61 Inger Juhl, Landshosp., Sønderborg.
E 61 Lone Brunbjerg Frederiksen, Hans Jensensvej 34, Hellerup.
54—55 Else Nielsen (f. Jensen), Torvegade 25 II tv., Fakse.
S 56 Inge Thunbo Nielsen (f. Degn), Østervang 15¹, Roskilde.
57—58 Gerda Knudsen, c/o R. C. Knudsen, Obbekærvej 7, Ribe.
57—58 Edith Palver (f. Høeg Hansen), Sportsvej 16¹ th., Glostrup.
57—58 Jytte Sørensen (f. Priergård Jørgensen), Ny Østergade 34, Maribo.
E 48 Kirsten Schmidt-Andersen (f. Degnegård), Willemoesgade 56, Århus N.
F 60 Ruth Worm, Sygehuset, Viborg.
F 61 Anna Nolsøe, Våg, Suderø, Færøerne.
E 61 Jonna Hansen, Ringparken 36¹ tv., Slagelse.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

 Sølvsnoeren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

Marts 1963

Nr. 2

Hvad er sandheden?

*Til de stærkeste oplevelser, efter-
årsholdet 1962 havde, hører af-
gjort overværelsen af opførelsen
af »Den kinesiske mur« på Allé-
scenen. Hvilke tanker den vakte,
genspejles i nedenstående stykke
skrevet af en af eleverne. Og da
det har ærinde til os nu i faste-
tiden, hvor vi ved morgensangen
læser Jesu lidelseshistorie, gengi-
ves det her.*

Hvor finder vi sandheden? Er der overhovedet noget, vi kan kalde sandheden midt i al løggen? Er der noget h å b midt i al håb-løsheden? noget holdepunkt i en tid, hvor det hele ikke alene flyder, men bærer mod slutkatastrofen, dommen? Står virkelig de magthavende da med al magten i deres hænder? — H v a d s k a l vi gøre?

Dette er nogle af de spørgsmål, som kommer til én, når man læser eller ser Max Frisch's drama „D e n k i n e s i s k e m u r“ — spørgsmål, som ikke vil lade os i fred, men kræver svar — simpelt hen for at leve!

Hvem tør nemlig benægte, at sådan som „Den kinesiske mur“ fremstiller os mennesker, sådan er vi jo — og sådan er vor situation i dag. Lad mig citere nogle replikker:

Den Nulevende (den intellektuelle) siger i en samtale med Napoleon: „Deres Excellence — atomet kan spaltes“.

Napoleon: „Hvad skal det betyde?“

Den Nulevende: „Det betyder, at den næste krig, som man regner for uundgæelig, også bliver den sidste“.

Napoleon: „Og hvem mener man så vil sejre i den?“

Den Nulevende: „Ingen. — Nej, det er klart, det forstår Deres Excellence jo ikke. Men det er ikke des mindre sandt. Syndfloden kan fremstilles, Deres Excellence behøver blot at udstede ordren. Valget står altså mellem to muligheder: skal der findes en menneskehed eller ikke. Men hvem skal træffe det valg? ... Ja, jeg er bekymret ... Et pludseligt lune hos en mand på en trone, et nervesammenbrud, et anfald af storhedsvanvid eller ikke engang det, bare en smule dårlig fordøjelse — og alt er væk. Alt uden undtagelse. En sky af form som en paddehat vil løfte sig mod himlen, og resten er tavshed — radioaktiv tavshed“.

Et andet sted siger Den Nulevende i erkendelsen af sin totale afmagt: „Og sig mig, har jeg, den intellektuelle, nogen sinde formået at afværge skæbnen, bare fordi jeg forudser den? Vi kan skrive bøger og holde taler, modige taler endda, og sige, hvorfor det ikke kan fortsætte sådan, og dog fortsætter det. Nøjagtig sådan! De ypperste hjerner rejser sig op og råber til menneskeheden: koboltbomben, som vi kan fremstille, bliver jeres død! — Og koboltbomben bliver fremstillet ... Trække på skuldrene og tænde en ny cigaret, det er, hvad jeg og min slags formår i denne tid.“

Rammen om hele dramaet er et maskabal, historiens maskabal, idet berømte skikkelser fra historie og litteratur optræder. Forfatteren vil sige: de lever, og det, de repræsenterer, lever i dag; i forskellige forklædninger og under forskellige navne går de igen — og træder dødedansen med os; hver kæmpende for deres lille private sandhed danser de en dag menneskeheden ud over afgrundens rand.

Men spørgsmålet er jo: Er der noget håb i håbløsheden? Er sandheden? og i bekræftende fald hvor?

Midt i historiens og tidens makabre maskabal er en skikkelse, som kaldes „Folkets Stemme“, en fattig æseldriver. Men han er stum. Den eneste virkelige sandhed, som bliver tilbage i hele komedispillet, denne maskerede af dødningsdansende med den døende menneskeslægt, er denne stumme, som bliver torteret og dør, men hvis røst dog lever og lyder dybt inde i samvittighederne både hos dens bødler og alle nulevende, intellektuelle tilskuere.

Men hvem er denne stumme? Hvem har forfatteren

ment? Jeg spørger: mon det er tilfældigt, at der var så meget omkring den stumme, som i slående grad mindede mig om — Jesus? Som den stumme stod over for kejseren — sådan stod Jesus tavs over for sin dommer Pilatus. Pilatus optræder jo i øvrigt blandt maskerne, og hans gentagne ord om, hvad han oplevede, da Jesus stod tavs over for ham, og han selv havde kun et skuldertræk og et: Hvad er sandhed? til overs for ham, går som et omkvæd igennem dramaet.

Og var det tilfældigt, at man den sidste gang, man så den stumme på scenen ved fremførelsen af dramaet, på ryggen af sin bøddel, da var det simpelt hen umuligt at lade være med at se — den korsfæstede?

De pinte den stumme og dræbte ham, men hans stemme levede videre i folket. „Jeg kan høre den stumme. Han er det eneste levende menneske mellem alle os gengangere“, siger prinsesse Mee-Lan til Den Nulevende. Ja, netop — dømme og korsfæste sin frelser kan verden, men ikke få hans røst til at forstumme; Han lever, sandheden midt i løggen, livet midt i døden, frelsen midt i sammenbruddet!

— — —

Det var, hvad dette drama sagde mig: Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne, er vort eneste håb!

Og det er, hvad verden, tiden, vi alle trænger til: et klart vidnesbyrd om Jesus Kristus som vejen, sandheden og livet! Hver på vor måde, hver med vore evner, hver af os til vort „publikum“ må vi bruge det, mens tid er — præsten i kirken, forfatteren i sine bøger, skuespilleren på sin scene, vi unge blandt vore kammerater.

Hvader der så at gøre? Et eneste: at lytte til Hans stemme — og vi finder et liv, som ingen død, heller ingen atomdød, kan døde, og ser et lys, som intet mørke og sammenbrud kan slukke. Du og jeg må for alt i verden ikke dysse den ned, gøre den „stum“, men give den ret og magt over samvittigheden, lade den blive til tro i os og sandhed for os — til knælen!

Ja, til knælen — for jeg spørger igen: er det tilfældigt, at dramaet ender med, at der er en, der knæler og siger: „Jeg har set, hvem du er ... Jeg, den hovmodige, knæler for dig, den forhånede — og elsker dig“.

— — —

Så siger jeg da tak for vidnesbyrdet, jeg fik lov at høre gennem Max Frischs „Den kinesiske mur“ — og lader det hermed gå videre.

Ingelise Wulf Jørgensen.

Atter et brev om bøger

Kære gamle elever!

Vi skylder jer at fortælle, at vi er kommet levende hjem fra den i sidste nr. omtalte flyverejse til Østrig — trods vor store ladning af bøger, som skulle læses dernede. Og det er ikke en selvfølge, for jeg synes faktisk, at de vejede godt til.

Det gjorde de også indholdsmæssigt. Ikke mindst *Ina Seidel*: „*Det olivmænd*“, som hermed er udsendt i 3. oplag. En genneminteressant og lærerig bog for alle med bare en lille gnist af sans for historie. En ung soldat vender i julen 1918 hjem fra krigen og ligger syg i en stiftelse for gamle damer, hvis priorinde er hans slægtning. Gennem 12 febernætter oplever han sine 12 forfædre, der alle har været præster fra reformationen til vor tid. Han følger på den måde sin egen slægts historie og vi den lutherske kirkes historie gennem 400 år. Spændende, ja rystende som den bedste kriminalroman, er denne historie fortalt — og så kommer den os ved. For også vi har rod her. Læs den endelig!

Ejendommeligt og krævende af sin læser, i hvert fald hvis man skal ind til forfatterens inderste mening, er *Poul Hoffmanns* nye bog „*Jeanette*“. Udadtil er det en spændende og fin kærlighedsroman, indadtil et opgør med tiden i dens spænding mellem liv og død, sandhed og løgn. Det er ikke en konfirmandgave — den modne læser vil få stort udbytte.

Zenia Maurinas: „*Syvgæster*“ er heller ikke helt almindelig. Den baltiske flygtning, nu boende i Uppsala, verdenskendt forfatterinde, modtager gennem en uge en række gæster, hvis skæbner rulles op for os på en sådan måde, at fin fortællekunst, ægte menneskelighed og en religiøs livsholdning med bund i virkeligheden forenes.

Den skrivende skånske bonde *Bo Ivar Nilssons*: „*Hvad hjertet begærer*“ er ikke ringe. Handlingen foregår i en lille bygd i 80'ernes brydningstid mellem gammelt og nyt, også i moralsk henseende — men problemstillingen ung mand — ung pige er, synes man, i endnu højere grad vor tids. Og så er der sagt et så positivt ord ind i den, at man kunne ønske bogen mange læsere. Hvor højt den vil blive vurderet „rent litterært“ (øv!), ved jeg virkelig ikke; men den giver noget til den unge i kampen for at vælge ret.

Mens vi er ved fortællingerne, skal det da også nævnes, at *Kirsten Bang* har skrevet endnu en spændende Larsbog: „*Lars i frisernes land*“. Det er nr. 11 i serien Juniorbøgerne. Så véd man, hvad man skal give nevøen.

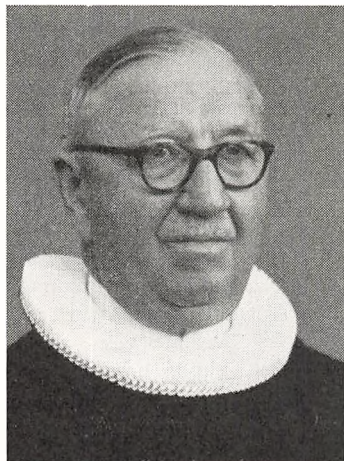
Fru forstander *Agnete Müller*, Skt. Lukasstiftelsen, skal have tak, fordi hun har oversat og bearbejdet den engelske præstekone *Frances Wilkinsons* bog: „*At de må blive i Kristus*“. Forfatteren er mor til fire og deler med os sine erfaringer på opdragelsens område. Det drejer sig væsentligst om barnets første 8 år, og hvad hun vil hjælpe os til, er at forstå, i hvilken grad disse første år i barnets liv er grundlæggende med hensyn til dets Gudsforhold, og i hvor høj grad vi har ansvar netop i disse år og bør tage det op — „for at de må blive i Kristus, ligesom de ved døben er indpodet i ham“, som det hedder i vor kirkes dåbsritual. Det er rigtig en bog, som må læses i de unge hjem, og hvori der er både inspiration og praktisk hjælp at hente til at løse opgaven over alle opgaver — den, som er udtrykt i titlen.

Alle disse bøger er kommet på *Unitas Forlag* (De Unges Forlag). Også *Lohses Forlag* har glædet os med at sende red. en bog,

Franz A. Roedelberger: „Europas dyreverden“ gengivet i 280 fotos og med dansk tekst af dr. Lieberkind — et fint, fint billedværk, som på en betagende måde lukker vore øjne op for nye sider af skabelsens under. En dejlig gavebog.

På genhør med en ladning nye bøger, når I har læst alle disse — og når vi næste gang har haft læseferie!

K. Rob. H.

Dødsfald

Atter har vi måttet sige farvel til en af vor skoles trofaste venner, nemlig pastor Carl Rasmussen, København.

Carl Rasmussens liv formede sig ikke helt almindeligt. Fra et lille tækkemandshjem i Eskebjerg kom han og blev „hjulpet frem“ af proprietær Aug. Mejer, som havde fattet interesse for ham og forstået, at han havde evner, som måtte udvikles og stilles i Guds riges tjeneste. 25 år gammel blev han da først elev på Fårevejle Højskole i vinteren 1910-11, hvorfra vejen gik gennem studier både herhjemme, i Kairo og i England, til misionærgerningen først i Ægypten, senere i Arabien og Abessinien 1915-30. Efter hjemkomsten blev han en tid medhjælper her på skolen for så indtil sin afsked i 1960 at gøre præstetjeneste ved forskellige kirker i København (Enghave, Maria og Ålholm), hvor han gik trofast fra dør til dør med sit vidnesbyrd både i tale og skrift.

Og hvor var Carl Rasmussen trofast mod sin gamle skole! Han kunne aldrig glemme, at det var her, han var blevet sat i gang på den vej, der nu blev hans. Gang på gang hentedes han hertil som taler, og altid mødte han op ved fester og stævner og havde et godt ord til os. Vi siger Gud tak for Carl Rasmussen.

K. Rob. H.

En Kristi stridsmand og god ven af Fårevejle Højskole, pastor Carl Johs. Rasmussen, fik d. 9. jan. d. å. rejsebudet.

Jeg tror, det kom uventet for mange, da Carl Rasmussen tilsyneladende var i vigeur med mange jern i ilden og langtfra virkede udsidt trods sine 78 år. Han var en slider i Herrens vingård.

Jeg tog ved budskabet om hans død hans sidste julegave frem, „Hjemmenes julebog“, for atter at læse hans hilsen på omslaget. Inde i bogen så jeg først nu en af ham påklæbet kalenderhilsen med ordene fra Gal. 6, 9: „Lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt“.

Tak, Carl Rasmussen!

Jens A. Julin.

FRA SKOLEN

Siden sidst — er skolen igen blevet myldrende fuld. Et nyt elevhold holdt sit indtog her d. 1. februar, nemlig 1 fra Bornholm, lige så mange fra Norge, 5 fynboer, 8 færinger, 9 sønderjyder, 15 sjællændere, 17 fra hovedstadsområdet og 48 fra Nørrejylland. Jy-

derne udgør altså 54,88 pct.! Holdet er „faldet godt til“ — vi synes, at vi har kendt hinanden „altid“, selv om der kun er gået 1 måned. Hertil har vel også både hjemmefestene, hvor eleverne har været rundt hos alle lærerkræfterne, og „fødselsdagsfesten“, ja, så det „skæbnefællesskab“, det giver at være stillet over for et arbejde, der kræver en indsats, medvirket.

Midt i vinterens hjerte (vinteren i år har haft et me-

get stort hjerte!) kom de; sneen dækkede park, gård, marker og veje — alt; det var hvidt derude. Det føles derfor som noget helt nyt nu at opdage, hvad der er under sneen, efterhånden som denne smelter. Tænk, at det skal ende med timer i haven i sommersol!

Ved velkomstmødet d. 13. februar havde vi folketingsmand, højskoleforstander E d v a r d J e n s e n, Børkop, som taler. Forstander Jensen gav os en vældig god introduktion til et ophold på en sygeplejehøjskole — alle faggrupperne, både spog og litteratur, historie, kristendomskundskab og dygtiggørelsen til tjenesten blandt syge, fik sin omtale og sås i det rette perspektiv. — To andre offentlige møder har vi også haft: Fastelavns mødet havde så stort besøg af omegnens unge, at vi måtte ned i gymnastiksalen; elevkoret sang, og forstanderen gav i et foredrag en indledning til Israelfilmen „Hvor himlen sang“ (en introduktion til historieundervisningen, som denne gang drejer sig om „Jødefolket igennem 4000 år“). Ved marts mødet forleden havde vi provst J o h s. K r o h n og frue,

Høng; de holdt os i ånde i 2-3 timer med at fortælle om den store opgave, verdenskirkeåret i Geneve havde betroet dem, nemlig i to år at organisere og lede det store hjælpearbejde for flygtninge i Calcutta og omegn — et arbejde, som de for nylig er vendt hjem fra.

Vor mor og jeg havde den sidste dag i februar den oplevelse at være med ved dimissionshøjtideligheden på Sorø amts sygeplejeskole i Slagelse. 15 nye unge sygeplejersker sendtes ud til tjenesten efter endt uddannelse. Glæden ved at deltage hidrørte ikke alene fra, at vor datter Margrete var blandt de 15, men fra fornemmelsen af, at man på sygeplejeskolen i Slagelse bevidst arbejder på at fortsætte „højskolelinjen“ i uddannelsen. Det gjorde godt i vore sygeplejehøjskolehjerter.

K. Rob. H.

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

har sammenkomst på KFUM, Klostergade 37, onsdag den 3. april kl. 20. Forstander K. Møllers Pedersen, Horne Højskole, taler. Vel mødt!

P. u. v. Jens Ganer.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup Mh. lørdag d. 20. april kl. 20 til pakkefest og foredrag af forstander K. Møllers Pedersen, Bidstrup Ungdomsskole: „Menneskesyn bag moderne litteratur“. Alle er velkomne!

P. u. v. Tage Sanden.

BRYLLUP

Esther Moesgaard, som var skolens sekretær for et år siden, blev viet d. 9. marts i Ikast kirke til driftsassistent Jørn Larsen. Deres nye adr. er Ydunslund 3, Lemvig. Vi ønsker hjerteligt til lykke.

THISTED KALDTE —

og forstanderen kom og fik en stor oplevelse ud af det. Det drejede sig om et foredrag på KFUK; men se, om ikke en 20—30 „gamle“ Fårevejle-elever fra Thisted, Nykøbing Mors og — Ålborg mødte frem! Vi skyndte at gøre os færdige og forlagde residensen til sygeplejerske, fru Britta Gades hjem og havde et par hyggelige timer sammen med snak, sang og farvelysbilleder herhjemme fra skolen. Det er faktisk første gang i mine 11½ år, at det er lykkedes at træffe så mange gamle elever af vore personlige på én gang ved et møde — de kan, de thyboer! Jeg „fangede“ følgende navne, hvis indehavere hermed sender hilsen til deres kammerater: Foruden Britta Gade, f. Kornum, v. 54/55, Lena Lomborg (e. 60), Gerda Kristensen (f. 59), Else Kibsgaard (e. 61), Krista Madsen (e. 60), Edna Poulsen (e. 58), Maren Nordendahl (e. 61), Grethe Kjær-Pedersen (v. 54/55). Lili

Jensen (e. 59), Ellen Margrethe Vangsgaard (e. 61), Jenny Jensen (e. 59), Maria Kusk (e. 58), Karen Flyvholm (e. 58), Bodil Andersen (e. 62), Vera Madsen (e. 62), Ulla Gade (e. 62), Ruth Horsfeldt Nielsen (e. 60), Thrine Jacobsen (e. 62) og Åse Simonsen (e. 60). Tak skal I have! I glædede jeres gamle forstanders hjerte. **K.R.H.**

KÆRE EFTERÅRSHOLD 1962!

Vi tænker på jer med glæde og tak — i almindelighed; men når vi arbejder oppe på øvelsesstuen, gør vi det i særdeleshed. Nu er nemlig rullebordet blevet til en virkelighed og gør vældig nytte. Endnu en gang tak!

OG VILDBJERG MED —

Jeg sidder i en kahyt på det gode skib „Jylland“ (og læser korrektur på nærværende blad) på vej hjem fra et ungdomsstævne i Vildbjerg ved Herning — og har det meget varmt. Ikke alene fordi der ikke kan lukkes for varmen i det lille hummer, men fordi jeg endnu er varm om hjertet ved tanken på mødet med to af de „rigtig“ gamle elever — fra det første „pigehold“ i sommeren 1908, altså for nu snart 55 år siden! Det var fru Edel Bach og fru pastorende Marie Bastrup, f. Thygesen. Ikke alene er de forblevet tro mod deres gamle skole, mod „Sølvsnoren“ og deres kammerater (vandremappen fra 1908 går endnu), men det mærkedes, at de brænder af deres „første kærlighed“, så jeg ærlig talt tror, at der ikke er en dag, hvor de ikke beder for skolen og os. Kan I så ikke nok forstå, at jeg har det varmt?

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

samles på skolen søndag d. 21. april for at planlægge elevstævnet **søndag d. 9. juni**. Bemærk datoen!

MISSIONÆR AA. H. LUND,

Vejde, elevforeningens formand, taler ved et offentligt møde på skolen søndag d. 21. april kl. 19.

ADRESSEFORANDRINGER

S 52 Ruth Andersen (f. Grewsen), Grønnedal 8, Struer.

52—53 Grethe Pinstrup Larsen, Kommunehospitalet, Århus C.

S 53 Karen Marie Hjort (f. Bækgård), Lehwaldsvej 3-4 A, Lyngby.

54—55 Elisabeth Frederiksen (f. Jensen), Frederiksvej 193, Kbh. F.

56—57 Annalise Halsberg (f. Thirup), Vindevej 5, Skive.

57—58 Dorrit Bjerring Christensen (f. Hansen), Egilsvej 114, Odense.

57—58 Birgit Jørgensen, H.u.H., Haslev.

S 58 Connie Kristiansen, Gammeltorv 12, Skælskør.

S 58 Ingrid Kristiansen (f. Wolthers), Funktionærboligen, Amtssygehuset, Grindsted.

E 58 Karen Flyvholm Jeppesen, Haukeland Sykehus, Bergen, Norge.

E 58 Inga Schmidt, Avnstrup Sanatorium, Roskilde.

F 59 Jytte Andersen (f. Graff), Ballen, Samsø.

Udgivet af Fårevejde højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: *Aage H. Lund*. - Redaktør: *K. Robert Hansen*

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

April 1963

Nr. 3

„Derfra vort liv begynder”

Langfredagsprædiken i Fårevejle kirke

Det hændte for mange år siden, at en far stred sig op ad et bjerg med sin søn. En tung vandring var det; næppe har noget menneske nogen sinde gået tungere gang. For ikke alene var bjergstien stejl og gik gennem tornekrat; men han bar på en helt ud overmenneskelig byrde.

Gennem årtier havde denne mand stridt med Gud og sig selv og undertiden været dybt nede i anfægtelse, parat til at opgive, gå sin egen vej og tage selv. Men Gud havde hver gang fået tag i ham igen og hentet ham tilbage til sin vej og vilje.

Hvad havde hans strid da drejet sig om? Jo, det var sønnen, drengen, som gik her ved hans side. Gud havde lovet, ja, svoret dyrt, at han — Abraham — skulle blive et folk, et stort folk, ja et folk, med hvilket Gud havde planer, der angik den hele menneskeslægt. Men årene gik, det ene efter det andet; Abraham blev gam-

mel, og Sara med. Da endelig slog klokken på Guds ur, løftet opfyldtes, den lange, trange ventetid var forbi, sønnen fødtes, og Isak var bogstaveligt hans ét og alt; om ham drejede alle han tanker sig, med ham og i ham levede han. Isak var slet og ret Abrahams *liv*.

Men hvad så med den tunge vandring op ad bjergets side? hvad drejede den sig nu om? Jo, noget forfærdeligt var sket: den Gud, der havde skænket Abraham drengen og dermed livet, havde sagt: du skal *ofre* mig ham! Abraham forstod det ikke. Ofre Isak, ofre sin søn, sin eneste, det var at ofre sit liv, det var mere end uforståeligt, det var fortvivlet, det var at *dø*.

Men Gud er *Gud*, og Gud har ret — altid! Kun ét gav mening: at lyde og tro. Der var ingen vej udenom, kun frem, kun ind, ind i det fortvivlede, vandre den tunge vej til den bitre ende, lægge brænde, bål og søn, sit eget liv, til rette, tage offerkniven og —

Da skete det uventede, underlige, forunderlige. Da Abraham allerede i sit hjerte havde ofret Gud Isak, sit liv, greb Gud ind. I den gamle fortælling er det udtrykt sådan: »Da Abraham nu så op, fik han bag ved sig øje på en vædder, hvis horn havde viklet sig ind i de tætte grene; og Abraham gik hen og tog vædderen og ofrede den som brændoffer i sin søns sted. Derfor kaldte Abraham dette sted: Herren udser sig, eller, som man nu til dags siger: bjerget, hvor Herren viser sig«.

Hvad var det, der skete? Dette: *gennem et andet offer* fik Abraham Isak, sin ofrede søn, og dermed sit *liv tilbage*; gennem et offer, som *Gud* selv havde udset, blev Isak, hans liv skænket ham på ny. Af Guds hånd kunne han tage ham og vandre ned ad bjerget med ham, *hjem!* Han kunne *leve*, livet var ham skænket, intet mindre.

Hver gang Abraham siden så på Isak, sit liv, så han dette øjeblik og dette offer for sig og vidste: han er egentlig slet ikke min dreng, men *Guds*; for jeg ofrede ham jo til Gud; mit liv er slet ikke mit eget, men *Guds*; for jeg lagde det jo med Isak i Guds hånd. Og for så vidt Isak er min dreng og livet er mit, så er det — på grundlag af det offer, som Gud selv lod gå i stedet — *Guds gave* til mig, skænket mig af fri og uforskyldt nåde. Og som med en stor, dyr og forunderlig gave levede han fra da af med sin søn — ja, og som med en stor og hellig *opgave*. Af taknemmelig *glæde* og hellig *forpligtelse* var hans hjerte fra nu af fyldt.

— — —

Hvorfor fortæller jeg nu dette — som for øvrigt Søren Kierkegaard fortæller meget bedre i sin bog »Frygt og bæven«? Fordi det er en af de måder, hvorpå det udsigelige kan forsøges sagt — nemlig det, der skete på omtrent samme sted 2000 år efter, *langfredag*.

Det drejer sig nemlig i sin dybeste grund om det samme, om et *offer*, der bragtes, et stedfortrædende offer, et offer, som Gud selv udså sig, og hvori han viste sig nådig. Over korset og det, som skete

der, står der nemlig et: *for os!* som både betyder for vor skyld, til bedste for os og *i vort sted*. For os gik *Jesus Kristus* ind i døden, for os gav han sit liv — *han døde, for at vi skulle leve*.

Morija kaldte Abraham bjerget, hvor han oplevede dette, og *Morija* betyder: *Herren udser sig*. Det var *ikke Abraham*, der udså sig, ikke Abraham, der fandt på råd — for ham var der kun fortvivlelse og død

og intet andet. Det var *Gud*, der udså sig, *Gud*, der viste vej ud af det fortvivlede, ud af døden — det var *Gud*, der viste sig som den, han er: den på en gang hellige og barmhjertige.

Golgata hedder for os det bjerg, hvor *Gud* i sin hellighed og nåde udså sig det offer, der blev vor redning, vor udvej af døden, vort liv, nemlig sin egen søn Jesus Kristus. Det er så vist *ikke vort påfund*, et råd, vi fandt. Ja, så fjernt er det fra at være noget, vi fandt på, at det er os en *gåde*, ja en *forargelse* for vor tanke — egentlig slet ikke til at sige. Guds egen søn givet hen i vort sted — nej, vi fatter det ikke, det strider imod alt i os, tanke og moral, det hele. *Men* sådan gjorde *Gud* det altså — i *nåde*.

Så længe et menneske ser indad i sig selv i den mening herinde, i sin tanke og moral, at finde redning, tilværelsens dybe mening, livet, får det ikke øje på det offer, Gud udså sig, og må gå videre på sin meningsløse vej, ind i døden. *Det er den til døden fortvivlede*, hvis øjne en dag *bag* ved sig, bag alt sit eget, hinsides alt menneskeligt, af hvad art det end er, *får lov at se den tornekrone og korsfæstede*. Det er den til døden fortvivlede, for hvem det en dag i Guds time går op: *for mig!* han er min redning, han gik i mit sted. Lad det så være nok så meget et tankekors, en gåde og blive ved at være det — men »*jeg tror på korsets gåde*«, og jeg »*gør* det, *Frelser af af din nåde*« — jeg kan ikke andet, din nåde er mig for stærk. Nej, for her er det slet ikke tanker, det drejer sig om, men *virkelighed*, *min virkelighed*, skyldens og dødens, der på korset under tornekrone mødes med *Guds virkelighed*, nådens tilgivelse og livets virkelighed.

Ja, *livets virkelighed*. Som Abraham fik skænket Isak, sit liv, tilbage i og med et offer, som Gud havde udset sig, sådan er livet skænket os i og med det offer, som Gud i sin nåde udså sig langfredag.

»O, du Guds lam, med korsets skam,
du bar al verdens synder.
Derfra vort liv begynder«.

Ikke alene vor trøst og vor fred gennem tilgivelsen, men *livet*, livet selv begynder dér. I troen på det offer, som Gud selv udså sig, da han ofrede sin egen søn, og lod ham gå i vort sted, bliver livet os *gave*, Guds frie gave, skænket os af lutter nåde. Af hans gode og nådige hånd må vi tage det, leve med frimodighed, ja *elske* det.

»Du, som har dig selv mig givet,
lad i *dig* mig elske livet!«

I vore egne hænder er livet en meningsløs, tom, træls, *håbløs* af-fære. *Men* på vort bjerg Moriija bjerg, *Golgata*, ansigt til ansigt med den korsfæstede, er livet taget ud af vore hænder — *Gud har taget det i sine* og i Jesu navn, i hans offer, *skænket os det tilbage fyldt med mening og håb*.

Guds dyrebare, hellige og vidunderlige *gave* — sådan er livet set i det lys, der vælder fra korset, og sådan må det tages op, også med alt det, som ikke er efter vort hoved:

»Guds og gaver, selve livet er ej mit,
Gud har frit alt til låns mig givet.
Når han kræver sit tilbage,
har han ret, mig kun slet
sømmed' det at klage«.

Guds dyre, forunderlige *gave* — ja, og Guds *opgave* bliver livet, når vi som Abraham går hjem efter mødet med offeret, Gud udså sig. For så sandt som livet er lagt i Guds hænder, er det *ikke* længer *vort*, men *Guds*; og for så vidt det er *vort*, fordi det er os skænket tilbage af Guds hånd gennem Jesu Krist offer, så er det blevet vor opgave stillet os af Gud — Guds store, nådige og spændende opgave, der venter os dernede ved bjergets fod fra dag til dag i *tjeneste for vor næste*.

Jo, *gave og opgave* følges ad. Den, der på vort Morijs, på Golgata, får øje på ordene: *For mig!* skrevet over korset og ser disse ord, så det bliver til tro og til liv — får nemlig samtidig skrevet over sit liv: *For Ham!* Og det bliver hans bøn:

»Ja, forsoner, lad mig være
ofret dig til tak og ære,
leve dig til velbehag;
da jeg smile skal ad døden,
thi jeg skuer morgenrøden
af en evig, højlys dag!«

K. Robert Hansen

FRA SKOLEN

Siden sidst — er der gået endnu én af de kostbare 5 måneder. Det går altså for hurtigt — kunne man dog bare bremse tiden lidt! Nå, men vi skal nok ikke blande os i Guds skaberorden, og dagens hurtige gang står jo da også i ligefremt proportionalt forhold til deres mættethed med godt og nyttigt arbejde, der optager os. Så vi har intet at klage over, tværtimod.

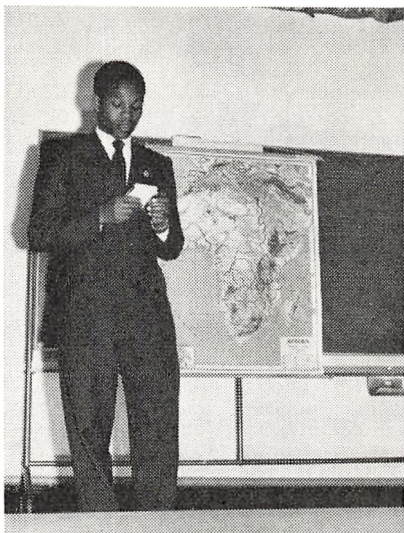
Hvad har vi så oplevet siden sidst — ud over arbejdet? Tager vi det i kronologisk orden, må vi nævne, at vi havde et *sanglejskursus* søndag den 31. marts. Det formede sig smukt og var til glæde for deltagerne. Forstanderen indledte, vor tidligere gymnastiklærerinde, fru *Ebba Jensen*, f. Sørensen, Dianalund, instruerede, og distriktssekretær *H. Neimanas* afsluttede.

Og så har vi haft vor obligatoriske ekskursion — også særdeles vellykket. I to store busser drog vi af sted fredag morgen den 5. april. I *Grundtvigskirken* holdt vi morgenandagt, hvorunder forstanderen kort talte om Grundtvigs folkelige og kirkelige gerning (højskolen, salmesangen og sakramentsynet). Så gik turen til *Kofoeds Skole*, hvor en stor oplevelse ventede os. Inspektør *Bangsgaard Jørgensen* (tidligere lærer på Fårevejle Højskole) tog gæstfrit imod hele den store flok, holdt et foredrag, som vi ikke så let glemmer, om en side af livet i vort samfund, som vi skal kende, om mennesker med helt andre kår end dem, vi fik at leve under, og om den måde, hvorpå man på Kofoeds Skole prøver på at være dem til hjælp. En udmærket film og et fornøjeligt besøg i skolens »mælkepub« understregede det. Vi sender skolen og dens ledelse vor hjerteligste tak. — Dernæst delte vi os, idet halvdelen tog til *Militærhospitalet* og halvdelen til *Ortopædisk Hospital*. Begge steder fik vi nogle timers udmærket undervisning i faget beskæftigelsesterapi — og en god modtagelse. Så var der nogle timers frikvarter til »Strøgtur« inden midt dagen på K. F. U. K. i Store Kannikestræde. Aftenen tilbragtes på Alléscenen (skole scenen), hvor vi så Shakespeares »Hamlet«. I forvejen havde frk. Mikkelsen givet os en glimrende instruktion til forståelsen af dette stykke verdenslitteratur.

Påskeferien er et kapitel for sig, som redaktøren ikke magter, idet den jo nok formede sig på 102 forskellige måder. Men vi håber, at det for alle blev en rigtig påske — en sådan har vi forberedt hele fastetiden igennem ved morgenandagterne.

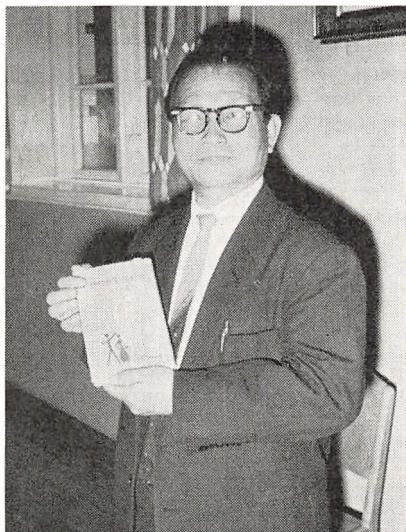
I week-end'en derefter havde vi besøg af elevforeningens bestyrelse med sin formand, indremissionær *Aage H. Lund*, Vejle, i spidsen. Man deltog lørdag aften i vor kammeratskabsaften, hvor et af danskholdene opførte Kaj Munks »Når kongen kommer«, og Lund talte til sidst. Søndag eftermiddag holdtes elevforeningsbestyrelsesmøde, og om aftenen talte missionær Lund ved et offentligt møde på skolen over emnet »Kan vi bevise vor tro«. Ikke så få havde fundet vejen hertil og fik en god aften ud af det.

En række interessante besøg har vi også haft i den forløbne måned. Det drejer sig for det første om sygeplejeforstanderinde, frk. *Vlasic* fra Jugoslavien, som var her for at sætte sig ind i dansk sygeplejeuddannelse, og gennem hvem vi også fik et indblik i hendes lands forhold. Dernæst var det *Ricard Kangete Karanja* med frue, der besøgte os. Ricard (vi er på fornavn med ham, sådan er han faldet til!) er fra Kenya i Afrika, skoleinspektør, 28 år gammel og tilhører Østafrikas presbyterianske kirke og er kredsformand for en række virksomme K. F. U. M.-foreninger på sin egn. Hverken regering eller UNESCO har sendt ham herop; men hans kammerater i K. F. U. M., hans slægt og sogneråd, som han var medlem af, tilskyndede ham til at rejse til Danmark og studere for at kunne komme hjem og hjælpe med til den rejsning af befolkningen,

Richard Kangete Karanja

som er så påkrævet. I to år har hans studieophold nu været; han har besøgt en række højskoler og brugt både øjne og øren godt; han taler dansk nu og har vundet sig mange venner. Da han blev spurgt, om hvordan han befinder sig i Danmark, svarede han rask: »Som blommen i et æg — jeg er jo omgivet af lutter hvide!« — Få dage efter sit besøg hos os rejste han til Geneve, hvor han skulle opholde sig nogle måneder og sætte sig ind i alt, hvad der er at lære at kende af internationalt. Når han i løbet af sommeren igen betræder sit lands jord, er det som et veludrustet menneske. Hans landsmænd nærer med rette store forventninger til ham. — Den tredje gæst kom helt fra Korea, nemlig pastor *Young Whan Kim* fra Seoul. Pastor Kim er præst i den presbyterianske kirke, mødte under Koreakrigen kommandør Hammerich i spidsen for »Jutlandia« og dermed så stort og godt et stykke Danmark, at han fattede en dybtgående interesse for danske forhold. Han stiftede et koreansk-dansk selskab, hvis præsident han er, og har skrevet to bøger om Danmark, heraf den ene om Grundtvig. Han vil gerne hjælpe sit fattige folk op og føler, at der må folkeoplysning på kristelig grund til. Hans mål er, når han kommer hjem, at rejse en folkehøjskole; ja, han ser i håbet en folkehøjskole rejst i hvert af Koreas distrikter. Pastor Kim søgte i to foredrag at give os et indtryk af sit land og sit folk.

Pastor Young Whan Kim

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

Announcing the Arrival

of Henry Ib Stein Geysbeek on March 19 th 1963: 8 pound, 55½ cm.
— Don e. Birte Geysbeek (pigenavn Birte Stein Pedersen, elev sommeren 1952). — Det var indholdet af et brev, der kom nu til morgen. Så meget »udenlandsk« må vi sikkert alle sammen kunne stave os til, at vi forstår, at her skal vi ønske til lykke, hvad vi også gør af hjertet. Hvis nogen vil gøre det personligt, er Birtes adresse: P. O. Box 1972 Main Office Station, Seattle 11, Washington, U. S. A.

Østvendssysels Højskolekreds

holder højskole-weekend på »Klitten«, Lyngsaa, den 25.—26. maj. Om lørdagen taler forstander H. M. Hansen, Østvendssysel Ungdomsskole. Dronninglund, om: »Hvem danner vore meninger?« og om søndagen taler forstander Juul Nielsen, Bibelhøjskolen, Løgumkloster. Alle er velkommen!
P. u. v. *Tage Sanden.*

Elevforeningens bestyrelse

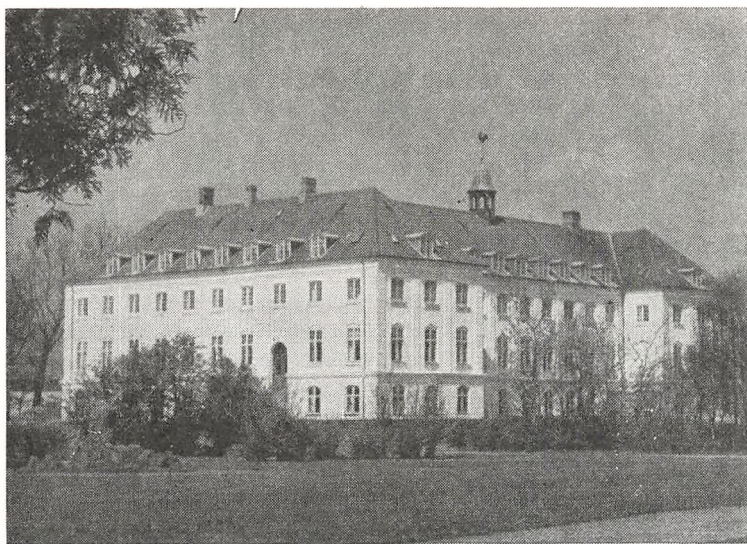
var samlet på skolen i week-end'en 20.—21. april. Man planlagde elevmødet søndag den 9. juni, drøftede foreningens forhold, hvorunder der fremkom skumle planer om en mindre kontingentforhøjelse og en større »ansigtsløftning« af »Sølvsnoren«, og hyggede sig ellers. — I øvrigt kan det nævnes, at formanden, missionær *Aage H. Lund*, Vejle, for ikke længe siden rundede de 50. En hel »Sølvsnor« burde været viet denne begivenhed med billeder og hyldestartikler. Her har redaktøren så åbenbart været forsømmelig — han bør snart udskiftes! Han lovede dog at gøre det godt igen, når Lund bliver 60 år, mod at han så til gengæld lover at fortsætte som formand endnu i 10 år!

Adresseforandringer

S 52 Marie Due de Paredes, (f. Due), Nymarksvænge 45, Roskilde.
53—54 Karen Hyldahl, Østervangsvej 3, Randers.
S 54 Ingrid Christensen, Diget 84 st., Glostrup.
54—55 Ruth Christensen (f. Christiansen), Dagmarsgade 18 - 1, Ringsted.
S 55 Linda Christensen (f. Bengtsen), Phillipshave 1, Kjellerup.
55—56 Anna Katrine Christensen (f. Holst), Sygehusvej 16, Ørsted.
55—56 Eva Aen Madsen (f. Larsen), Borremose Ungdomsskole, Ars.
S 56 Signe Mølbæk, Kommunehospitalet, Arhus C.
56—57 Ingrid Jacobsen (f. Madsen), Veddingeherredsgade 21, Tønder.
56—57 Grethe Madsen (f. Rønsbo), Diget 4², Glostrup.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen*

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

Maj 1963

Nr. 4

DEN OPSTANDNE KRISTUS *har sat os stævne på søndag!*

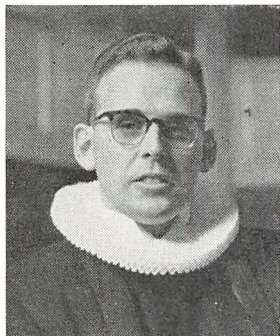
Prædiken i Fårevejle kirke 1. søndag efter påske

Tekst: Johs. ev. 20, 19—31.

Den lange beretning fra Johannesevangeliet spænder over et tidsrum af otte dage. Den tager sin begyndelse i Jerusalem påskedags aften. Kvinderne havde om morgenen været ude ved graven, og disciplene holder sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne. De havde hørt den mærkelige nyhed om den tomme grav; men hvad forklaringen var herpå, og hvad dette betød, forstod disciplene endnu ikke. Det blev først virkelighed for dem, da den opstandne kom til dem igennem lukkede døre og hilste dem med ordene: Fred være med jer!

Dette hører vi om i beretningens første del. I dens anden del er der forløbet otte dage, det er atter den første dag i ugen, og igen

kommer den opstandne. Denne gang til ære for en af disciplene, som ikke havde villet tro på, hvad der var sket ugen før, hvis ikke han med sine egne øjne så naglemærkerne i hænderne og fik lov til at stikke sin hånd i Jesu side. Og Thomas fik dette, synes vi, helt utrolige krav opfyldt. Jesus kom og viste ham både naglegabene og sårerne, men følger rigtignok også ordene til: »Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.«

Sognepræst Bertil Wiberg

Beretningen spænder altså over otte dage, men strækker sig i virkeligheden langt videre: Den omfatter nemlig *den kristne menigheds hele liv* sammen med sin opstandne Herre. Der bliver her ikke kun fortalt, hvad der skete de to første søndage i kirkens historie, men hvad der sker *hver eneste gang*, der ringes sammen til kirke, *hver eneste gang* ordet lyder om Ham, der døde og blev begravet, men på den tredje dag opstod fra de døde.

Så sker der nemlig noget, der i egentligste forstand er uafhængigt af, hvad vi foretager os, men som kun kan være — og også altid skal være — *vor bøn ved enhver gudstjeneste*: at den opstandne selv kommer og hilser os med sin fred.

Måske vil man sige, at det er uovelig at hævde, at den slags ting sker. Hvordan kan man nu også vide, at det er rigtigt? Og dertil må vi naturligvis svare, at det kan vi aldrig nogensinde *vide* i den forstand, at vi kan føre noget bevis, og det står derfor enhver frit for at kalde det, vi her siger, dårskab og fri fantasi. Men ét står imidlertid fast: *Hvis ikke dette her er sandt, kan vi lige så godt pakke sammen* med det samme og gå hjem igen. Hvis ikke vi mødes i den tro, at Kristus holder sit løfte om, at hvor to eller tre er forsamlede i hans navn, dér vil han selv være til stede, var der ingen grund til at holde gudstjeneste og ingen grund til at have en kirke i vort sogn.

Men kan man da sådan dirigere den opstandne til at komme, når det passer os? Nej, men det er heller ikke det, der er tale om. For det er jo *Ham*, der har sat os stævne, det er den opstandne, der vil møde os. Og dermed er også alt sagt, hvad der er at sige til spørgsmålet, om man ikke kan være en lige så god kristen, selv om man ikke går i kirke. »Lige så god« — hvem tør overhovedet kalde sig selv en *god* kristen? Men spørgsmålet er jo også sagen uvedkommende. Det drejer sig her om, at Han har vist os et sted, hvor vi aldrig kan gå fejl.

Men hvis vi nu alligevel som Thomas *tvivler* på, at det er sandt,

Fårevejle kirke

og heller ikke, når vi er i kirke, erfarer noget, der kan overbevise os? Så kommer den opstandne *på trods af vor tvivl*, ja, vi må i dag have lov til at sige det endnu stærkere: Har vi det sådan, kommer Han *netop!* Det er jo indholdet af beretningens andel del: Den opstandne kommer ene og alene *for tvivlerens skyld*.

Mange mennesker ser ganske vist helt anderledes på denne sag. De siger som så: Så længe man ikke tror særligt meget, kan man nok ikke få noget ud af at gå i kirke, ja, i ærlighedens og redelighedens navn bør man nok hellere blive hjemme. Men Jesus vil tværtimod sige os, at også *tvivlen* skal have *hjemstedsret* i Hans menighed. Derfor fik også Thomas Ham at se. For at ingen nogen- sinde skal behøve at skamme sig over sin tvivl.

Men måske er vort problem ikke så meget, at vi ikke tør være vor tvivl bekendt. Måske er det snarere sådan, at vi sætter en ære i at tvivle, ja, at vi ligefrem *kæler* for vor tvivl. Den er jo for mange et tegn på, at man er intellektuel, og derfor er Thomas for mange blevet en yndlingsdiscipel. Også i den forstand, at man gør krav på et bevis, før man vil tro.

Men Johannesevangeliets beretning her vil lære os, at vantro og tvivl kan overvindes ved, at den opstandne selv kommer til os. Og det drejer sig ikke om, hvor meget eller hvor lidt vi kan føle og se; for salige er de, som ikke har set og dog tror. Derfor skal det være os nok, at vi kan mødes på *den opstandnes eget tilsagn og løfte*. Det kan lyde, som om vi skal være beskedne, når vi må nøjes med det; og så er sandheden dog den, at heri ligger alt, hvad vi behøver. Den opstandne kommer til os »alle dage indtil verdens ende.« Han

vil også sprænge alle vore lukkede døre. Så *nig* er den forjættelse, som hviler over den kristne menigheds liv.

»Som du begyndte, vor freiser, bliv ved,
kom og til os gennem dørene lukte!
Bliv ved den skik, du indførte og brugte:
lov os din glæde, og giv os din fred,
nådig indblæs os dit liv og din styrke!«

Bertil Wiberg

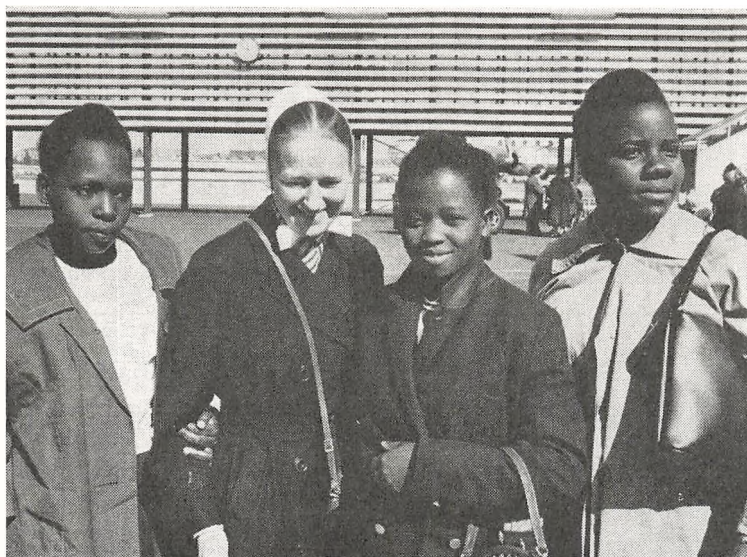
FRA SKOLEN

Siden sidst — hvor skal jeg begynde? selvfølgelig med de to virkelige nybegyndelser, som har fundet sted: to nye mennesker er kommet til verden hos os — lærer *Davidssens* har fået en ny søn og landbrugsbestyrer *Ernst Hansens* en ny datter! At *Davidssens* tillige har fået en ny bil må også nævnes, især da der er kredse, hvori man regner biler for mere værd end børn, så barnet må vente til bilen er reddet i land. *Davidssens* klarede begge dele på én gang. Ih, hvor det efterhånden vrimler med børn her — ikke ét var der, da vi kom; se, om ikke der nu er 9! vor gamle skole fornyer sig.

Også tre *sorte* piger er kommet til verden — i hvert fald til vor verden fra deres egen helt anderledes verden. Den 9. april dalede de ned i Kastrup lufthavn. Det drejer sig om *Erica Sizya*, *Erika Zacharia* og *Paskazia Fulisi* — alle tre fra Tanganyika. Det er Sct. Georgsgilderne i Holstebro, som står bag invitationen, og arrangementet er kommet i stand ved bistand fra Danmarks U-landshjælp og Det danske Missionselskab. Indtil videre skal de tre unge piger opholde sig i private hjem og lære dansk. Den 1. februar til næste år begynder de så som elever på *Fårevejle Højskole*, hvor de skal følge med på lige fod med deres danske kammerater. Herfra går turen tilbage til Holstebro, hvor de skal fortsætte deres sygeplejeuddannelse på centralsygehuset. Missionær, søster Kirsten Mogenssen, der i mange år har været i Tanganyika og kendte de unge piger, tog imod dem i lufthavnen på deres eget sprog — og ved lyden af det hjemlige kunne de smile trods træthed og alt det fremmede. Vi byder dem velkommen til Danmark og glæder os til at se dem her på skolen til næste forårskursus.

I. M.s højskoler og efterskoler har holdt *årsmøde på Rønne Højskole* 25.—27. april. Desværre kunne kun tre af os her fra F.H. deltage, nemlig forst.s og frk. Ingemann. Det blev som sædvanlig gode og udbytterige dage, hvor vi bekræftedes i både venskab og arbejdsfællesskab og hørte mange gode ord. Førstander *Jef Tange*

Erica Sizya, s. Kirsten, Erika Zacharia og Paskazia Fulisi

og frue havde gjort et stort arbejde på, at vi skulle befinde os godt på den nu udbyggede og moderniserede skole — og det lykkedes til fulde. Hjertens tak!

Kun godt 30 km herfra ligger *Ubberup Højskole*. Vi har megen glæde af naboskabet, og traditionen tro havde vi alle *Ubberup'erne*, elever og lærerstab, på forårsbesøg. Det blev som sædvanlig gode og fornøjelige timer, vi tilbragte sammen. Et af danskholdene havde sammen med sangkoret fået som opgave at forestå underholdningen, hvilket de skilte sig smukt fra med recitaion, sang og dramatik.

I denne tid har vi også taget fat på vore *studiekredse* med forskellige emner og ledere. *Forst.s* har emnet: »Lidelsen — dens byrde og velsignelse« og frk. *Pade's* »Alderdommen og dens problemer«. »Menneskets afhængighed og selvstændighed« er overskriften over den af frk. *Frederiksen* ledede kreds. Lærer *Davidson* behandler to store emner, både »Radioaktivitet« og »Aktuelt«. »Musikken — dens skabere og modtagere« og »Kunsten — dens udøvere og modtagere« er henholdsvis frk. *Mikkelsens* og frk. *Ingemanns* studiekredsemne. Eleverne vælger selv deres gruppe, og hver af dem kan nå at være med i to.

Og så havde vi da for øvrigt forleden dag besøg af Københavns kirkesags nye landssekretær, pastor *G. Hermansen*, som i et klart foredrag og gode farvebilleder gav os det betydningsfulde og spændende kapitel af kirkehistorien, som bærer navnet Københavns Kirkefond.

»Nu er det forår og Danmark frit«, sang vi med glæde om flagstangen i går den 5. maj, og det er så sandt, som det er sunget. Men det er også sandt, at vi har måttet undvære vores gode gartner og pedel, *Tage Jensen*, et stykke tid, for at han kunne deltage i et obligatorisk kursus, hvorved han skulle blive i stand til at være til hjælp i en krigs- og katastrofesituation, ligesom skolen i en sådan vil være beslaglagt til at rumme nogle hundrede plejepatienter fra København. Altså synger vi: »— *dig flyver hjerternes tak i møde*«, idet vi tænker på, hvad der skete i disse dage for 18 år siden, og »*vor skæbne er i din stærke hånd*« med henblik på fremtiden. *K. Rob. H.*

Guldbryllup

Fårevejles, spec. Fårevejle Højskoles boghandlerfolk gennem næsten 50 år, *F. Spliid* og hustru, kan fejre deres guldbryllup den 11. maj. Præsentation for den gamle elevkreds er helt nødvendig; ingen, som har færdedes på *F. H.* i årene fra skolens start 1907 og indtil *Spliid*s afstod forretningen til *Gudmann Høyers* for nogle år siden, er i tvivl om, at det drejer sig om nogle af vor skoles mest trofaste og — jeg leder efter et ord, der kan dække, hvad vi føler — elskeligste venner. Blandt de mange, der siger *tak* og *Guds fred*, er ikke mindst Fårevejle Højskole.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

HØJSKOLELANDSSTÆVNET PÅ HIMMELBJERGET

bliver i år søndag den 16. juni kl. 14, og talerne er forstanderne *Henry Pedersen*, Grejsdalens Ungdomsskole, og *K. Møller Pedersen*, Bliid-

strup Ungdomsskole. — Det er gamle elever på Silkeborgegnen, der har sat disse landsstævner i gang. De har haft voksende tilslutning. Vi anbefaler også gamle elever fra F. H. at tage turen til Himmelbjerget.

FAREVEJLE HØJSKOLES ELEVFORENING

afholder generalforsamling (i forbindelse med elevmødet) søndag den 9. juni kl. 16,30. Dagsorden: 1. Beretning ved formanden. 2. Regnskabsaflæggelse ved sekretæren og kassereren. 3. Bestyrelsesudvalg (følgende afgår efter tur: indremissionær *Aa. H. Lund*, børnehaverforstanderinde, frk. *Esther Pedersen* og seminarieelev, sygeplejerske, frk. *Dagmar Bork* — men er dog villige til genvalg). 4. Valg af revisorer. 5. Drøftelse af blad, kontingent m. m. 6. Eventuelt.

P. b. v. *Aa. Lund*.

Elev- og sommermøde

søndag den 9. juni 1963

Velkommen til elev- og sommermødet 1963. Programmet er følgende:

- 8,30: Flaget sættes. Morgenmad. Morgenandagt ved forstanderinde, frk. *Annette Pade*.
- 10,00: Gudstjeneste med altergang i Fårevejle kirke ved forstander *K. Robert Hansen*.
- 12,15: Frokost og kaffe.
- 14,00: I haven (eller foredragssalen, hvis vejret ikke arter sig vel): forstander *K. Møller*, Hammerum: »Kristendommens betydning og stilling i vort folk«. Elevkoret synger.
- 16,30: Elevforeningens generalforsamling.
- 17,30: Middagsmad.
- 19,00: Festaften i gymnastiksalen.

- 1. Organist *Aa. Lund* og frue, Randers, spiller og synger.
- 2. Kaffebord.
- 3. Frk. *Mette Stauns* (elev 1910) fortæller om sin gerning som missionær på Formosa og slutter elevmødet.

Gamle elever er velkomne allerede *lørdag aften*, hvor der bliver lejlighed til frit samvær hos forst.s og lærere.

Indmeldelse med oplysning om, hvilke måltider man ønsker at deltage i, må være os i hænde senest onsdag den 5. juni. De, som hver-

ken ønsker at spise eller overnatte, behøver ikke at melde sig. —
For måltider betales: morgenmad 2 kr., frokost eller middag 3 kr.,
kaffe 1 kr. Der medbringes spisebestik og i tilfælde af overnatning
sengetøj og -linned.

Jubilæerne får et særligt velkommen. 50-års jubilærer er elever
fra s. 1913 og v. 1913-14, 40-årsfest kan holdes af holdene s. 1923 og
v. 1923-24, 25-års jubilæum har de, som var på skole s. 1938 og v. 1938-
39, og 10-årsfest kan fejres af vore elever fra s. 1953 og v. 1953-54.
Sæt hinanden stævne på jeres gamle skole.

Vel mødt alle — både gamle elever, tidligere medarbejdere i skole,
køkken, have og landbrug, og alle venner og bekendte af F. H.! Vi
håber på og beder om en god dag sammen.

ADRESSEFORANDRINGER

- 56—57 Stinne Nielsen (f. Christensen), Skejbyvej 11, Vejlbj, Risskov.
56—57 Ninna Pedersen, Sjællandsgade 65 - 5, Kbh. N.
57—58 Kate Andersen (f. Hansen), Clausholm, Randers.
E 58 Margit Bach Lauridsen, Amtssygehuset, Grindsted.
E 58 Klara Nissum, Afd. M II, Sygehuset, Skive.
E 58 Hanne Strunge (f. Zachariasen), Solklint, Risskov.
F 59 Inga Jacobsen, Sygehuset, Tønder.
F 59 Sonja Jensen (f. Harborg Olesen), Søndergade 74, Frederikshavn.
F 59 Karen Kristiansen (f. Haulrik), Snæbum, Hobro.
F 59 Anna Rasmussen (f. Torndahl), Bramstrup, Randers.
E 59 Åse Holst, Amtssygehuset, Brørup.
E 59 Judith Madsen, S/D Amtssygehuset, Gentofte, Hellerup.
E 59 Karen Thomasen (f. Petersen), Nordalsgården, Balle,
Djursland.
E 59 Ruth Christensen, Centralsygehuset, Holstebro.
E 59 Ruth Olsen, Sygehuset, Sæby, Høng.
E 60 Anni Sørensen (f. Sivertsen), Kongedybet 14 - 4, Kbh. S.
E 60 Ruth Pedersen (f. Dam), Dølbyvej 13 - 1, Skive.
E 61 Jytte Hansen, Bjerndrup, Gjørding.
F 61 Inge Hansen, Lindeallé 3, Vridsløselille, Tåstrup.
F 62 Kate Jørgensen, Centralsygehuset, Svendborg.
F 62 Mourentse Petersen, Amtssygehuset, Nykøbing Sj.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

Juni - August 1963

Nr. 5-6

FRA SKOLEN

Siden sidst — er der sket uendelig meget. Men op af det meget springer tre »store« ting:

Forældredagen

Vore forældredage ser vi altid hen til med særlig stor forventning og er hidtil ikke blevet skuffet. Det blev vi heller ikke søndag den 19. maj, da vi kunne byde en hel gymnastiksal-fuld forældre velkommen. En del var kommet allerede lørdag aften og havde deltaget i gudstjenesten søndag formiddag.

Efter kaffen søndag eftermiddag tog vi fat på det specielle forældremødeprogram: *Forstanderen* indledte med at tale om »Bag-

Statens pædagogiske Studiesamling

København

Færølev byder velkommen

grunden for det hele« — altså for det, vi arbejder med til daglig. Han gik ud fra Michelangelos berømte maleri i Det sixtinske Kapel, som forestiller øjeblikket, da Gud skaber mennesket og giver støv sin ånd. Det danner ikke alene bogstaveligt baggrunden i klasseværelset »Sorø«, hvor en reproduktion af det hænger — men er baggrunden overalt på skolen og for al vor undervisning: Gud skabte, Gud gav os livet. På denne baggrund får livet både holdning og mening og bæres af en dyb glæde.

»Vi ville så gerne, at vore elever skulle kunne rejse herfra ikke alene med en hel masse kontante »forgrundskundskaber«, så mange, som nu enhver kan rumme — men også i det mindste med en anelse af den baggrund, der hedder: livet som Guds store og kostbare gave — og af hvad det betyder af livsholdning (ansvar), livsholdning (tjeneste) og livsglæde«. — Dernæst tog frøken *Pade* ordet og redegjorde grundigt for »forgrunden«, arbejdet i sig selv her på skolen, fagene og deres betydning i helheden, sygeplejeuddannelsen og dens krav.

Så begyndte en vandring rundt i skolen, hvor man tog dens lokaler i øjesyn og fandt lejlighed til at besøge dens lærere og få en snak om problemerne og svar på spørgsmålet: hvordan går det?

Om aftenen efter middagen i spisesalen opførte et af danskholdene *Molbechs »Ambrosius«* på en sådan måde, at vi ikke alene fik nogle fornøjelige timer, men også fik fat på stykkets ærinde: advarslen mod at »lege« med mennesket og livet — og dermed var linjen egentlig trukket tilbage til dagens emne: livet er Guds og skal leves ikke i letsindig »leg«, hverken når det gælder ens eget eller andres, men med ansvar over for dets skaber og herre. — Ved det efterfølgende kaffebord tog to af forældrene ordet, repræsentant *Thorv. Møller*, Røgen, og fru lærer *Alfred Christensen*, Næsborg, som mindedes sit indtog på F. H. som brud for 25 år siden, idet hun og hendes mand begyndte deres lærergerning her for de mange år siden. — Lærer *Davidson* sluttede den gode dag med andagt.

Elev- og sommermødet

søndag den 9. juni blev holdt i det mest strålende sommervejr og samlede 3—400 mennesker, skolens venner fra nær og fjern.

Det tog dog allerede sin spæde begyndelse lørdag aften, hvor enkelte af deltagerne indfandt sig. Sammen med eleverne samledes man på vandtårnsbakken og sang aftensange, mens solen gik ned, hvorefter frk. *Mette Stauns* talte og mindedes sin højskoletid her i sommeren 1910, hvor kaldet havde mødt hende både til personlig tro på Gud og til tjeneste for ham i hans kirke på missionsmarken i 34 år, først i Manchuriet og siden på Formosa. Derefter samledes man i forstanderens stuer til samvær.

Søndagen begyndte med flaghejsning og morgenandagt ved frk. *Pade*; og kl. 10 samledes man til gudstjenesten Fårevejle kirke, hvor forstanderen prædikede.

Eftermiddagens store møde holdtes i det skønne vejr i parken. *Forstanderen* bød velkommen, oplæste hilsner fra gamle elever, som ikke havde kunnet møde, mindedes to af dem, som i mange år havde været de mest trofaste elevmødegæster, *Viggo Larsen* fra Odden og pastor *Carl Rasmussen*, København, og hilste jubilarerne, ikke mindst de 5, som havde været elever her for 50 år siden. Efter at elevkoret havde sunget og efter en pause holdt forstander *K. Møller*, Hammerum (som vi ikke glemmer her på F. H., idet

Mette Stauns

Forst. K. Møller

Fem »sommerpiger« fra 1913: Christine Andreassen, Asnæs, Christine Sørensen, Engelstrup, Karen Engholm, St. Karleby, Kirstine Thomassen, Svenstrup, Anna Larsen, Stubberup.

han i en krisetid åbnede sin skoles døre for vort elevmøde) mødets foredrag: *»Kristendommens betydning og stilling i vort folk«*. Forstander Møller indledte med at opridse forskellene på de ikke-kristne religioner og kristendommen og sagde, at i mange af de større religioner, f.eks. buddhismen og muhammedanismen, er der en ærlig søgen efter livets mening, efter Gud. Derimod er den religiøsitet, som findes i de mere tilbagestående samfund oftest en frygtens og trældommens religiøsitet. Fælles for de ikke-kristne religioner er imidlertid, at den troende på en eller anden måde skal yde Gud noget, bringe sig selv til Gud eller finde Gud inde i sig selv — mens det afgørende i kristendommen er, at Gud er kommet til os i Jesus Kristus, og hvad han har gjort for os og skænket os: hele sin nåde. Det er det, der giver den kristne den frihed og trykthed, som er vor »religion« særegen.

Forstander Møller gik derefter over til at belyse kristendommens stilling og betydning herhjemme, idet han klargjorde både de positive og negative kendsgerninger. Ikke mindst vor hjemlige historie har vist os, at på tidspunkter, hvor kristendommen for alvor har fået betydning for mennesker personligt, har dette ført meget andet værdifuldt med sig inden for de mest forskellige områder af menneskelivet. — Taleren bilagde det alt sammen med træk og eksempler både fra det personlige liv, fra historien og samfundslivet.

Festaftenen i gymnastiksalen var også vellykket. Første afde-

ling var sang og spil af organist *Aa. Lund* og frue, Randers. Temaet, der varieredes på mange måder og gik igen i både tale, sang og musik var forbindelsen mellem det kristelige og det menneskelige — ud fra salmelinjen: »Lifligheds magt gøre dorskhed opvakt«. Organist Lund og frue blev påhørt i andægtig stilhed i næsten 2 timer — og vi kunne være blevet ved.

Efter en kaffepause tog så frk. *Mette Stauns* fat. Det var, som før nævnt, på Fårevejle Højskole, at frk. Stauns fik sit åndelige gennembrud og fik stukket linjerne ud for sin fremtidige livsgerning. Efter sin uddannelse som sygeplejerske og nogen tids ger­ning herhjemme rejste hun i 1922 til *Manchuriet*, hvor hun i 25 år gjorde tjeneste som oversygeplejerske på et hospital i den store by Antung.

Her oplevede hun både den japansk-kinesiske krig og den 2. verdenskrig med dens mange rædsler og udførte et stort arbejde for det forarmede kinesiske folk.

I 1947, da det kommunistiske parti kom til magten, var der ikke mere brug for hendes hjælp, og hun rejste så hjem og blev hjemme i fem år indtil 1952.

Så følte hun atter et kald til at rejse ud — og det blev denne gang til *Formosa*. Her havde Chiang Kai-Shek i 1947 efter sit nederlag i den kinesiske borgerkrig sammen med resterne af sin hær og en stor flygtningeskare søgt tilflugt.

Øens oprindelige befolkning udgjorde 6 mill., og Chiang Kai-Shek og hans tilhængere talte 4 mill. mennesker — og de skulle være på en ø, der er mindre end Danmark!

Her blev frk. Stauns i de første to år ansat på et engelsk hospital i hovedstaden Taipeh, men derefter flyttede hun til et regerings­hospital inde i landet, hvorfra hun også blev sendt på ekspeditioner ind i bjergene. — Missionærerne er blevet modtaget med åbne arme, og mange er blevet kristne på Formosa.

Chiang Kai-Shek og hans hustru har gjort et overordentligt stort arbejde for at skaffe ordentlige boligforhold og for at højne sund­hedstilstanden på øen, fortalte frk. Stauns.

Hun har også haft lejlighed til at besøge *Hongkong* og sagde, at de kinesiske flygtninge i den engelske kronkoloni lever under lang­ ringere forhold.

I Hongkong har missionærerne gjort et stort stykke arbejde for at skaffe flygtningene husly, klæder og mad.

Om alt dette fortalte frk. Stauns, idet hun ledsagede sin tale med en række farvelsbilleder og endte med en appel til ungdom­men af i dag ud fra Jesu ord: »Gå ud i alverden ...!«

Forstanderen kunne derefter sige tak for en stor og indholdsrig dag — ligesom han også her i bladet nu sender hilsen til alle, som kom og var med til at gøre dagen festlig.

Afskedsfesten

Lørdag den 22/6 blev — trods den vemodige anledning — både fornøjelig, festlig og god. Den begyndte egentlig straks om morgenen, da hver enkelt af os lærere på hver vort kateder (og husjomfruen på sit komfur) fandt en stor og kostbar buket mørkerøde roser med en »tak for veltilrettelagte timer« — hvor blev vi glade! Vi har oplevet meget — men ikke dette før. Men lige til kl. 20 klemte vi nu ellers på med vor undervisning — den sidste time havde vi som så ofte før filmen »Skæbne eller skabervilje?« hvori vi så tilbage over alt, hvad vi havde arbejdet med — naturen, mennesket! — og fik stillet spørgsmålene: Hvorfra, hvorfor, hvorhen?

Først da vi derefter sad bænkede ved de smukt pyntede borde i foredragssalen, gik det op for os: vi skal skilles! Hvad foretog vi os? Ja, først talte frk. *Pade* — både emne og måle var ægte frk. *Padesk*! — om »Arbejdsglæde«. Dernæst »optrådte« personificeret i alle lærerindernes skikkelse både *teknikken*, *sygeplejen* og *omsorgen* og fandt hinanden i tjenesten for patienten — mennesket!

Da ordet blev givet frit, tog mange af eleverne ordet. *Inge Hansen*: »Så kort en tid — så meget vi dog fik lært! Skolen har sin egen ånd — vi har fået øjnene åbnet for så mange ting, vi ikke så før«. *Kirsten Christiansen* talte på hele holdets vegne: »Tak for en rig tid — for hvert venligt ord, og fordi vi altid kunne tale frit til Dem om alt! En ting synes vi har gjort dybest indtryk på os: De lærte os at se Gud bag alt som skaberen og herren. Og så gælder det for os alle nu ikke blot at finde, men fylde vor plads« — hvorefter hun overrakte skolen en pengegave til indkøb af billeder til ophængning i og udsmykning af spisesalen. *Kirsten Johanne Jensen*: »Skolen har ikke alene givet os et solidt grundlag for vor uddannelse i faglig henseende, men indsigt i det »mysterium«, mennesket er, Guds forunderlige skaberværk, så at vi i forundring derover har givet Brorson ret: »Hvad skal jeg sige: Mine ord vil ikke meget sige: O Gud, hvor er din visdom stor, din godhed, kraft, og rige!« — Tak, fordi man ikke glemmer de gamle elever i forbøn! er der ikke andre, der beder for os, så ved vi, at man gør det hver søndag morgen på vor gamle skole. — Her har vi levet beskærmet; nu skal vi ud og bruge, hvad vi lærte. Lad det være vort motto: ind til Gud i tro og ud til mennesker i tjeneste!« *Birgit Ramskov*: »Tak for morgen- og aftenandagterne! for mange med mig var det noget af det bedste. Og tak, fordi De ikke var bange for at komme med et personligt vidnesbyrd om, hvor De selv står! De har vist os, at bedre end at forbande mørket er det at tænde et lille lys«. *Hilda Nielsen*: »Guds velsignelse har hvilet over vort ophold her. Der blev sagt i dag, at ingen time var blevet

holdt, uden at der var blevet bedt om Guds hjælp og velsignelse — der er magt i de foldede hænder«. *Ruth Bach Christensen*: »Der skal også siges tak for sangen, der indleder hver time her på skolen — den kaster et eget skær over timen«.

Også alle lærerne havde ordet, bl. a. forstanderen for at sige frk. *Krista Eriksen*, som også forlader skolen, tak for tjenesten i det forløbne år; den er øvet hver dag med et smil og en enestående beredvillighed. Det blev midnat inden forst. kunne slutte aftenen og sætte punktum for forårskursus 1963 med at minde om Jesu ord: »Skilt fra mig kan I slet intet gøre« (Johs. 15,5).

— — —
 Og nu er I så borte og indrulleret i de »gamle« elevs snart store hær. Vore tanker går til jer — også selv om det ikke er søndag. Vi deler glæder og skuffelser med jer i disse dage. Og hvad enten det er det ene eller det andet — så nyn videre på verset, vi sang den sidste uge:

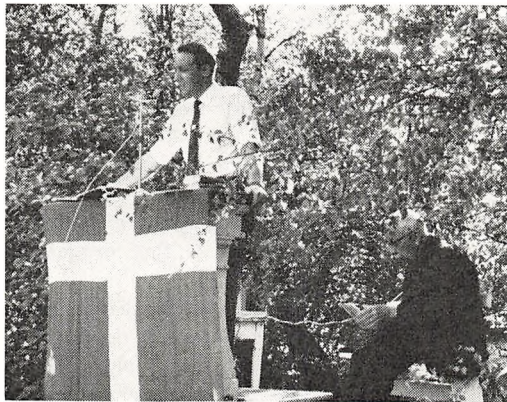
*»Nu vel, min Gud, så lægger jeg
 mit liv i dine hænder;
 du har beredet mig min vej,
 du bedst min vandring kender.
 Så tag mig i din stærke favn,
 jeg vil dig lydig være,
 jeg ved, det vorder mig til gavn
 og dig til pris og ære.«*

K. R. H.

Elevforeningens generalforsamling 9. juni

I det fine vejr valgte man at afholde generalforsamlingen i haven, og traditionen tro valgtes *Vald. Olsen*, Tølløse, til dirigent.

Da formanden, miss. *Aa. H. Lund*, var fraværende, aflagde lærer *Dauidsen* beretning for det forløbne år. Det oplystes, at »Sølvsnø-

Fra elevforeningens
 generalforsamling —
 lærer *Dauidsen* og
Vald. Olsen

ren« nu trykkes i 1700 eksemplarer, og at der i årets løb har været en fremgang i medlemstallet på 30, så foreningen nu har 1335 medlemmer.

Regnskabet udviste et overskud på 1465,35 kr. og balancerede med 7336,60 kr. Overskudet må ses som et resultat af, at medlemmerne i stor udstrækning har fulgt opfordringen fra sidste år til at betale mere end den fastsatte kontingent. Da udgifterne imidlertid stadig er stigende, og da man i bestyrelsen har en modernisering af bladets udseende under overvejelse, foreslog kassereren, at kontingentet forhøjedes til 10 kr. pr. år.

Valgene til bestyrelsen blev hurtigt overstået, idet miss. *Aa. H. Lund*, forstanderinde, frk. *Esther Petersen* og seminarieelev, frk. *Dagmar Bork* alle blev genvalgt. Ligeledes genvalgtes fhv. boghandler *Spliid* og konsulent *Damgård* som revisorer.

Til slut drøftede man en eventuel modernisering af »Sølvsnoren« og i forbindelse hermed en forhøjelse af kontingentet. Med hensyn til dette punkt henvises til redaktørens redegørelse i næste nr.

Så kalder Afrika igen

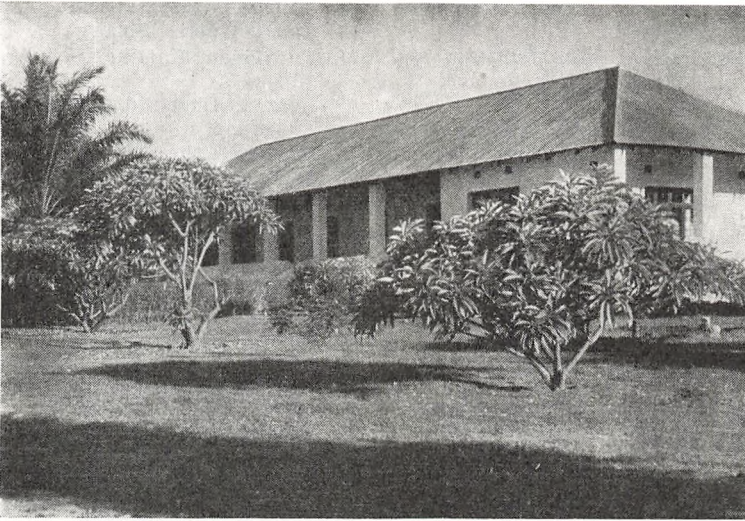
Brødremenighedens danske Mission i Vest-Tanganyika er i den situation, at den hårdt savner *to sygeplejersker* (en af dem helst med jordemoderuddannelse) og en *laborant*.

For at holde det medicinske arbejde i gang må vi nødvendigvis havde 7—8 sygeplejersker, heraf 3—4 i Sikonge, hvor vort hospital ligger, og de øvrige 4 på udstationerne. I begyndelsen af 1964 vil deres antal gå ned til 6, hvorfor vi gerne i god tid forinden skulle finde nye medhjælpere, så arbejdet kan fortsætte i samme omfang som nu.

Set med danske øjne må vort hospital siges at være primitivt; men hvert år sker der forbedringer. For nogle år siden fik vi et dejligt nyt operationsbord, og sidste år blev operationsstuen moderniseret. Der er nu også indlagt vand og installeret flaskegas. I øjeblikket indlægges elektricitet — en gave fra den engelske brødremenighed. Den åbner mulighed for opfyldelse af flere ønsker som røntgenanlæg og opbygningen af et mere moderne laboratorium. Og til at realisere det sidste beder vi om en laborant. Det har nemlig vist sig umuligt at skaffe uddannede afrikanske laboranter. Den, der melder sig, vil derfor også få til opgave at oplære afrikanere til medhjælpere i laboratoriet.

Jeg lægger ikke skjul på det: jeg venter og kan ikke tro andet end, at der i vor snart store flok af gamle elever må gå to—tre sygeplejersker, som forstår, at det er i *Afrika*, det foregår i øjeblikket — som kender behovet dernede som en *personlig* forpligtelse — og som blot synes at mangle *vinket*. Her er det.

De, som måtte ønske nærmere oplysninger, kan med udbytte tage en samtale med søster *Johanne Larsen*, Christiansfeld, som i 34 år

Sikonge Hospital

gjorde tjeneste dernede og derfor ved, hvad det drejer sig om. Hun har da også gæstet Fårevejle så tit, at hun er kendt af de fleste af vore gamle elever. — Eller man kan henvende sig til undertegnede formand for missionen.

K. Robert Hansen.

P. s. Fik De forøvrigt læst »*Mama Larsen fortæller*« (10,75 kr. — fås enten hos BDM, Christiansfeld, eller her på skolen)? Ellers indhent det forsømte — og De forstår bedre ovenstående kald!

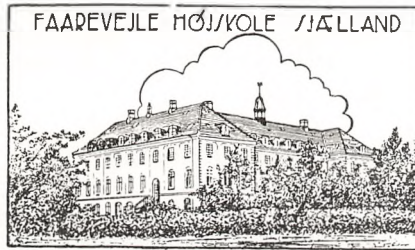
Forårsholdet 1963

1. Andersen, Anne Lis, Ginne-
rup, Hurup.	14. Dalgaard, Tove, Ramsing.
2. Andersen, Elly Stræde, Fin-
derup, Skjern.	15. Dall, Inge Marie, Ørsted, Ok-
sensvad.
3. Augustsen, Karen, Korsør.	16. Dyhr, Ingrid, Skagen.
4. Bang, Lillian, Humlebæk.	17. Dørum, Karin, Græsted.
5. Berg, Ingrid, Christiansfeld.	18. Eirikstoft, Lilly, Thorshavn,
Færøerne.
6. Blomsterberg, Bente, Kbhvn.	19. Eskesen, Ingrid, Stenderup,
Krogager.
7. Christensen, Birte, Hostrup-
skov.	20. Frandsen, Rita, Fiskbæk,
Hørborg.
8. Christensen, Jette, Lønstrup.	21. Frederiksen, Edith, Auderød.
9. Christensen, Ruth Bach,
Næsborg.	22. Frederiksen, Ester, Gødvad.
10. Christensen, Ulla, Kvisle-
mark.	23. Fårup, Anne Grethe, Ll.
Værløse.
11. Christiansen, Jonna, Fåborg.	24. Gliemann, Merete, Århus.
12. Christiansen, Kirsten, Aså.	25. Hansen, Anne Lykke, Slagel-
se.
13. Dahl, Anna Marie, Fousing.	

26. Hansen, Birgit Ramskov, Roskilde.
27. Hansen, Edith, Ketting, Als.
28. Hansen, Elly Stengaard, Odense.
29. Hansen, Inge, Glostrup.
30. Hansen, Jette, Fuglebjerg.
31. Hansen, Kirsten Scharling, Bagsværd.
32. Hansen, Margrethe Sejersbøl, Hobro.
33. Hansen, Sonja, Rømø.
34. Heiner, Vibeke, Bagsværd.
35. Heldgård, Mariane, Borris.
36. Holm, Karen Elise, Gjern.
37. Jacobsen, Halgerd, Glibre, Færøerne.
38. Jacobsen, Kirsten, Esbjerg.
39. Jacobsen, Käte, København.
40. Jacobsen, Margrethe, Lavensby, Als.
41. Jacobsen, Ase Gylling, Åbenrå.
42. Jensen, Anne, Skovlunde.
43. Jensen, Bodil, Esrum.
44. Jensen, Karenmarie, Odense.
45. Jensen, Karen Løvendahl, København.
46. Jensen, Kirsten, Sindal.
47. Jensen, Kirsten Johanne, Sindal.
48. Jensen, Rita, Esbjerg.
49. Jeppesen, Elly, Fr.havn.
50. Johansen, Astrid, Oslo, Norge.
51. Johansen, Bodil, Kastrup.
52. Johansen, Edith, Rønne.
53. Johannsen, Angelika, Ribe.
54. Jørgensen, Karen Grete Vestergaard, Kværndrup.
55. Kjælder, Jytte, Sorø.
56. Klingenberg, Else, Ribe.
57. Korsholm, Inger, Hillerød.
58. Krag, Inger Merete, Uggerby.
59. Kristensen, Lis, Kastrup.
60. Larsen, Anne-Lise, Ll. Sverige, Hillerød.
61. Larsen, Dinna Schjødt, Jelling.
62. Larsen, Inger Marie, Bindlev.
63. Larsen, Karin, Kastrup.
64. Lauritsen, Emmy, Sørvåg, Færøerne.
65. Lauritsen, Erna, Tastum, Stoholm.
66. Laursen, Karen, Voerså.
67. Lausten, Jette, Søborg.
68. Ludvigsen, Katrine, Skovby, Åbenrå.
69. Lützen, Brynhild, Klaksvig, Færøerne.
70. Madsen, Erna, Nr. Åby.
71. Madsen, Lissy, Helsted Huse, Randers.
72. Madsen, Margit Konggaard, Helsted Huse, Randers.
73. Mogensen, Jytte, Esbjerg.
74. Mouritsen, Edel, Sønderkov, Vends.
75. Møller, Sigrid, Godthåb.
76. Møller, Ulla Lemcke, Røgen.
77. Niclasen, Kára, Sørvåg, Færøerne.
78. Nielsen, Irma, Ørnhøj.
79. Nielsen, Hilda, Sønderup.
80. Nielsen, Linna Smedgård, Stauning.
81. Nielsen, Tove, Rindum.
82. Nielsen, Tove Estrid, Nielstrup.
83. Nybo, Jórún, Hvidenæs, Færøerne.
84. Olsen, Lis, Sørvåg, Færøerne.
85. Olesen, Erna, Toftum, Stoholm.
86. Pedersen, Inger Møller, Grindsted.
87. Pedersen, Ruth Abildgård, Mou, Brovst.
88. Petersen, Birgit, Søllerød.
89. Petersen, Birte Holm, Frederikssund.
90. Petersen, Helga, Humlebæk.
91. Petersen, Grethe, Brabrand.
92. Schmidt, Ella, Esbjerg.
93. Simonsen, Karin, Sørvåg, Færøerne.
94. Skovgård, Jette, Århus.
95. Spangenberg, Mette, Virum.
96. Støvring, Lis, Fredericia.
97. Sørensen, Lis Østergård, Donslund.
98. Thomsen, Ingrid, Sindal.
99. Wennicke, Inge, København.
100. Vestergård, Ester, Mørke.
101. Vestergård, Inge Merete, København.
102. Wildenschild, Karen, Augustenborg.
103. Willumsen, Hanne, Them.
104. Zachariassen, Ute, Dragør.

Fra
og
til

ELEVKREDSSEN

BRYLLUPPER

Pinselørdag viedes i Søllerød kirke værkstedsass. *Anna Christiansen, Filadelfia*, S. 1954, til diakonelev, tømrer Karl Heinz Guttner. De bor nu i Skellebjerg. — *Bodil Bidstrup Rasmussen*, F. 1961, blev den 8. juni viet til tapetserer Orla Egebak. — Den 23. febr. indgik *Lise Topp* ægteskab med sergent Leif Møller-Hansen. — Vi ønsker alle tre par til lykke.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS FOR FYN

Ved et par møder afholdt af repræsentanter for tidligere elever fra Indre Missions højskoler i Tommerup — Hoptrup — Fårevejle — Rønde — Haslev og Haslev udv. højskole har man haft kredsens formål og arbejdsmaåder taget op til drøftelse. Man enedes om at danne en fælleskreds kaldet INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS FOR FYN. Det er tanken, at denne kreds stort set skal afløse alle de små kredse. Elever fra andre tilsvarende højskoler er velkomne til at deltage i samarbejdet.

Kredsens første arrangement bliver et sommermøde, fælles med KFUM og K og IMS på stedet. Det afholdes lørdag den 20. juli kl. 20 hos gårdejer *Laurits Gravesen*, Enemærkegården pr. Ebberup.

Tale: v. forstander *P. Møller*, Tommerup.

Kaffepause: Kaffe medbringes, sodavand kan købes på stedet.

Aktuelt: forstander *Møller* fortæller.

Afslutning: v. sognepræst *A. J. Sørensen*, Dreslette.

På udvalgets vegne: Ernst Madsen, Tjørnevej 25, Odense.

AF ET BREV

Atter i år var vi en flok »gamle Fårevejle-børn«, der samledes i »hjemmet« til elevfest. Flokken af os »rigtig« gamle bliver mindre; nogle — som min bror Viggo og pastor Carl Rasmussen — er blevet hjemkaldt og andre forhindret i at komme. Men vi, som fik lov at være med, oplevede igen, hvor dejligt det er at samles. — Den stærkeste oplevelse for en del af os var vel nok mødet med *Mette Stauns*. Jeg personlig mindedes elevmødet sommeren 1919, hvor Mette Stauns også var med, ung, begejstret og glad ved tanken om nu efter endt uddannelse at få lov at rejse ud til Kina med det glade budskab. Det gjorde et stærkt indtryk på os unge piger, som var elever den sommer. Nu er hendes arbejdsdag derude så forbi; men hvor var det dejligt at mærke, at hun fremdeles er frisk og varm for sin Herres sag. — Hjertelig tak, fordi jeg endnu en gang

fik lov at være med til hjemmets fest, »hvor lutter milde blik man får, og hjerte imod hjerte slår af kærlighed og glæde«. Kærlig hilsen til alle Sølvsnorens læsere — særlig dog til mit eget hold s. 1919!

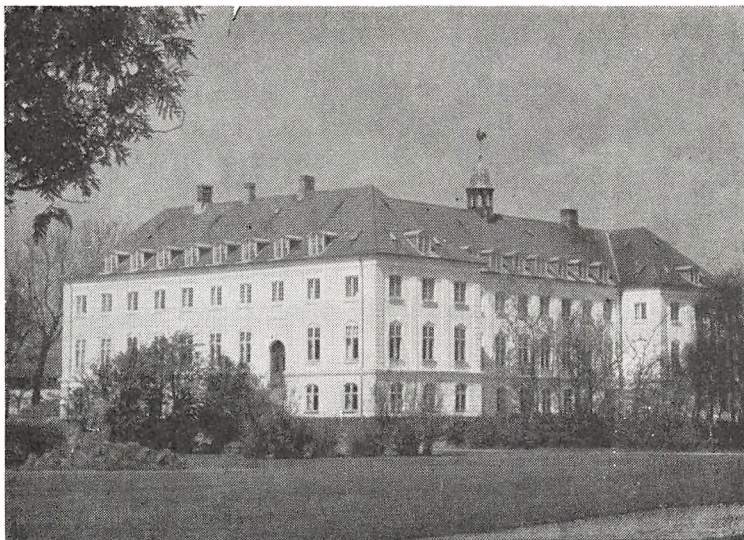
Signe Larsen, Sj. Odde.

Adresseforandringer:

- s 28 Mette Kjær Nielsen, Nygade 10, Akirkeby.
s 29 Laura Jørgensen, »Pilehøj«, Vestervang, Græsted.
s 30 Marie Nørgård Christensen, Vangede Bygade 105, Gentofte.
s 36 Ruth Spliid, Statshosp., Nykøbing Sj.
39—40 Otto Madsen, Tidselholdt, Vejstrup.
51—52 Birgit Halling Nielsen (f. Kjær Christoffersen), Svinø Købmandshandel, Lundby.
53—54 Irene Hansen (f. Sørensen), Nordmarksvej 36, Nyborg.
53—54 Inge Jacobsen, Parkvej 10 — II, Vejle.
s 54 Gerda Madsen, Kongelundsvej 38—1 mf., Kbh. S.
54—55 Kirsten Thagård Andersen (f. Olesen), Riis, Tepstrup, Skanderborg.
54—55 Stinne Kølbæk Jensen (f. Kølbæk), Skibild.
54—55 Anna Kirstine Larsen, Væverens Sidevej 3, Ålborg.
s 55 Anne M. Hansen (f. Skodborg), Deluransvej 20, Fredericia.
s 55 Jenny Stensig Jensen, Engvej 186 st. tv., Kbh. S.
s 55 Agnes Nielsen (f. Balle), Hasle.
55—56 Petra Nørmark Lind, Fyrrevej 9, Roskilde.
55—56 Ragnhild Lysemose (f. Johansen), Fjordvangsallé 13, Horsens.
55—56 Gerda Slot, Rigshosp., Kbh. Ø.
55—56 Ruth Wøller (f. Jensen), Kirkeåsen 41—1, Nærum.
s 56 Asta Højgård (f. Jensen), Fredensgade 13—1, Kolding.
s 56 Lisbeth Kristensen (f. Møller), Haarupsvej 81, Skive.
s 56 Kirsten Klöcker Nielsen, Tartinisvej 24—3, Kbh. SV.
56—57 Kaja Gundersen, Ryparken 48—2, Kbh. Ø.
56—57 Elna Pedersen, Gjøvik Fylkessykehus, Gjøvik, Norge.
s 57 Inge Marie Larsen (f. Møller), Kildevang, Sdr. Vium.
s 57 Ester Fredgård Sørensen (f. Sekkelund), Grundtvigsvej 18, Kbh. V.
57—58 Birgit Jørgensen, Herlufmagle.
57—58 Vibeke Weihe Kestenius (f. Madsen), Storegade 24, Augustenborg.
s 58 Inger Toft, Kapellanvej 40, Holbæk.
E 58 Edith Dannevig Jensen (f. Carlsen), Taffelbays Allé 5, Hellerup.
E 58 Lis Jensen, Karolinska Sjukhuset, Stockholm 60, Sverige.
E 58 Inga Nielsen (f. Sørensen), Ravnsborggade 29, Herning.
E 59 Gunhild Holmgård Pedersen, Kommunehosp., Århus C.
E 59 Mette Kjær Christensen (f. Nielsen), »Skovly«, Andsager.
E 59 Ruth Christensen, Fødselsanstalten Jylland, Århus C.
E 59 Maria Hansen (f. Davidsen), Vestmanna, Færøerne.
E 59 Sonja Hansen, Odensegade 23—2, Kbh. Ø.
E 59 Tove Rebien (f. Albrechtsen), Brandebjerggård, Munke-Bjergby.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

September 1963

Nr. 7

„Vor arv vi kendes ved-“

Af højskolelærer *Bent Davidsen*, Fårevejle.

Vi i vor generation er ofte tilbøjelige til at kassere alt, hvad der er gammelt, og vi har svært ved at tage ved lære af de ældre. Vi er mere skeptiske, og vi kan ligesom ikke have så megen tiltro til idealerne. Det hænger vel sammen med, at vi har set en del af de idéer og ting, som tidligere generationer troede på og kæmpede for, blive misbrugt — spille fallit — eller blive stivnede former og traditioner.

Vi er blevet skeptiske. Vi har ikke så let ved at fatte tillid til nogen eller noget. Men vi må være skeptiske, og vi må være kritiske, for ellers havde vi jo intet lært. Det kan ikke nytte noget bare at gå i de ældres fodspor; det skal vi somme tider, men ikke bare det. Vi skal leve vort eget liv i vor egen tid, og vi skal ikke klage over de traditioner og former, der forsvinder; for former og traditioner vil altid ændres, hvis der er liv.

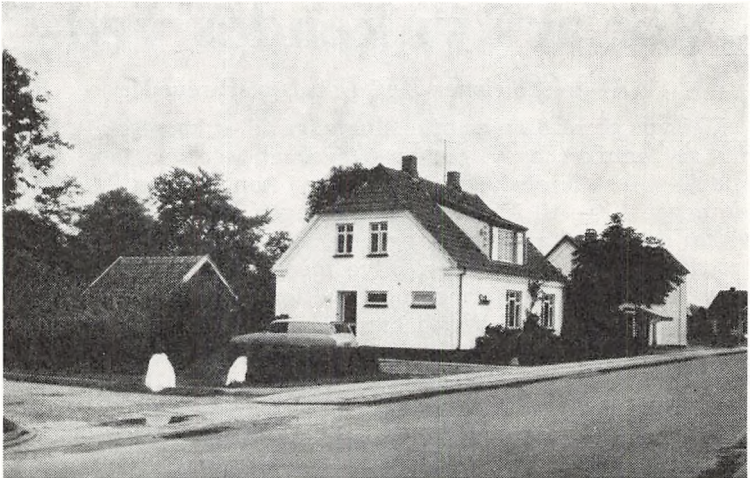
Statens pædagogiske Studiesamling
København

Men vi er tilbøjelige til helt at gå i den grøft, at vi i vor kritik og i vor mangel på tillid til gamle idéer og former kasserer alt, blot fordi det hører til tidligere, — og det er galt. For på trods af alle former er der en arv, som vi må modtage og levere videre.

Vi vil så gerne være realistiske; men i vor iver for at kritisere og kassere bliver vi let urealistiske. Det er urealistisk at tro, at vi selv kan klare dette store og vanskelige menneskeliv for egen regning og risiko. Der er ting nok, der viser, at det er urealistisk at mene, at vi menneske selv formår at skabe et samfund, hvor medmenneskelighed og kærlighed råder. Der er noget, der ikke kan kasseres, uden at livet bliver uvirkeligt og meningsløst. Der er en arv, vi ikke kan kassere.

Den arv, vi ikke kan kassere, uden at livet bliver kaos, er det syn på livet, at det at være menneske og det at tale om menneskelighed kun har sin mening i forbindelse med Gud og i forbindelse med ordet om Jesus Kristus og syndernes forladelse. Det er en arv, som vi ikke kan være foruden, som vi har pligt til at bringe videre, og som vi har et ansvar over for.

Det er også ud fra dette syn på livet, vi må holde højskole; for ud fra dette syn får alt i livet sin betydning. Hver dag kommer til at tælle med, og det medfører, at vi hver dag må sige tak, og: Forlad os vor skyld!

»Søbo«, hvor Andreas Wiuff og hans søster Ingeborg tidligere boede, nu lærerbolig, familien Davidsens residens.

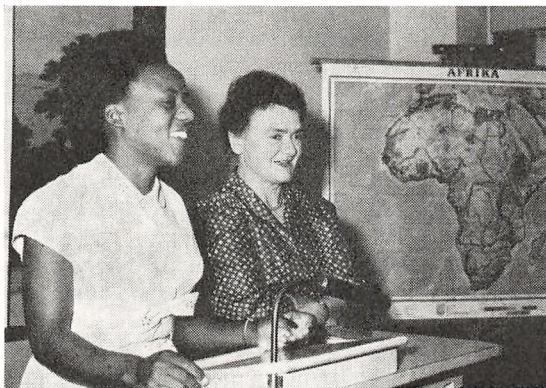
FRA SKOLEN

Siden sidst — det er vist denne gang lidt for længe siden — har vi forlængst begyndt vort efterårskursus. 107 nye elever strømmede den 1. august ind ad skolens dør fra alle egne af vort land. Dagen før havde 9 nye medhjælpere i køkken og stuer holdt deres indtog; alle 9 er vordende elever og modtager i det kommende halvår forberedende undervisning. Et godt ord med på vejen fik vi ved velkomstmødet den 14. august af sognepræst Vagn Bjergved fra Slagelse, der fra sit medarbejde på Sorø sygeplejeskole er velkendt med vore problemer og vort sigte som sygeplejehøjskole.

At vi også har holdt den traditionelle „fødselsdagsfest“ den første lørdag efter starten, og at alle elever i hold på skift har besøgt os lærere hver i vore hjem, er klart, det hører med til starten — for at blive rystet sammen og så hurtigt som muligt at komme til at føle sig hjemme.

Besøg har vi også som sædvanlig haft mange af. Ikke alene har mange gamle elever stukket næsen indenfor, hvad vi altid er glade ved — men langvejsfra er gæster kommet for at få et lille indblik i, hvad der dækker sig bag den for dansk sygeplejeuddannelse egenartede kombination af folkehøjskole og sygeplejeforskole. Således kom en dag en hel delegation bestående af ledende sygeplejersker fra Indonesien, Cypern, Jugoslavien, Spanien og Portugal. Af mere hjemlig art har besøg af en „Blå Kors-mandslejr og en rutebilfuld damer fra „Kirkenes Korshær“s arbejde i København været. I dette sidste var eleverne medengagerede, idet de i pauserne tog sig af de ældre og skrøbelige. „Hjemstøgt“ blev vi også en dag af journalist og presse-

*Miss Erica Kapya
med frk. Pade
som tolk.*

Biskop S. H. Ibsen og først. i audiens hos præsident Nyerere. I baggr. præsidentens sekretær - en af biskoppens konfirmander fra Tabora.

fotograf fra „Sjællands Tidende“, som måtte rundt alle vegne og høre på undervisning, spørge og tage billeder, så det blev til mere end en side i det store blad.

Nå, det var det lyse — nu kommer det sorte. Det har nemlig i et par måneder set sort ud for os, i hvert fald en 2—3 gange om ugen, idet Afrika i høj grad har været og stadig er i søgelyset. Det begyndte med et „sort“ besøg af samme art som ovennævnt. Det var miss Effie Amono fra Accra, ansat i Ghana's sundhedsministerium, som havde hørt om, at størsteparten af Danmarks sygeplejersker startede deres uddannelse på den danske folkehøjskole — og som kristen og ansvarlig leder af sygeplejen i sit land måtte hun se dette og have mere at vide derom for, om det var muligt, at føre tanken med hjem.

Så kom miss Erika Kanya, som er udsat af Brødrekirken i Umjamwezi i Tanganyika (Brødremenighedens danske missionsmark) til at være leder af vor pigekostskole (mellemskole) i Usoke. Ved et offentligt møde i september fortalte hun om skolegerningen i Afrika som et led i kirkens gerning og ved en time næste dag om afrikansk ungdom. Ved samme lejlighed havde vi besøg af „Mamma Larsen“ fra Christiansfeld, og nogle dage efter af biskop S. H. Ibsen; deres hud er som vi andres, men deres sjæle er sorte som nogen afrikaners — efter henholdsvis 34 og 40 års tjeneste dernede.

Sort er også historieundervisningen på dette kursus, i hvert fald indtil videre, idet den samler sig om Afrika, brændpunktet for tidens afgørende begivenheder. Højdepunktet af alt dette sorte har for først. været at blive modtaget i audiens på Hotel d'Angleterre sammen med biskop Ibsen af Tanganyikas præsident, Julius Nyerere, under hans besøg her i landet 9.—10. september. Præsident Nyerere er 41 år gammel, opvokset ved Victoriasøen som søn af høvdingen fra Zanahistammen, en af Tanga-

nyikas 120 negerstammer. Sin første skolegang fik han i en missionskole i Dar es Salaam og afsluttede den ved universiteterne i Makerere (Uganda) og Edinburgh (Skotland), hvor han tog eksamen i historie og økonomi. Da han vendte tilbage til sit land, blev han en tid lærer ved en missionskole i Tabora, men kastede sig hurtigt ud i politisk arbejde for sit folk under mottoet: Uhuru na kazi (frihed og arbejde), og blev snart lederen af TANU (Tanganyikas afrikansk-nationale Union). Da landets første selvstyrende regering blev dannet i 1961, blev han premierminister, og da Tanganyika blev selvstændigt 1962, valgtes han med stort flertal til præsident. Med stor dygtighed har Nyerere ledet sit land (20 gange så stort som Danmark) og folk (9 mill.) frem til friheden og det på en sådan måde, at det står som eksempel for alle afrikanske lande. I ham har det nye Afrika en af sine betydeligste og mest sympatiske statsmænd. Nyere er en kristen og tog med glæde imod den gave, som blev ham overrakt (en skulptur af Johannes Hansen, „Nøragerkrucifix“), som hilsen fra Brødre-menighedens danske mission, hvis arbejde i hans land siden 1922 han kender så vel.

Men hvor stor en oplevelse det end var personligt at møde det nye Afrikas bedste repræsentant, så må jeg dog vist sige, at højdepunktet af alt det „sorte“ i disse måneder alligevel er, at Afrika kaldte ikke for gæves (se sidste nr.) — tre af vore tidligere elever har meldt sig til en gerning dernede. Mere kan jeg ikke sige i dag.

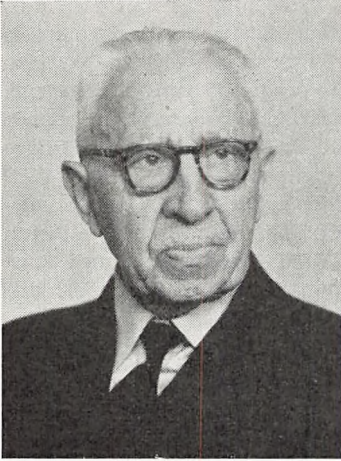

Else Brandenburg

Men vi må „hjem igen“. Jeg kan glæde efterårsholdet 1961 og forårsholdet 1962 med at meddele, at frk. Else Brandenburg, som var undervisningsassistent her i et år, nu efter endt kursus på Århus universitet er vendt hjem til os — og nu for at blive som „rigtig“ sygeplejelærerinde. De to nævnte hold forstår og deler vores glæde over at se frk. Brandenburg i lærerstaben igen.

Offentlige møder

på Fårevejle Højskole onsdag den 9. oktober kl. 20. (D.M.S.s formand, pastor C. Rendtorff, taler. Tonefilm fra Afrika „Nakwezi“). — Onsdag den 13. november kl. 19,30 prc. (fru Ellen Lond Hansen genfortæller Johan Falkberget: „Nattens brød“) — og onsdag den 11. december kl. 20 (adventsfest. Kirkens Korshærs chef, pastor Haldor Hald, taler). Velkommen!

Valdemar Olsen

*Fabrikant
Valdemar Olsen
fylder 80 år*

Den 3. oktober runder fabrikant Valdemar Olsen de 80. Vi kan ikke fra Fårevejle Højskoles side lade denne dag passere uden at standse og kippe med flaget.

Gennem de mange år, ja, lige fra starten har Valdemar Olsen været med til at bære højskolen og dens gerning. Det har ikke altid været let. Undertiden tårnede vanskeligheder sig op, så det så ud til, at man måtte opgive at

drive skolen videre, og undertiden blev der fra anden side lagt hindringer i vejen, som da skolen under besættelsen blev inddraget til „andet brug“.

Men i gode som i onde dage stod Valdemar Olsen med utrættelig trofasthed og kærlighed bag skolen. Og man kan uden at overdrive sige, at han har en stor andel i, at den klarede alle skærene. Ikke for ingen ting betragter vi ham i bestyrelsen som vor „grand old man“, hvis ord vejer tungt i alle drøftelser.

„Tjen Herren med glæde“; det ord har jeg tit måttet tænke på, når jeg så Valdemar Olsen iblandt os. Når han arbejdede for skolen, var det naturligvis for at tjene den ungdom, der gik ind og ud af dens døre, men dybest set var det for at tjene Herren — derom kunne ingen være i tvivl. Og den tjeneste blev altid ydet med glæde — det lyste ud af ham hver gang, vi var samlet.

Vi vil benytte 80-årsdagen som en kærkommen lejlighed til at bringe Valdemar Olsen en hjertelig tak for alt, hvad han igennem de mange år har betydet for skolen. Og vi vil ønske, at vi endnu en god tid må nyde godt af hans tjeneste.

C. P. A g g e r.

KONKURRENCE

Hvert blad med nogen respekt for sig selv afholder fra tid til anden præmiekonkurrence — derfor også vi. Opgaven, vi stiller alle vore læsere, er: vort blads udseende! De, der var med til elevforeningens generalforsamling på elevmødet i sommer, vil huske, at der udsandt sig nogen diskussion herom. Men

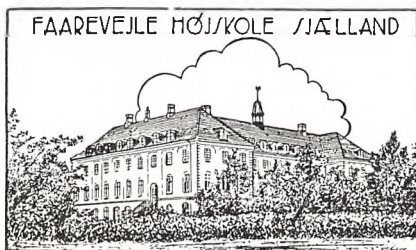
ét var man enig om: ingen havde noget imod, at vi fornyede vort ansigt lidt. Ser man de mange højskole- og andre blade, som finder vej hertil og fanger øjet — farvestrålende som de f. eks. er — så vil man hurtigt komme til det resultat: „Sølvsnoren“ er vist lidt tilbagestående i udviklingen. Nogle udlægger det som klædelig beskedenhed — andre vil sige: vi må følge med; sådan ser et blad ikke ud mere! Nej, men hvorledes? Her er det, at kvikke hoveder må kunne sige os noget eller komme med konkrete forslag og skitser.

Jo, så var man enig om to ting mere: Formatet bør vedblivende være det samme (af hensyn til klichéer), og forsiden må på en eller anden måde indeholde et billede (fotografi eller tegning) af vor smukke skolebygning.

Forslaget bedes indsendt til redaktionen inden 1. november d. å. Præmien for det bedste bliver: ti gange om året at kunne glæde sig ved vort blads forskønnelse! Dommerkomité er elevforeningens bestyrelse suppleret med lærerkollegiet og (andre) kunstnerisk sagkyndige.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

BRYLLUPPER:

Stud. med. *Renate Belusa* (undervisningsass. 1957—58) er i sommer blevet gift med adjunkt, mag. art. *Leif Nedergaard-Hansen*. De bor: Nybrovænge 17, Lyngby.

Margit Grøntved (v. 1953—54) viedes i Stenlille kirke den 27. juli til kontorassistent *Erik Jeppesen*, Jegindø. Bor nu: Helgasvej 18, 4. th., Kbh. F.

Inge Hansen (f. 1961) viedes i Rungsted kirke den 7. ds. til tømrer *Knud Ravnsbech*, Skagen. Fremtidig adr.: Skrænten 23, Lindholm pr. Nørresundby.

Dora Fogdal Jensen (s. 1955) viedes i Sdr. Bjert kirke den 21. ds. til gartner *Thorkild Christensen*, Hellerup. Bopæl: Midelfart.

Traute Feldhaus (f. 1959) vies i Den danske Kirke, Flensborg, den 5. oktober til ingeniør *Johannes Husbjerg*. Bryllupsadr.: Nerongsallé 5, Flensborg. Fremtidig adr.: Strandvejen 26 B, Kbh. Ø.

Vi ønsker alle parrene hjertelig til lykke.

SØLVBRYLUP:

Den 26. ds. kan sølvbryllup fejres af ingen mindre end vor elevforenings formand, indremissionær Aage H. Lund og frue, Langelinje 9, Vejle. „Sølvsnoren“ bringer parret sin hjerteligste hilsen, takker for trofasthed gennem årene og ønsker fremdeles Guds velsignelse over det gode hjem derovre.

BETHESDAS AFTENHØJSKOLE

begynder sin nye sæson d. 16. oktober. Det er faktisk imponerende — sikken et program! Lutter spændende, lødige og gode ting. Og så sigtet med det hele: at være en fortsættelse af højskolen herude i provinsen for alle de gamle elever, som for kortere eller længere tid havnede på stenbroen derinde i hovedstaden. Oprigtig talt: skriv eller ring efter et program til forstander Hans Røpke, Borgm. Godskesens Plads 3, Kbh. F., tlf. Fasan 3269.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS FOR FYN

indbyder til højskoleaften fredag den 11. oktober kl. 20 i „Tabor“, Reventlowsv. 3, Odense. Højskolefolk fra Haslev medvirker denne gang. Alle er velkomne.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ARHUS

mødes i denne sæson i „Carmel“ — første gang tirsdag den 8. oktober kl. 20 med højskoleforstander P. Møller, Tommerup, som taler. Alle er velkomne.

G A V E:

Fra Johanne Frank Pedersen har vi modtaget 23,86 kr. Det er bøder fra vandremappen fra 1908. Tak!

Adresseforandringer:

- E 59 Eva Sellebjerg, Elevbol. v. 408, Amtssygehuset, Glostrup.
 - E 59 Gerda Kirkegård, Kommunehosp., Århus C.
 - F 60 Inga Bengtsen, Statshosp., Viborg.
 - F 60 Grethe Borg, Statshosp., Viborg.
 - F 60 Edel Bragh, Statshosp., Augustenborg.
 - F 60 Bente Jørgensen, Pilehøj, Vestervang, Græsted.
 - F 60 Birgit Larsen (f. Henriksen), Hospitalsvej 17 st., Nyk. F.
 - F 60 Lilly Nielsen, Elevbol., Kommunehosp., Horsens.
 - E 60 Birthe Mortensen, Sct. Hans Hosp., Roskilde.
 - F 61 Karen Marie Hansen, Amtssygehuset, Tarm.
 - F 61 Birgit Langergård, Platanvej 7, Holstebro.
 - F 62 Kirsten Juul, Døllefjelde, Sakskøbing.
 - F 62 Käte Jørgensen, Sygehuset, Ringe.
 - F 62 Margit Møller, Børnehosp. Fuglebakken, Kbh. F.
-

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

Oktober 1963

Nr. 8

Forsorg - omsorg — og vort ansvar

Af forstanderinde,
frk. Annette Pade

Hvert år holdes i efterårsferien på Skt. Lukas Stiftelsen et »diakonikursus«, hvortil unge piger indbydes, som gerne vil have et indtryk af, hvad diakoni (kirkens tjenste blandt lidende) er. I år holdt frk. Pade det indledende foredrag i stiftelsens kirke. — Vi bringer det her i forkortet form.

— Jeg er klar over, at mit foredrag er optakten til disse dages oplevelser og samvær og vil prøve på at vise Dem forskellen på forsorg og omsorg og endelig at sige lidt om, hvorvidt vi som enkeltpersoner har et ansvar for vore medmennesker.

Forsorg I ethvert samfund er der mennesker, der har forsorg behov. Det er mennesker, der ikke på lige fod med andre kan klare de krav, som livet i samfundet stiller til dem. Årsagerne er mangfoldige: sygdom, både akut og kronisk — alderdom — fattigdom — døvhed — blindhed — vanskabthed — ånds-

svaghed — forældreløshed — laster, der forhindrer i at leve en normal tilværelse, f. eks. alkoholister og narkomaner. Jo større krav, samfundet stiller til mennesker, des flere bliver der, som har forsorg behov.

I en velfærdsstat er det en naturlig ting, at det offentlige organiserer forsorg, fordi man ønsker at give alle samfundsborgere så gode kår som muligt, og gennem skatterne ydes de penge, som er nødvendige for, at forsorgen kan praktiseres.

Meget af den i dag offentlige, organiserede forsorg er imidlertid begyndt på privat initiativ. Jeg nævner nogle eksempler: Præsten Hans Knudsen tog sig på at hjælpe vanføre — i dag har vi Hjemmet for Vanføre, Ortopædisk Hospital i København og Arhus, som tildels drives af offentlige midler. Lægen Adolph Sell begyndte i det små at tage sig af epileptiske mennesker — og i dag har vi Kolonien Filadelfia i Dianalund, som også får del i offentlige midler. Ligeledes har man på privat initiativ taget sig af blinde og døve og oprettet asyler for børn, der gik for lud og koldt vand — også sådan forsorg er nu offentlig.

Går vi tilbage i tiden til de første kristne menigheder, véd vi, at man som en selvfølge tog sig af de nødlidende i menigheden. Organisation i de første tider var ikke nødvendig. Alle vidste, at menighedens herre havde sagt: „Hvad I har gjort imod en af disse mine mindste, har I også gjort mod mig“. Længere fremme i tiden blev det, som vi véd, m u n k e og n o n n e r, der påtog sig datidens forsorg.

Nutidens forsorgsarbejde er ikke alene organiseret af de enkelte velfærdsstater, men ligger også på internationalt plan og varetages af FN's særorganisationer, som eks. WHO, FAO, UNICEF og UNRWA i alle de lande, som — verden over — ikke selv formår at organisere forsorg, enten på grund af fattigdom eller uvidenhed eller begge dele.

Den hjælp, som forsorgen yder, er i første række i k k e afhængig af de p e r s o n e r, der er engageret i forsorgen. De har nemlig stort set kun med den a d m i n i s t r e r e n d e og organisatoriske side af sagen at gøre; de skal sørge for, at pengene til driften er der, og at de rigtige mennesker kommer under den mest hensigtsmæssige form for forsorg.

Som oftest går det dog sådan, at de mennesker, der er engageret i socialt forsorgsarbejde, meget hurtigt opdager, at de mennesker, der skal hjælpes, har behov for noget m e r e — og her er det så, at o m s o r g e n sætter ind.

Omsorg

O m s o r g kræver i modsætning til forsorg en personlig kontakt mellem den, der skal hjælpes, og den, der hjælper. „Forsorgen er“ — har pastor Niels Age Barfoed sagt — „meget bred i vores velfærdsstat; den er vidt

favnende, men den går ikke i dybden. F. eks. kan penge holde sulten fra dørene, men ensomheden, tungsindet og de mange bekymringer kan ikke lettes ved et pengebeløb“.

Forsorgen tager sig altså af de mange — omsorgen kan på grund af sin egenart kun tage sig af de relativt få, og den stiller store, personlige krav til sin udøver.

En meget væsentlig ting er også, at den, der vil yde omsorg, gør sig umage for at finde de mennesker, der trænger til omsorg på en eller anden måde. I Fårevejle Højskoles elevblad skrev sygeplejelærerinde, frk. Lily Frederiksen i en artikel for nogle år siden følgende: „Den udmærkede velfærdsstat, vi lever i, gør, at

visse former for skjult nød får særlig gode vækstbetingelser netop under den relativt pæne facade, som de fleste er i stand til at gemme sig bag. Der er mange flere, end vi aner, der „søger en næste“ — søger, ja, men aldrig ser andre end dem, der går forbi. Der er ensomme, ulykkelige, lidende mennesker bag den pæne facade, ja, mange flere, end de fleste aner“.

Hvilke krav stiller omsorgen da til sin udøver?

1. **kærlighed** til medmennesket — ikke bare en passiv medlidenhed, men en kærlighed, der skal give sig udslag i en personlig ydelse over for den anden part. Men kærlighed og selvopofrelse alene gør det ikke. Der må

2. **forståelse** og **indsigt** til, så at man er i stand til at se, på hvilken måde netop det menneske, jeg står over for, skal hjælpes. Uforstandig og misforstået omsorg kan skade mere end gavne. Man må have indsigt i det menneskes daglige liv med alt, hvad det indebærer, for at vide omsorgens art. Og meget ofte er det nødvendigt at vide, i hvilke situationer den offentlige forsorg kan træde hjælpende til, og at kunne sætte de to parter i forbindelse med hinanden. Man må altså have ikke så lidt menneskeforstand og desuden social forståelse, når man vil yde lidende mennesker omsorg.

3. **Kærligheden, forståelsen og indsigten** må bæres af en meget udtalt **ansvarsfølelse**. Overfor hvem? Ja, det afhænger af, hvad der er **drivkraften** i ens trang til at yde omsorg. Er det **ædel humanisme**, der er drivkraften, gælder ansvaret vel først og fremmest det menneske, omsorgen er rettet imod, og der-

Annette Pade

»Den barmhjertige samaritan« (maleri i Skt. Lukas Stiftelsens vestibule)

næst samfundet. Er det ens kristendom, der er drivkraften — dermed mener jeg, at man betragter sin gerning som givet af Gud, så har man vel først og fremmest ansvar overfor Gud, for i så tilfælde betragter man sin gerning som en gudstjeneste, og ansvaret for medmennesket er givet dermed.

Den største del af offentlig forsorg rækkes mennesket som hjælp til at få livsfornødenheder som bolig, mad, klæder, lys og varme. Men omsorgen forstår, at mennesket ikke bare består af en krop, men også af en sjæl og ånd. Det er dette forhold, der kræver personlig kontakt mellem parterne. Omsorg og sjælesorg kan ikke skilles ad; for man kan ikke hjælpe mennesker ud af angstfølelse, ensomhed og bekymringer alene ved forsorg. Omsorgen tager tid; for den giver sig tid til at lytte til, hvad den anden part siger; alene heri er der hjælp for mange mennesker.

Ansvar Og hermed er vi så nået frem til spørgsmålet: Hvem har ansvaret for de mennesker, der har forsorg og omsorg behov?

For mig at se må det blive

1. det enkelte menneske
2. kirken
3. det offentlige.

Hvor det enkelte menneske møder et medmenneske i legemlig eller sjælelig nød (som oftest er disse to slags nød forenede i samme person), dér har den enkelte pligt til at hjælpe. Begge parter er jo skabt af Gud og til at tilhøre Gud; derfor er vi brødre og søstre, og som sådan har vi ansvar for hinanden.

Der står i 1. Peters brev: „Kast al Eders bekymring på Gud, thi han har omsorg for Eder“. Altså: Gud har omsorg for den, der har omsorg behov. Og hvem af os har ikke Guds omsorg behov? Er vi klare over det, følger det af sig selv, at vi vil prøve at hjælpe mennesker ind under Guds omsorg, som gælder alle uden forskel.

Kirkens Korshærs chef, pastor Haldor Hald siger et sted sådan: „Under kategorien sjælelig nød møder vi al den lidelse, som hænger sammen med, at vi er mennesker blandt andre mennesker. Ægteskabet, ensomheden, døden, synden, børnene, livet på arbejdspladsen, enhver form for menneskeligt liv og samliv kan give anledning til sjælelig nød. Så ofte vi stilles over for noget sådant, ønsker vi, at vi er i stand til at løse knuderne og fjerne årsagerne til den nød, vi står overfor. Når sjælesorgen således omfatter hele livet, er der grund til at tale meget varsomt om sjælesorgens metode. Sjælesorg er ikke et håndværk, der kan læres; den er en kunst, hvori alt hvad et menneske har modtaget af viden og især af livserfaring, er nyttig, når det stilles til rådighed under Helligåndens vejledning, og når det bæres af kærlighedens vilje til at tjene andre. Sjælesorg er den store gave til mennesker i deres strid og ensomhed og vor kirkes fornemste sociale opgave“.

Altså er det for det andet kirken, der bør påtage sig omsorgen. Ikke blot den enkelte, men kirken som sådan har det som en af sine funktioner af drive diakoni, dvs. tjeneste for næsten.

For det tredje har også det offentlige pligt til at yde ikke blot forsorg for samfundets stedbørn, men også yde omsorg. Men skal det lykkes, afhænger det af de personer, i hvis hænder forsorgen ligger. Heldigvis er der også blandt forsorgsfolk nogle, der kan se, at forsorg ikke er nok, og er villige til og har evne til at yde omsorg.

Lad mig slutte med at udtrykke som min personlige mening: at vejen ind i omsorgen for medmennesket i dets nød er den at lære sig selv at kende som et menneske, der har Guds omsorg behov i alle ting.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ARHUS

er i denne sæson flyttet til „Carmel“. Tirsd. d. 12. nov. kl. 20 taler først. Henrik Christiansen, Haslev Højskole, og Carmelkoret synger. Alle er altid velkomne. Udvalget.

FÅREVEJLEKREDSEN PÅ FYN

holder stævne på KFUM, Skibhusv. 142, Odense, søndag d. 24. nov. Forst. Axel Nielsen, Hoptrup Højskole (tidl. Fårevejle!), taler. Ikke alene de ældre, men også de unge Fårevejle-elever er hjertelig velkommen. P. u. v. Johs. Madsen.

TAK!

*Jesu løfte:
Min nåde
er dig nok.*

(2. kor. 12,9.)

Min allerbedste tak for enhver hilsen til min 80-års fødselsdag.

Nu, da jeg oplever at være en af slægtens ældste, tør jeg vist åbne døren til mit lønkammer så meget på klem, at slægt og andre venner gennem omstående små vers kan medopleve lidt fra mit lange, lykkelige livs skjulte kilde: Lønkammeret.

Og hermed tak til hvert et menneske, som Gud lod mig møde på min livsvej.

Wald. Olsen

*Når jeg nu i stille timer sidder ene,
lader gode, kære minderælde frem,
da i tak og undren alt må sig forene
for livets underfulde, gudberedte vej.*

Mel.: Har du mod at følge Jesus.

Tak for hvert et livets under,
tak for gaverne vi fik,
tak for dage, som er svundet,
tak for dette øjeblik.

Tak for vårens lyse glæde,
tak for mørk og tåget høst,
tak for tårer, vi må græde,
tak for fred og tak for trøst,

Tak for, hvad du åbenbared,
tak for, hvad jeg ej forstår,
tak for bøn, som du besvared,
tak for, hvad jeg ikke får.

Tak for lykken, mig beskåret,
tak for hjælp i nødens stund,
tak for korset, du har båret,
tak for nådens klippegrund.

Tak for himlens blå i livet,
tak for skyerne derpå,
tak for sollys, du har givet,
tak for mørket ligeså.

Tak for prøvelsernes tider,
tak for håb, der brast og faldt,
tak for gry, når natten lider,
tak for tro, der trodser alt.

Tak for roserne, de rige,
tak for tornene på dem,
tak for Jacobs himmelstige,
tak for himlens trygge hjem.
Tak for kors og korsets krone,
tak for striden, som vi stred,
tak for sejrens dybe tone,
tak for alt — i evighed.

Fra stille lønkammertimer gennem et langt gudført liv.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi arbejdet. Og tiden går hurtigt, når der arbejdes hårdt. Det halve kursus er forbi — vi synes ellers, at vore efterårselever lige er kommet ind ad døren.

Dog, vi har også festet. Høsten kom vel i hus — det betød en dejlig høstfest på traditionel vis med „Skærmydsler“, smukt og morsomt dækkede borde, pølser og megen poesi og veltalenhed.

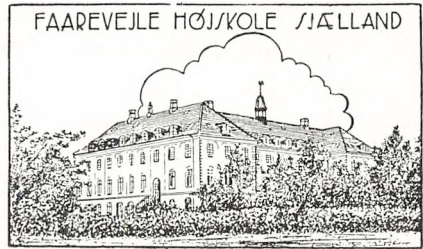
Og „turet“ har vi. Tre store busser rullede d. 19. sept. ud af skolens gård med hele flokken til besøg hos vore gode naboer på Ubberup Højskole, hvor vi fik en strålende modtagelse som sædvanlig. De er nu dygtige derovre på Ubberup, både lærerstab og elever. Hvad man præsterede på scenen for os, var ud over det sædvanlige. F. eks. var fremstillingen af sygeplejen for 100 år siden og om 100 år simpelthen mesterlig. Havde vi haft plads, havde det været en længere omtale værd. Det var „ej blot til lyst“ — det handlede om den „søgen efter en næste“, som frk. Pades foredrag drejer sig om, og som sygeplejen aldrig må glemme. — Samme tre busser rullede os nogle dage senere rundt i Nordsjælland. På kunst

så vi på Willumsens museum i Frederikssund, kirkehistorie fik vi af sognepræst Strengberg i Slangerup kirke, frokost på Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød, Danmarkshistorie på Frederiksborg slot og Kronborg, knogleanatomi på Æbelholt klostermuseum, vippetur på overfarten Hundested-Rørvig og et storartet foredrag om og demonstration af beskæftigelsesterapi på Statshospitalet i Nykøbing af beskæftigelsesterapeut, frk. Ejernæs.

Og endelig har vi pustet ud et par dage, idet vi også har holdt lidt efterårsferie — velfortjent!

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

BRYLLUP

D. 3. aug. d. å. viedes i Fole kirke Gudrun Hammer (E 1961) til ingeniør Jørn Ravn Bek, Kbhvn. Fremtidig bopæl: Marbækv. 5, Esbjerg. Hjertelig til lykke!

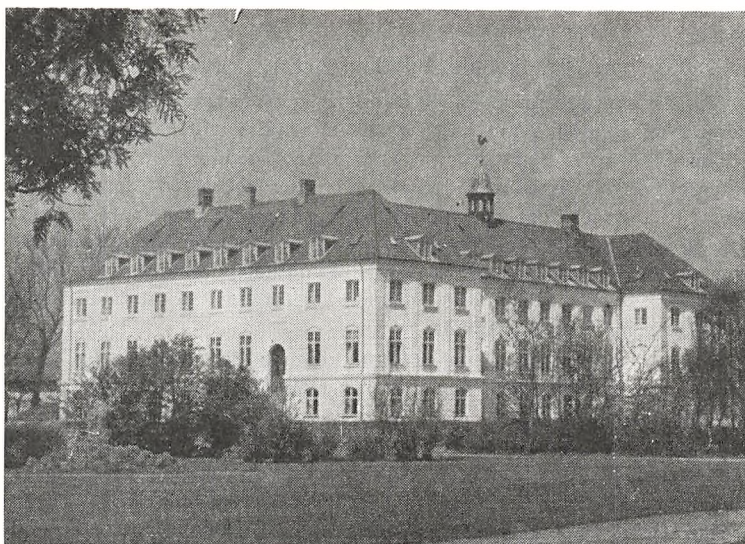
HØJSKOLE-FEST-AFTEN 1963

Igen i år arrangerer KFUM og KFUK i Storkøbenhavn i samarbejde med en række højskoler og ungdomsskoler en højskole-fest-aften. Den finder sted i KFUK's hovedforening i København, St. Kannikestræde 19, mandag den 11. nov. kl. 20. Ligesom tidligere år vil man prøve at skabe en festlig sammenkomst mellem højskole-elever i København, og KFUM og KFUK vil vise glimt fra storbyarbejdet.

Af programmet kan nævnes: Festtale af forstander Axel Nielsen, Hoptrup Højskole, musikalsk underholdning ved FDF K 25's orkester (vinder af radioens orkesterdyst fra kyst til kyst), dialogoplæsning ved pastor J. Bønnelycke-Jørgensen og frue (fra Kaj Munk: Han sidder ved smeltedigelen) samt kaffebord med rig lejlighed til at hilse på gamle kammerater. Man bedes medbringe højskolesangbogen samt 4,50 kr. til dækning af udgifterne ved aftenen (heri medregnet kaffebord).

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

53. årg.

November 1963

Nr. 9

Det store maleri i foredragssalen -

I over 50 år har det hængt der. Alle fårevejlere kender det — de mange skiftende elevhold har siddet foran det og glædet sig — besøgende har stået foran det, fængslet af motivets interessantheit og udførelsens ejendommelighed og skønhed — og fotografer og pressefolk er kommet for at »tage det af« og bruge det til artikler og bøger om Lammefjorden og dens skæbne. Vi synes, det er en klenodie af rang på vor skole.

Og da det netop nu traf sådan, at dette billedes skaber, skolens gamle ven, fotograf *Søren H. Bay*, Asnæs, havde ærinde på skolen forleden dag, greb jeg lejligheden og placerede ham foran en diktafon med den besked: »Så, Bay, fortæl nu, medens jeg trækker mig tilbage, om, hvordan det egentlig gik til med det billede!«

Da jeg bagefter lyttede, havde maskinen opfanget følgende:

»Ja, det var jo sådan, at jeg allerede som barn var stærkt interesseret i at tegne og male. Da jeg blev lidt ældre, ville jeg gerne i malerlære i 4 år — jeg turde jo ikke regne med, at jeg skulle være kunstner sådan lige med det samme. Men det satte far sig imod. Jeg fik i stedet for lidt undervisning af en missionær *H a m m e r* fra Missionshotellet i Løngangsstræde. Far bad ham herud, og under hans vejledning malede jeg så forskellige billeder, som jeg har endnu.

Imidlertid blev jeg jo ikke maler, men fotograf og etablerede mig allerede som 19-årig i Asnæs.

Så en dag i begyndelsen af 1910 kommer far virkelig og siger: »Hør, Bay, kan du ikke lige male et billede af Lammefjorden, som den så ud i gamle dage. Jeg ved, at de ude på Dragsholm Slot har en 3-4 billeder fra den tid«. Jeg kendte godt baronens derude, jeg kom der jævnligt og fotograferede. Jeg kendte også godt billederne. Lensbaron *Georg Zytphen Adeler* havde i sin tid (vel i begyndelsen af 70'erne) bestilt maleren *Axel Schovelin* til at male det skønne landskab, inden det ændredes ved fjordens udtørring. Så tog jeg derud og lånte dem, tog dem med hjem, fotograferede, kopierede, eksperimenterede og inspireredes — og resultatet deraf blev altså det store billede.

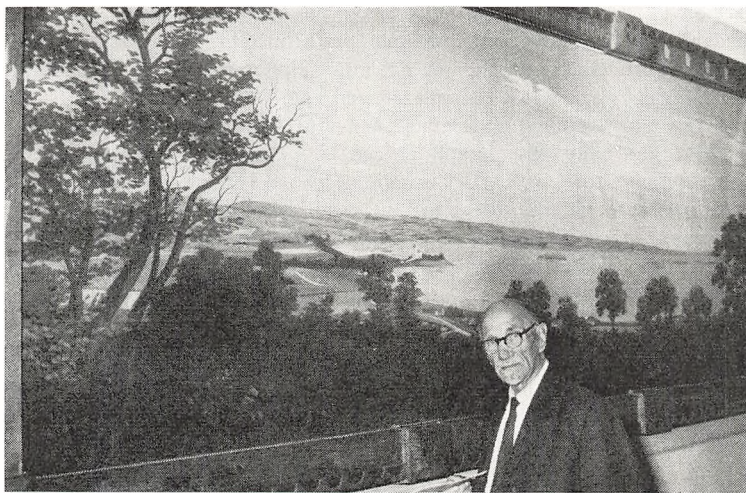
For en sikkerheds skyld tog jeg også ud og fotograferede udsigten fra Kulås Skov, dér, hvor man særlig ser ud over Lammefjorden, og Fårevejle kirke ses i midten af billedet. Jeg brugte 4 store plader — det blev jo til et meget stort fotografi.

Så lavede jeg først en skitse, som jeg sad ude i skoven og malede. Dog var jeg naturligvis nødt til at konstruere lidt. I det fjerne, nede mellem træerne, så man nemlig kun en lille smule af Fårevejle kirke. Jeg regnede ud, at skulle det få betydning i billedet, skulle jeg hæve horisonten, kirken og det hele op over træerne, så man virkelig kunne se noget af det. Det eneste, der manglede, var fjordens vand; men hvor det skulle være, kunne jeg nemt finde ud af. Jeg vidste nøjagtigt, hvor kanalen gik, og det var jo i gamle dage strandkanten. Denne skitse har jeg den dag i dag.

Derefter tegnede jeg det hele op på et stort stykke lærred, 6 alen langt og 3 alen bredt — det nåede lige fra den ene side til den anden i atelieret. Det store lærred stod der så hele sommeren, ca. 3 måneder, og efterhånden skete det, at jeg fik billedet op, og det kan den dag i dag ses i foredragsalen på Fårevejle Højskole.

Imidlertid havde Fårevejle Højskoles første forstander, *Janus Andreasen*, fået nys om mit arbejde, og efter aftale med min far købte forstander *Andreasen* det for 300 kroner.

Nogle tror, at jeg er kunstmaler, det er jeg nu ikke — jeg er en gammel fotograf. men som fotograf har det naturligvis hjulpet mig, at jeg havde lidt kunstneriske evner«.

Søren H. Bay ved sit Lammefjordsbillede

Og så sidder vi da hver dag foran Søren Bay's Lammefjords-billede og ser ind i det. Kan foredragsholderen på talerstolen ikke holde tilhørernes tanker og øjne fangne, så kan billedet bagved ham! Og det er bestemt ikke nogen ringe ting at fæstne opmærksomheden ved. Dette billede t a l e r j o, ja, »hver plet har fået stemmer« for os, som daglig betragter det.

Et stykke D a n m a r k er det — endda et af de skønneste stykker af det land, vi fik betroet. En stor skønhed gik tabt, da Lammefjordens vand i 1870'erne pumpedes ud i Isefjorden — den landskabelige; men en anden skønhed blev vundet — de mange hundrede danske hjem.

Og se nu rigtigt på det! Se l a n d s b y e r n e — Fårevejle, Stubberup, Asnæs, Grevinge, Høve m. fl. — endnu så »uberørte«! Se m a r k e r n e tavle sig i det bakkede morænelandskab! Se v e j e n e, der snor sig op og ned, ud og ind. Tæl g r a v h ø j e n e og v i n d m ø l l e r n e! Se de mange huse og gårde, arbejdssteder og hjem, hvor mennesker bor med deres lykke og ulykke, glæder og sorger, lever og dør! Se forresten også b å d e n på fjorden — kommer den fra Norge for ved anløbsbroen ved Fårevejle kirke at hente de Fårevejle-bønders korn og smør med hjem? for det er jo nok ikke en af de både, hvorom den gamle højskolemor, fru Sigrid Trier Hansen, fortalte, at de sejlede bygningsmaterialer til rejsning af Vallekilde højskole i 1866. Ja, og se de fire lave grønne øer svømmende på fjordens blå vand! Ingerø, Flintholm, Mellemø og Storø — her gik om sommeren studene fra Dragsholm og åd sig fede i det saftige græs, her rugede i tusindvis af måger. Dog, af de fire øer står F l i n t h o l m vort hjerte nærmest — thi her var det, at vor skole blev

bygget i 1907—08! Det huskedes længe på allerhøjeste sted, at vi byggede på en ø. »Fårevejle højskole på Flintholm ved Fårevejle st.« stod der indtil for nylig på de gule kuverter fra undervisningsministeriet! Og se busken, tjørnen, på Flintholm — den eneste trævækst på Lammefjordsøerne! den står der endnu — foran vandtårnet! gad vide, hvor gammel den er! Det var den, Vald. Olsen gik i forbøn for hos vore »venner« i krigens tid, da de ville hugge den om for at skabe udsigt for luftværnsbatteriet på vandtårnet. Og det var den, skolens bestyrelse sagde om til de nye forstanderfolk i 1951: »Gør, hvad De vil — skån blot tjørnen på vandtårnsbakken, for den er historisk!«

— — —

Og midt i det hele ligger så kirken — og har ligget derude på sit næs i 7-800 år. Meget har forandret sig: hvor fjorden blånede, ligger nu de store gulerods-, asparges- og tulipanmarker og kølehuse; ad vejene farer biler af sted; på markerne har traktorer afløst plovspand; byerne er hverken stille eller uberørte; møllerne er blevet »kaffemøller«; fjernsynsantenner fortæller om et forandret liv helt ind i hjemmene — men kirken ligger uforandret med bud om det uforanderlige og den uforanderlige.

Øjet drages imod den. Når det har søgt rundt og fundet byerne, set markernes tavl, fulgt vejene, set ind i hjemmene og været ved øen, hvor højskolen blev lagt o. s. v., så finder det kirken, helt uvilkårligt. Den ligger der og lyser i hele sin landskabelige skønhed. Dog — den er mere end skøn; den er hele det store billedes perspektiviske midtpunkt — den samler alle linierne. Det er, som om den er generalnævneren for det alt sammen, den, der giver det hele sin mening — den, som det hele drejer sig om.

Det er det også. For den ligger midt i dette stykke Danmark — som andre kirker ligger midt i andre stykker af vort land — og siger Gud! råber det ud, at livet er Hans gave og skal leves til Hans ære! og forkynder for enhver, der er af sandhed, at »sådan elskede Han verden, at Han gav sin Søn, den enbårne, for at hver den, som tror, ikke skal fortabes, men have evigt liv«!

Se rigtig på den! Der udgår lys fra den — den lyser velsignelsen ud over markerne, henad vejene, ind i hjemmene — og over skolen med! Den forlener arbejdet, livet, det hele med mening — helliger det, gør det til gudstjeneste.

Der er mange, der synes, at om vore kirker en dag bev raderet ud af det danske landskabsbillede, da tabte det noget værdifuldt, ja noget væsentligt. Der er nogle af os, der rent ud bekender, at blev det, den bringer bud om, taget ud af vort liv, da gik vi simpelthen til.

Godt, at den ligger der — endnu! Find den — ikke bare med øjet på et skønt billede!

K. Robert Hansen.

Til AFRIKA

Som tidligere meddelt kaldte Afrika ikke forgæves (se Sølvsnoren nr. 5-6/1963). Ved sidste bestyrelsesmøde i Brødremenighedens danske Mission i forbindelse med British Mission Board of the Moravian Church — for øvrigt holdt her på skolen i slutningen af oktober — forelå den endelige kaldelse fra Brødrekirken i W. Tanganyika til seks nye danske medarbejdere — heraf tre tidligere Fårevejle-elever, nemlig:

sygeplejerske, frk. *Eva Boesen*, Øverup pr. Tingsted, Falster, elev Fårevejle Højskole v. 1956—57, udd. Maribo Amts Sygehus, jordmoderudd. i Edinburgh og ans. på Tropehospitalet i London,

sygeplejerske, frk. *Tove Lauridsen*, Videbæk, elev Fårevejle Højskole v. 1956—57, udd. Centralsygehuset, Tarm, ans. Centralsygehuset Holstebro, Rjukan sygehus, Norge, nu Tarm sygehus; oph. på Bibelhøjskolen i Løgumkloster.

sygeplejer *Svend Søb Pedersen*, Tved, Thy, diakonudd. Filadelfia, sygeplejeudd. Amtssygehuset Varde, ans. Århus Kommunehospital, nu plejestiftelsen Salten — og hustru *Karen Marie f. Sørensen*,

og bygmester *Bent Haaning Andersen*, Skjern — og hustru, sygepl. *Veru f. Grevsen*, elev Fårevejle Højskole s. 1957, udd. Amtssygehuset, Tarm, ans. sm. st.

Den første, der rejser til Tanganyika, bliver *Eva Boesen*, nemlig i begyndelsen af det nye år. Indvielses- og udsendelsesgudstjenesten finder sted i *Tingsted kirke søndag d. 29. december d. å. kl. 10* under medvirken af biskop Elmo Knudsen, Christiansfeld, og forstander K. Robert Hansen — med efterfølgende fest i menighedshuset i Nykøbing Falster. Så mange af Eva Boesens venner, elevkammerater og lærere, som det er muligt for, ventes at slutte op om hende den dag. Alle er velkomne!

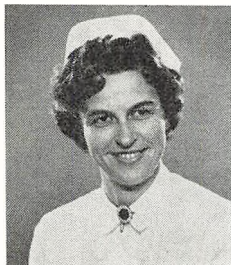
FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi holdt forældredag og haft den glæde at se så mange forældre som aldrig før, og det ikke blot fra den nærmeste omegn, Sjælland med København, men helt fra Bornholm, Sønderjylland, Vestjylland, Thy og Vendsyssel.

Dagen forløb i smag med tidligere forældredage. Lærerinderne havde dækket smukt i gymnastiksalen. (Apropos: Vi glæder os til den dag, da vi får råd til at få gjort den til en endnu festligere ramme om sådanne begivenheder — og så at få 250 stole og tilhørende borde, så vi ikke behøver at gå i byen og låne!) Efter velkomst og kaffebord tog *forstanderen* og frk. *Pade* fat på — hver på sin måde — at forklare forældrene, hvad det er, vi »står for« her på skolen. Forstanderen talte om Fårevejle Højskole som sygeplejehøjskole — og frk. *Pade* som sygeplejehøjskole. Resten af eftermiddagen gik med forældrenes besøg rundt i læreres og lærerinders hjem.

Efter festmiddagen tog vi fat igen i gymnastiksalen. En af skolens klasser (C-holdet) opførte 1. og 3. akt af vort Florence Nightingale-spil og — som vi i hvert fald synes — gjorde det både smukt og godt. Da aftenkaffen var sunket, holdt frk. Mikelsens afslutningstale og aftenandagt — og tiden var til at tiltræde de lange hjemture.

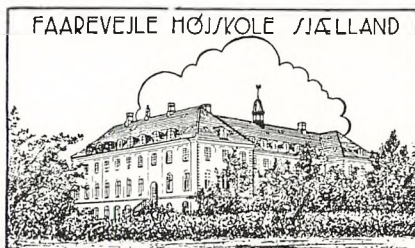

Tove Christensen

Siden sidst er lærerstaben også blevet forøget med endnu én, nemlig sygeplejerske, frk. Tove Christensen. Frk. Christensen er ikke noget ukendt »fænomen« på Fårevejle Højskole, idet hun startede sin løbebane som elev her i vinteren 1954—55 — fik sin uddannelse på Sankt Lukas Stiftelsen og har i øvrigt gjort tjeneste både i Norge og Skotland samt på amtssygehuset i Gentofte. Frk. Christensen har i oktober måned dels hjulpet forstanderen på kontoret, dels akklimatiseret sig i undervisningen for nu 1. november at tage alvorligt fat. Frk. Christensen er som ventet hurtigt faldet til hos os, og vi er taknemmelige for hendes hjælp.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

samles i »Carmel« tirsdag den 10. december kl. 20. Højskoleforstander Jef Tange, Rønde, taler. Adventsspil v. elever fra Rønde Højskole. Alle er velkomne!

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

holder adventsfest i Hjallerup Mh. lørdag den 30. november kl. 20. Forstander Henry Pedersen, Grejsdalens Ungdomsskole, taler. Alle — unge og ældre, er velkomne! P. u. v. Tage Sanden.

SA ER DET NOVEMBER:

Det betyder, at der med dette nr. af „Sølvsnoren“ følger et girokort til indbetaling af kontingent for 1963—64.

Ved elevforeningens generalforsamling i sommer blev det foreslået at forhøje kontingentet til 10 kr. pr. år. Dette blev dog ikke vedtaget, idet man mente, det var unødvendig, da de fleste alligevel betaler 10 kr.

Kontingentet er altså stadig, som det blev fastsat d. 13. juli 1947 — for 16 år siden — 5 kr. pr. år — men som sædvanlig siger vi mindst 5 kr. — og vi skynder os at tilføje gerne 10 kr.

Vi håber, I vil benytte girokortet nu, — der er god plads i kassen. Til slut en lille bøn fra sekretæren: Skriv i girokortets afsender-rubrik det navn og adresse, hvorunder bladet modtages — og husk årgang! Adresseforandring kan skrives bag på kuponen.

Elevforeningens giro nr. er 8701.

B D

ADRESSEFORANDRINGER

- 53—54 Irene Hansen (f. Sørensen), Odinsvej 11, Nyborg.
 54—55 Anne Hansen (f. Bodi), Solvænget 14, Nyborg.
 S 57 Helene Kaysen, Amtssygehuset, Århus C.
 F 60 Grethe Borg, Århusvej 23, Viborg.
 F 60 Bente Kej, Amtssygehuset, Glostrup.
 E 60 Ella Forsberg Bank (f. Nielsen, Grejsdalslandevej 125 B, Vejle.
 F 62 Jønbybjerg Jacobsen, Sygeplejeskolen, Holbæk.
 F 62 Mourentse Petersen, Dr. Alexandrines Hosp., Thorshavn.
 F 60 Ellen Munk Sarkkinen (f. Petersen), Stadionvej 23, Glostrup.
 F 60 Ase Steffensen (f. Bach), Rugballeg. Mark, Hatting.
 E 60 Ingrid Andersen, Amtssygehuset, Tarm.
 E 60 Ella Nielsen, Statshospitalet, Viborg.
 E 60 Bodil Vind, Vestervej 5, Stenlille st.
 F 61 Johnna Christiansen, c/o tandlæge G. Ohrt, Schweizerpl. 5, Slagelse.
 F 61 Inge Ravnsbæk (f. Hansen), Skrænten 23, Lindholm, Nørre Sundby.
 S 19 Ingeborg Olsen, Solhjem, Vestervangen, Asnæs.
 53—54 Margit Jeppesen (f. Grøntved), Helgesvej 18 — 4, Kbh. F.

Efterårsholdet 1963

1. Abildstrup, Krista, Barde.	18. Ebbekær, Grethe, Herring-løse.
2. Andersen, Birgit, Mern.	19. Ebsen, Anne Marie Frimer, Arøsumd.
3. Andersen, Jette, Brøndbyvester.	20. Erichsen, Edith, Bylderup.
4. Andersen, Karen Hartvig, Mern.	21. Erichsen, Käthe, København.
5. Bech, Emmy Klarup, Svaneke.	22. Gasbjerg, Lilly, Fæsteholt.
6. Berthelsen, Annie Algreen, Hatting.	23. Gravesen, Jane, Asp.
7. Berthelsen, Elin, Randers.	24. Hagel, Jane, Helsingør.
8. Boelskifte, Alice, Grindsted.	25. Hahnemann, Mette, København.
9. Boisen, Ella, Odense.	26. Hansen, Anni, Gredstedbro.
10. Busk, Kirsten Kjær, Varde.	27. Hansen, Bodil, Hurup.
11. Baastrup, Hanne, Ordrup.	28. Hansen, Inger, Møgeltonder.
12. Callesen, Else, Leerskov.	29. Hansen, Iris, Skibby.
13. Chorsten, Anne Grethe, Hjortdal.	30. Hansen, Kirsten Beyer, København.
14. Christensen, Anne Grethe, Korsør.	31. Hansen, Lily, Holbøl.
15. Christensen, Birthe Elly, Køge.	32. Helenius, Sonja, Kirke-Hyllinge.
16. Christensen, Meta Lindholt, Barde.	33. Hey, Birgitte, Rønne.
17. Christiansen, Ruth, Nørresundby.	34. Haahr, Else, Nordenskov.
	35. Ipsen, Annita Ørnsnæs, Her-ning.
	36. Jensen, Lise, Hodsager.

37. Jensen, Astrid Korsager, Hellested.
38. Jensen, Bodil Damgaard, Allerød.
39. Jensen, Ellen Margrethe, Ålborg.
40. Jensen, Esther Bruun, Ølholm.
41. Jensen, Ethel Hillerup, Hunderup.
42. Jensen, Grethe Johnson, Riisskov.
43. Jensen, Ingrid, Jynde vad.
44. Jensen, Jytte, Hammerum.
45. Jensen, Jytte E., Aså.
46. Jensen, Karen Johnson, Riisskov.
47. Jensen, Ritta Bang, Fjelster-
vang.
48. Jessen, Rigmor, Børsmose.
49. Johansen, Kirsten Schelde, Korsør.
50. Jørgensen, Birthe Nybo, Sulkendrup.
51. Jørgensen, Lone, Ringsted.
52. Jørgensen, Marianne Nør-
ager, Rønne.
53. Keller, Karen Margrethe, Åle.
54. Knudsen, Grete, Allerslev.
55. Kristensen, Anna Lise Kusk, Hundborg.
56. Kristensen, Lis, Bjerregrav.
58. Kruczek, Birthe, Vester Kar-
leby.
59. Ladefoged, Anne Lis, Homå.
60. Larsen, Ingrid, Græsted.
62. Lock, Gerda, Sønderborg.
63. Madsen, Margrethe Sønder-
ager, Sønderborg.
64. Mogensen, Aase, Vindelev.
65. Mortensen, Kirsten, Outrup.
66. Mouritsen, Birthe Raundahl, Lemvig.
67. Møller, Grethe, Karlby.
68. Nielsen, Bente Kaagaard, Nykøbing M.
69. Nielsen, Elin Bové, Vanløse.
70. Nielsen, Emilie, Rødkjærso. b.
71. Nielsen, Ester, Rønne.
72. Nielsen, Metha Simmels-
gaard, Fiskbæk.
73. Odgaard, Edith, Kårup, Mors.
74. Odgaard, Else, Kårup, Mors.
75. Olsen, Lone, Hillerød.
76. Olsen, Margot, Vignæs.
77. Overgaard, Litsia Dahl, Fabjerg.
78. Pedersen, Birthe, Smørum-
nedre Mark.
79. Pedersen, Hanne Lunde, Flømløse.
80. Pedersen, Henrietta, Køben-
havn.
81. Pedersen, Ingelis, Aså.
82. Pedersen, Inger, Nordenskov.
83. Petersen, Karin, Nordborg, Als.
84. Petersen, Ulla Herrche, Fredericia.
85. Petterson, Lillian, Karlslunde.
86. Rasmussen, Annelise, Kol-
ding.
87. Rasmussen, Gurli Thaarup, Strandby.
88. Rasmusen, Maren, Bjerring-
bro.
89. Rasmussen, Ulla, Greve Strand.
90. Salzwedel, Anne, Gentofte.
91. Schmidt, Edith, Bolderslev.
92. Schrøder, Gerda, Sdr. Sejers-
lev.
93. Schøler, Lissy, Arnum.
94. Skyttegaard-Nielsen, Vibeke, Nyborg.
95. Sondrup, Ellen, St. Ajstrup.
96. Stobbe, Lizzie Solveig, Næst-
ved.
97. Strange, Anelise, Hersted-
vester.
98. Strømgaard, Anne Lis, Nors.
99. Sørensen, Anne Grete, Allers-
lev.
100. Sørensen, Inger-Lise, Allers-
lev.
101. Sørensen, Kirsten, Horsens.
102. Thalund, Grethe, Herning
103. Thomsen, Ingrid, Langholt.
104. Thomsen, Lone, København.
105. Thuesen, Ketty, Gårslev.
106. Trentemøller, Lene, Kolding.
107. Westborg, Kirsten, Roskilde.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevjle Højskoles elevforening

53. årg.

December 1963

Nr. 10

JULEPOST

Den gamle jul — ny igen!

Kære allesammen! Nogle af jer erindrer fra adventsaftenerne på skolen **K n u d R a s m u s s e n s** beretning om **K u a n j a**, den gamle østgrønlander, der fortæller sin ven om, hvordan han som halvkoksen dreng og uvidende hedning for første gang møder julen — og overraskes, ja, overvældes af det. Det sker gennem en „lille bedstemor“, der plejer ham, da han er blevet samlet op syg og forkommen, ene og forladt — og gennem den grønlandske skik i julenatten at gå gennem bopladsen og standse op foran hvert hus og synge julens salmer og råbe dens budskab ud: „Jeg forkyn-der Eder en stor glæde: Eder er i dag en frelser

født! Hans navn er Jesus.“ En helt ny verden åbner sig med dette pludselig for ham — en verden af godhed og kærlighed, af glæde og lys, en verden så helt anderledes end den, han kendte før — „og jeg begreb, at her var også plads for mig! her vragedes ingen fattige eller ensomme, her kunne alle komme“.

Men idet han fortæller herom, bruger han også det udtryk: „I andre er blevet sådan vænnet til julen fra den tid, da I var ganske små, at den aldrig kan blive den pludselige og store oplevelse, som den blev for mig“.

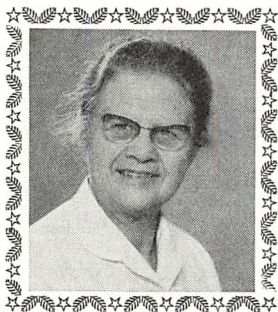
Og heri har gamle Kuanja til en vis grad ret. Vi er så vant til at høre julens budskab om Gud, der i Jesus Kristus, sin enbårne søn, er kommet til os, har tændt lys i vort mørke, grebet ind over for synden og døden, vendt vor skæbne og lukket os ind i hele sin kærlighed — at det vel aldrig kan blive helt det samme for os som for den, der hører det første gang — og overvældes.

Og dog har han ikke helt ret. For Gud kan jo ved sin Ånd gøre det gamle nyt.

Skal vi ikke i år folde vore hænder og bede for og med hinanden: Herre, gør den jul, der nu stunder til, og som vi er så vant til, og det juleevangelium, som vi har hørt så tit, at vi ikke synes, det længer siger os noget — til noget helt ny, levende og overraskende godt for os!

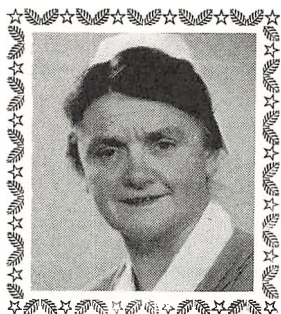
Jeg tror, at Gud vil høre den bøn. Hvorledes, ja det må Gud selv bestemme. Blot må vi være agtpågivende, lydhøre, åbne og villige. Måske bliver det gennem en enkelt sætning i en af julens kendte bibeltekster, måske en stump af en af julens prædikener, måske en linje af en julesalme, måske et udtryk i et af julens mange breve (mon et af dem her på de følgende sider?), måske en „lille bedstemor“, et menneske, der midt i hverdagen får lov at sige og i sin gerning at være de få, jævne, men virkelighedsnære ord, som Gud værdiges at bruge til det største — og så er med ét det gamle blevet nyt, det tilvante overraskende, det døde levende og hjertet fyldt med en inderlig glæde og en dyb taknemmelighed over — Jesus! Og så er det blevet jul for os.

At noget sådant må ske, ønsker vi for jer og os selv. God jul!

Jeres
Mette Kirstine
og
K. Robert
Hansen

Jul - hele året!

Kære allesammen!

I ethvert nummer af „Sølvsnoren“ hører De nyt fra skolen. De kan så nogenlunde følge med i, hvad der sker af nyt, når det gælder møder, fester, besøgende og lign., ja, De får endogså besked om, hvor lærerne holder ferie, og hvornår „runde“ fødselsdage falder; så alt sådan noget vil jeg ikke gentage i mit lille „brev“ til Dem.

Jeg har derimod lyst til at fortælle lidt om mig selv, hvad jeg vist kun sjældent gør. Det er der ganske vist ikke noget juleagtigt ved; men mon ikke en og anden af staben vil skrive nogle tanker om jul, og hvad dertil hører? Det tror jeg ganske sikkert.

Måske har det, jeg vil fortælle, kun betydning for mig selv — det kan De jo tage stilling til, når De har læst det; men jeg kan i alle tilfælde begynde med at udtrykke det ønske, at alle „Sølvsnorens“ læsere vil kunne fortælle noget lignende; for så ved jeg, at De er glade og tilfredse mennesker.

Jeg er — som De vil kunne forstå — et glad menneske; og grundene dertil er mange. Mit lette — måske lidt barnlige sind har jeg fået i arv fra min mor, og min far var for os børn et enestående eksempel på, hvad redelighed, pligtfølelse og flid betyder af værdifuldt her i livet.

I det hele taget har jeg fra mit hjem fået mange gode impulser med ud i livet. Jeg fik lov at vælge, hvilken uddannelse jeg ville have; og selvom jeg egentlig ikke vidste, hvad jeg gik ind til, da jeg valgte en sygeplejeuddannelse, viste det sig hurtigt, at jeg valgte rigtigt.

Mine tre elevår blev en meget rig tid for mig — skønt ikke altid lige let. Senere blev jeg ad mærkelige veje „puffet“ ind i højskolen, som jeg tidligere havde stået aldeles fremmed overfor, men det viste sig hurtigt, at alt, hvad jeg tidligere havde lært og erfaret, kunne jeg anvende i mit arbejde på en sygeplejehøjskole; med andre ord: jeg var kommet på min rette hylde. Og nu har jeg fået lov at være i det samme arbejde i snart 25 år.

Så længe jeg kan huske, har jeg haft et godt helbred, og det ved

De, der til daglig går blandt syge mennesker, er uendelig meget værd. Og så har jeg i alle disse mange år haft storartede medarbejdere, som det på alle måder har været mig en glæde at samarbejde med. Blandt disse — i årene mange forskellige mennesker — har én stået ved min side i alle årene (jeg behøver vist ikke at nævne navn!) som min sande ven, der til enhver tid har været rede til at støtte mig, glæde mig og vejlede mig (det bliver man aldrig for gammel til at behøve hjælp til!).

Min indtægt er så stor, at jeg har flere penge, end jeg behøver. Jeg kan tilbringe mine ferier på den måde, det passer mig, og kan — når det passer mig — række en hjælpende hånd til andre. Og så kan jeg glæde mig ved at have en god kontakt med min slægt, både dem, der står mig nærmest, og dem, der står mig lidt fjernere. Ikke mindst glæder det mig at se den nye generation vokse op og efterhånden stifte egne hjem.

Jeg ved, at alt dette er givet mig af Guds gode hånd, og at det forpligter mig til at forvalte det på rette måde. Dertil behøver jeg gode venners forbøn og min egen daglige bøn om visdom og ydmyghed til at leve hverdagen ret og en daglig tak til Gud, fordi jeg må hvile trygt i Hans hånd i troen på mine synders nådige forladelse.

Alt dette kan måske lyde som en solstrålehistorie midt i en meget realistisk og for mange mennesker mørk og trist tid.

Men kan strålerne fra den sol, der skinner over min livsvej, få lov at nå ind i et andet menneskesind i julen, der står for døren, og blive der i året, der kommer, vil mit ønske for dem alle om en glædelig og velsignet jul gå i opfyldelse.

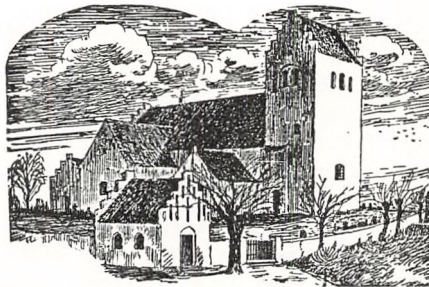
Jeg har en fornemmelse af, at det, jeg har skrevet, måske kan få en og anden på den tanke, at det kan lyde som et afskedsbrev. Sådan er det nu slet ikke tænkt, da jeg meget gerne vil fortsætte min gerning i højskolen endnu en del år.

Tak for alle breve, hilsner og besøg i året, der gik!

Hjertelig hilsen

Deres

Annette Pade.

Jul MIDT I HVERDAGEN

»End er det krybbens, end er det korsets tider,

så længe stjerner over jorden skrider«.

Johs. Jørgensen.

Kære gamle elever!

Denne julehilsen læses jo nok, når julen med dens fest, glæde og særlige stemning er ved at være inde; men den skrives midt i en travl hverdag, hvor meget arbejde og en dertil svarende træthed præger sindet på en måde, der ligger temmelig langt fra en glad juleferiestemning.

Men det er vist godt sådan; for hvis julens budskab ikke er et budskab til mennesker, der er lige midt i hverdagen, så er det, der siges i julen, jo så uendelig ligegyldigt; der er ingen hjælp at hente i stemninger. Den hjælp, vi behøver for at leve i hverdagen, er ikke noget flygtigt inde i os selv, men noget urokkeligt uden for os selv.

Er den hjælp da at finde i julens budskab? Ja! Juleevangeliet er som bekendt ikke idyl og stemning, men en beretning om, at Gud kom til os på en måde, der viser os, at hverken menneskers hårde hjerter eller usselhed er nogen hindring for ham. Han kom til mennesker, der havde så travlt og var så overbelastede bl. a. i anledning af mandtalsskrivning, at de hverken havde tid, tanke eller plads til ham. Han kom alligevel. Dette er evangeliet.

Hvem hørte det dengang? Ja, det gjorde i al fald hyrderne; de hørte om et under og lod sig bevæge, dvs. de satte sig i bevægelse for at opsøge barnet i krybben. Og da de havde hørt og set, „vendte de tilbage“, står der, til deres hverdag. Den var sikkert alt andet end stemningsfuld, tværtimod snarere et slidsomt job med både farer, vanskeligheder og — træthed. De havde hørt et glædeligt budskab; men det blev deres hverdag ikke „foryldt“ af. Men de vidste nu, at Gud ikke var en fjern Gud, men en Gud, der kommer til og vil være midt iblandt mennesker, sådan som mennesker er og har det.

Mon det har været let for hyrderne at fastholde glæden i ordene: Eder er i dag en frelser født? Sikkert ikke. Og vi? Hvordan er det med vores glæde? Ja, vi véd jo da ikke alene,

at barnet i krybben var Guds ja til os, men også, at barnet i krybben døde som mand på korset, og at Gud sagde sit amen til hans frelsergerning, da Gud oprejste Jesus Kristus fra de døde. Javist „véd“ vi det; men det lyder nu så „teologisk“, det vil sige noget, der ikke kommer vores hverdag ved. Sådan siger vi vist ikke så sjældent om en forkyndelse, der kræver både et tankearbejde og nogen selvbesindelse af os. Vi vil gerne „bevægcs“, når vi hører juleevangeliet; men sæt te os i bevægelse, dvs. gøre en indsats, sådan som hyrderne gjorde det, for at søge og finde, hvad det egentlig drejer sig om — det er vi ikke meget for.

Hvis nogen af os må indrømme, at sådan er det med os, så har vi måske noget af forklaringen på, at vi hverken i julen eller i hverdagen hører det glædelige budskab, der også rummes i følgende salmelinjer:

„Herre! dine hænders værk
er vi allesammen,
vi er svage, du er stærk,
du er Ja og Amen.“

Mon ikke vores hjælp er at finde i en bøn til Gud om, at han vil give os øren, der kan høre, og en vilje, der vil gå vejen til ham? Hvis Gud hører den bøn, kan det ske, at vi efterhånden forstår lidt af glæden i englenes ord: „Eder er i dag en frelser født“.

Frelse er jo et af de ord, vi aldrig bliver færdig med; det er et ord, der kræver både tankearbejde og selvbesindelse. For mig at se går vejen til lidt mere forståelse eller rettere tilegnelse af, hvad frølse betyder, gennem en flittigere brug af Guds gode gaver til os, ikke mindst fællesskabet i søndagens gudstjeneste, fællesskabet om dåb, nadver og ordets forkyndelse. Men vi må også „sætte os i bevægelse“ for som frie, selvstændige og ansvarlige kristne mennesker at finde de hjælpemidler, der står til vores rådighed, når det gælder at tilegne os, hvad det ja rummer, der lød julenat, og hvad det betyder, der lød påskemorgen. Beder vi om hjælp, og er vi lydhøre og lydige, så føres vi ad en eller anden vej til at kunne begynde hver dag med at høre Guds ord til os: „Ja, min nåde er ny over dig — også i dag“. Og når vi om aftenen har erfaret, i hvor høj grad også den dag viste os, at vi så langt fra er frelste fra os selv og derfor heller ikke fri til at tjene de andre, så får vi hjælp til at henfly til Guds nåde, og vi hører, som bekræftelse på vores bøn om syndernes forladelse, Guds: „Det står ved magt“, eller sagt på en anden måde: vi hører Guds amen. Så er vi inde ved glædens kilde, den glæde, der kan vare, også når dagene er alt andet end „glædelige“.

Glædelig jul! ønsker Deres

Lilly Frederiksen.

Jul - »det er Gud Faders varme ånde«

»Lys uden varme er helvedes kval«.

Grundtvig.

Denne linie er på en forunderlig måde blevet understreget for mig — med modsat virkning — af to mennesker i den sidste tid. Den ene er den norske digter **Johan Falkberget**, som fornylig afsluttede sin romanrække „Nattens brød“ med bind IV „Kærlighedens veje“. Den anden fru **Ellen Lond Hansen**.

Når man skal prøve at læse lidt af det, der kommer frem på bogmarkedet, kan det ikke undgås, at man af og til bliver kold og bedrøvet. Men det modsatte kan også ske, at der pludselig bliver varmt i ens stue, og ens sind bevæges.

Det sidste skete, da ovennævnte bind IV udkom! **Johan Falkberget** er 80 år. Han gik som barn ned i malmgruberne ved Røros, oplevede barndommen og en del af sin ungdom dernede, men steg op og blev „en af Norges mest folkekjære digtere“ — **Johan Borgen** —. Han tog med sig i sit sind slægtens slid og slæb, nød og fattigdom, som han kendte det fra mundtlige beretninger. Ved hans hånd blev det bindstærke historieskildringer som f. eks. „Lisbeth fra Jarnfjell“ og „Christianus Sextus“. Men understrømmen var håb, og luften var fjeldlys i hans bøger. Disse menneskeskæbner blev i hans sind befriet for bitterhed, fordi de mødte godhed, tro og kærlighed; der blev faktisk vasket guld ud af de mørke slagger. Hovedskikkelsen **Ann Margritt** er nok idealiseret — men få kvindeskikkelser er alligevel skildret så realistisk i sin nød og gru, både før hun lærer **Johannes** at kende, og endnu mere da hun kæmper for ham — og til sidst må miste ham, først da er billedet af „den store mester“ klart.

Den 13. november stod fru **Ellen Lond Hansen** her på skolen og fortalte hovedindholdet af „Nattens brød“.

Hun fortalte. „— At fortælle er at give udtryk for en umiddelbar glæde ved begivenheder og mennesker — ved alt, hvad der lever“. Med sindets varme bar hun **Johan Falkbergets** skikkelser frem til os, så vi åbnede vore hjerter og tog imod. Kan en digter — en fortæller opnå mere? Her passer den forslidte glose: vi blev en oplevelse rigere! — Gid vi må give og modtage varme i den tilstundende jul og det nye år! Tak for hvert smil og håndtryk, som var med i året, der svandt! Glædelig jul! „Mikkel“.

Den rige hverdag

*»Derfor vi sejle tør hver sø,
hvor farligt den så bryder:
derfor vi leve tør og dø
på ordet, som det lyder,
i Jesu navn, på Jesu ord,
som ej med himmel og med jord
forgår. men kun forklares.«*

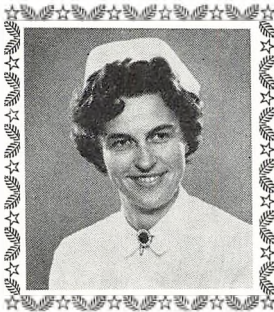
Når der skal skrives julehilsner her fra skolen, står I øverst på listen over dem, man gerne vil sende nogle ord for på den måde sammen at glædes over julens gode budskab.

Der er to grunde til, at I kommer i første række.

Endnu er det egentlige brevskriveri slet ikke begyndt; for dette skrives før advent, men bladet skal jo i trykken. Den anden grund er meget væsentligere, den skulle for mit vedkommende gerne give udtryk for, at det først og fremmest er jer, der må have en t a k. Det er jer, der var — og er — årsagen til, at udtrykket „den rige hverdag“ ikke er fremmed for os, der er så lykkelige at have vort daglige arbejde her.

Tak for alle de hilsner, vi fik i årets løb, og for hver en stund, hvor vi sammen har kunnet finde styrke i ordene i ovenstående vers!

Lilli Ingemann.

JUL -

en hånd er rakt os!

Kære alle!

I sidste nummer af „Sølvsnoren“ præsenterede forstanderen mig for skolens venner; derfor vil jeg nu sende Dem en lille personlig hilsen.

Alle I, der tilbragte vinteren 1954—55 på Fårevejle Højskole, sender jeg naturligvis en speciel hilsen. Dengang havde ingen af os

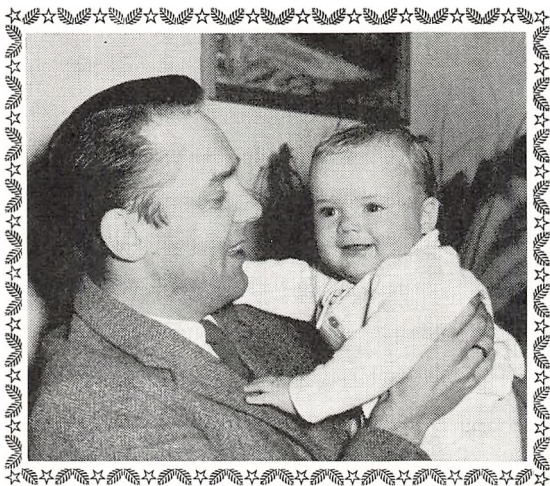
nok tænkt sig til senere at skulle stå på katederet her. For mig var den tanke i hvert fald usandsynlig.

Da jeg fik tilbudet om at komme her på ekolen, blev det ordnet således, at arbejdet som undervisningsassistent blev kombineret med nogle timers dagligt kontorarbejde. Jeg kan sige til de af mine kolleger, som evt. går med de samme tanker om at blive sygeplejelærerinde, at arbejdet på en højskole i hvert fald ikke er kedeligt og ensformigt. En stor hjælp er det for mig, at hele lærerstaben modtog mig så godt og tog mig med i de kommende måneders samarbejde.

Da julen snart står for døren, vil jeg gerne med følgende linier i tankerne ønske Dem alle en rigtig glædelig jul:

„Jeg sagde til ham, der står ved årets port: Giv mig et lys, så jeg kan vandre trygt ind i det ukendte! — Men han svarede: Gå ud i mørket og læg din hånd i G u d s h å n d! det er tryggere for dig end lyset og sikrere end at vide vejen på forhånd.“

Tove Christensen.

**En lille
uhøjtidelig
snak
mellem
far og søn**

Frk. Pade og frk. Frederiksen er lige gået. Vi har netop fået en kop kaffe og en hyggelig sludder, og nu sidder jeg her og snakker lidt med min søn:

„Forstanderen har et par gange venligt henstillet til mig at skrive et lille julehilsen i „Sølvsnoren“.“

Min søn udstøder et suk: „Åh —!“

„Forstanderinden spurgte mig lige i sin sædvanlige myndige tone, om jeg havde skrevet noget til „Sølvsnoren“.“

„Nååå — — —“.

„Det skulle være kort, det jeg skulle skrive. Jeg tænkte jo nok,

at når jeg bare ventede, så skrev de andre først; og du ved jo nok, at når kvinder først er kommet i gang, så er de ikke sådan at få standset igen — så nu er der ikke plads til ret meget mere i bladet“.

Han ser på mig med et bredt smil.

„Men hvordan skrive noget ganske kort om jul — og så i november måned. — Du hørte jo nok, at frk. Pade foreslog et salmevers. Hvad mener du om det?“

Han rynker panden og siger: „Åååå — —“.

„Nej, du har ret, det synes jeg heller ikke. Kan jeg ikke bare ønske glædelig jul?“.

Han nikker henrykt med hele overkroppen.

Det er rart at have en forstående søn. Nu er han kommet i seng igen — han er snart 8 måneder og skulle bare vises frem for lærerinderne.

Men jeg retter mig efter min søn. Vi ønsker alle en rigtig glædelig jul og håber, at julens budskab vil bringe os alle noget af den samme følelse af fred og t r y g h e d, som jeg fornem hos min dreng, da han for lidt siden sad på mit skød.

Familien Davidsen.

Hjem igen

— TIL HØJSKOLEN!

Her gennem „Sølvsnoren“ vil jeg gerne bringe en hilsen til alle gamle elever og selvfølgelig specielt til efterårsholdet 1961 og forårsholdet 1962 — disse hold, som var med til at hjælpe mig over de første „kvaler“ med hensyn til undervisningen.

Som I sikkert har læst i et tidligere nummer af „Sølvsnoren“, begyndte jeg mit arbejde her på skolen sammen med elevholdet, som ankom den 1. august.

I ca. et år fik jeg selv lov til at sidde på skolebænk igen — ih, hvor har man godt af det! Det var et strengt, men alligevel dejligt år i Å r h u s. Bagefter glemmer man jo heldigvis kvalerne og husker kun de lyse stunder. Jeg tænker her specielt på det gode kammeratskab og de nye venskaber, man knytter et sådant sted.

„Du skal selvfølgelig ikke tilbage til Fårevejle højskole igen“, sagde man til mig — men har man én gang haft næsen indenfor og

snuset til atmosfæren på en højskole, ja, så —! Rigtig forklare, hvad det er, der tiltrækker én, kan man ikke; men jeg tror, mange af jer forstår, hvad jeg mener. Dog kan jeg sige, at det for denne skoles vedkommende bl. a. er det sammenhold kollegerne indbyrdes, og den hjælp, man altid kan finde hos dem, ikke blot, når det drejer sig om faglige, men også ganske almindelige menneskelige problemer. Ingen her har glemt, hvordan det var at være nybegynder. Ja, og så er der glæden ved at være sammen med eleverne, samarbejdet i timerne, de små smil og samtalerne i „fritiden“. Man får også på den måde hjælp gennem eleverne, især når man føler, man ikke rigtig slår til.

Begyndervanskeligheder er der også stadigvæk, dog på en helt anden måde end tidligere; men for hvert nederlag bliver man en erfaring rigere. Selve arbejdet i højskolen er ligesom med til at gøre hver dag rigere. Der er så mange ting, som her „lukker ens øjne op“ og er med til at fylde ens tilværelse på en dejlig og tilfredsstillende måde. Jo, jeg er virkelig glad for at være her igen.

Med nedenstående vers vil jeg gerne bringe alle en julehilsen, med ønsket om en glædelig jul samt et velsignet nytår.

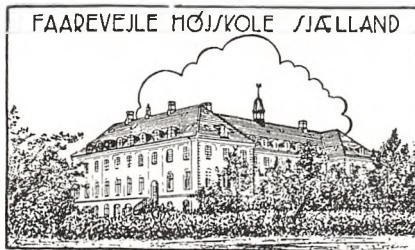
„Af kærlighed gav os Gud Fader sin søn,
af kærlighed stiger vor tonende bøn,
i kærlighed løses de snærende bånd,
i kærlighed åbnes vort hjerte og hånd.
Hvor der er tro,
der må den gro
som duftende roser, som palmerne tag,
der svaler med skygge den holhede dag.“

Else Brandenburg.

(Vilhelm Gregersen).

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS

indbyder alle gamle højskoleelever, og hvem der ellers har lyst, til sammenkomst i „Carmel“ tirsdag den 14. januar kl. 20. Forstander Johs. Magelund, Den udv. Højskole, Haslev, taler. „Carmelkoret“ synger.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

samles i Hjallerup Mh. lørdag den 18. januar kl. 20. Forstander Axel Nielsen, Hoptrup Højskole og Efterskole, taler: „Tjeneste“.

C. M. JULIN DØD

Som det på dette tidspunkt vil være de fleste gamle elever bekendt, er Fårevejle Højskoles gamle forstander (1912—34) og trofaste ven gennem alle dens år, fhv. folketingsmand og landssekretær for børnegudstjenesteesagen C. M. Julin død, den 18. november, 81 år gammel, og begravedes fra Roskilde Domkirke den 23. november. — Næste nummer af „Sølvsnoren“ vil komme til at indeholde mindeord.

S. O. S.!

I vort elevkor har vi ofte haft glæde af Frans' »Solsang«. Men nu er det forbi. En eller anden har lånt mine noder — uden at aflevere dem. Jeg vil synge »solsang« i dobbelt forstand, om de dukkede op — tak ! KRH.

UDDRAG AF BREV:

» — Da vi den 1. august 1962 kom til Fårevejle, var det nok alles mening, at vi ville være sygeplejersker; men som tiden gik, og vi fik pløjet os igennem anatomi, fysik, kemi o. s. v. kom nogle stykker af os på andre tanker! Før mit vedkommende véd I, at jeg valgte en uddannelse som omsorgsassistent og begyndte den 6. februar som Elev på Ebberødgård. I øjeblikket er jeg dog på skole i København; i løbet af de tre år, uddannelsen varer, skal vi nemlig på skole 2 x 5 måneder. — I den første tid syntes jeg, det var et underligt arbejde, jeg var sat til. Men som tiden er gået, er jeg blevet glad for det og vil ikke bytte med noget andet. På afdelingen er der alle kategorier af ånssvaghed; nogle af drengene er tillige psykisk syge. Nogle af dem kan ikke tale, blot udstøde nogle underlige lyde. Men hvor kommer man til at holde af disse børn! Man kan virkelig være noget for dem. Mange af drengene kan godt forstå, om man holder af dem, eller om de kun er til besvær. Når man kommer hen til sådan en dreng, som altid ligger i sengen, og han jubler og fægter med armene og benene, når han ser én, så kan I tro, det varmer om hjertet, så føler man rigtigt, at her er ens plads, her er mennesker, der trænger til omsorg og kærlighed. Ja, og når så sådan en dreng pludselig slår begge armene om ens hals og sætter et stort smækkys på ens kind, ja så er han ikke til at stå for. Jo, arbejdet mellem åndssvage er et dejligt arbejde. — Til slut en hilsen til alle fra efteråret 1962 — med ordene: »Trofast er han som kalder jer, han vil også gøre det«. *Elsa Larsen.*

DEM DERUDE —

For dem, der gerne vil sende en julehilsen til de elevkammerater fra F. H., som gør tjeneste langt herfra, meddeles hermed deres adresser:

Miss Erna Pold (v. 52-53), Doris Funch (s. 1957), Ketty Vingborg (s. 1954) og Mrs. Margit Cronwald Jensen (f. Nielsen, s. 1956) — alle fire: Sudan United Mission, P. M. B., Numan via Jos, N. Nigeria, West Africa.

Miss Grethe Sørensen (s. 1952), D. S. 117, Usumbura I, Burundi, Africa.

Mrs. Solveig Randrup (f. Grube, s. 1957), P. O. box 98, Bukoba, Tanganyika, East-Africa.

Mrs. Ragnhild Winther (f. Ibsen, s. 1953), Alkmaar, Comm-vijne, Suriname, South-America.

Portoen er 60 øre indtil 20 gr., for hver efterfølgende 20 gr. 35 øre. Aerogrammer kan købes på posthusene for 65 øre og forsendes over hele verden.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen